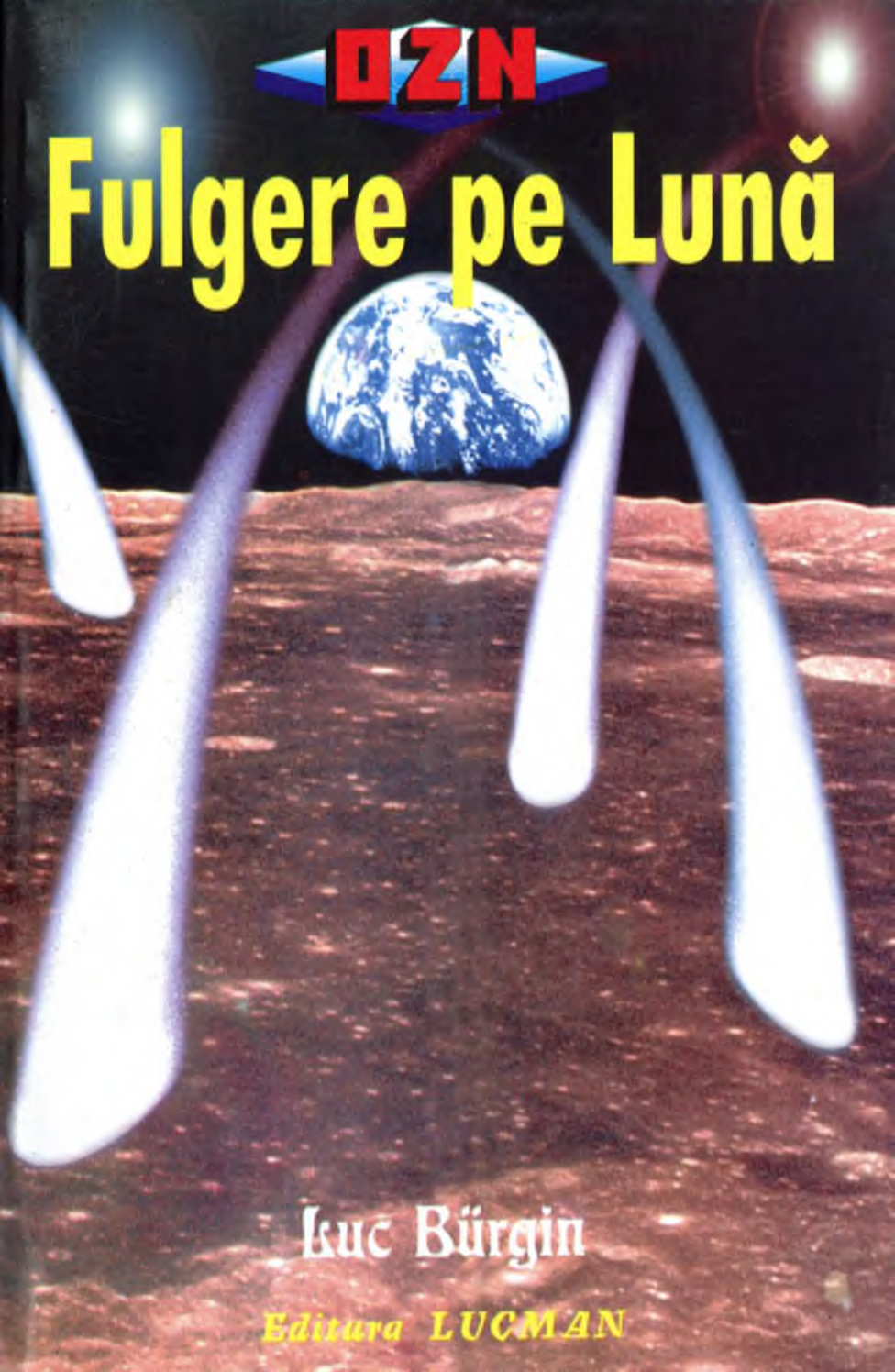
OZN
Fulgere pe Lună
Luc Bürgin
Editura LUCMAN

Luc Bürgin

FULGERE PE LUNĂ

Luc Bürgin

FULGERE PE LUNĂ

traducere de
DACINA CHIRCIU

Editura ***LUCMAN***
1999

Editor: Lucian Borleanu
Redactor: Marian Balaci
Tehnoredactare: Valentin Luca
Coperta: Grupul DUCOVY

Titlul original:
MONDBLITZE

Copyright © 1997 by Luc Bürgin
Translation Copyright © 1998 Editura ***LUCMAN***
pentru ediția în limba română

Reproducerea integrală sau parțială a textului fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

EDITURA ***LUCMAN*** – București
Bd. Al. I. Cuza, nr. 91, sectorul 1
Telefon/fax: 01-617 12 55

ISBN 973 - 9439 - 06 - 3

CUPRINS

Bariere informaţionale 11
Probleme nerezolvate 13
Foc încrucişat 16
Motorul cuantic spaţial 27
Pionieri uitaţi 33
Cheia viitorului 40
Dovezi şi descoperiri 45
Istorie corectată 47
Descoperire senzaţională în America 52
Cadavre în gheaţă 66
Crucea cu datări 71
Legături neconvenţionale 80
Emisari din Univers 86
Roboţi în Evul Mediu 94
Aiud: un fragment metalic provoacă senzaţie 100
Contact: apariţii pe cer 104
Apollo şi OZN-urile – cât ştie, de fapt, NASA? 106
Agitaţie la Porto Rico 116
Controversa SETI 125
Premieră OZN 129
Dovezi definitive 137
Noi cazuri OZN 144
Strania politică OZN a Statelor Unite 155
Artişti ai schimbărilor 173
Fulgere lunare 181
Există viaţă pe Lună? 189
Schimbare de paradigme 196
Corifeii în lumina crepusculară 198
Trucul cu limbajul de specialitate 201
Ereticii lumii de astăzi 206

„Am găsit urme străine pe Lună!"

Charles Conrad

INTRODUCERE

Prin 1980 am purtat o discuție cu astronautul Charles Conrad, care a zburat cu Apollo 12. Conrad era pe atunci reprezentant al concernului McDonell-Douglas.

Tonul lui Werner Utter era, ca de obicei, sec şi precis. Era în 27 decembrie 1993, iar eu discutam cu experimentatul şi, între timp, pensionatul pilot-şef de la Lufthansa despre fenomenul OZN.

Utter a făcut o mică pauză, şi-a dres vocea şi a continuat: *Cu acea ocazie, Conrad mi-a spus că acolo sus, pe Lună, ar fi trăit lucruri mult mai incredibile decât cele ce se aud pe la noi, din când în când, despre OZN-uri. Când l-am întrebat dacă nu ar fi fost cumva posibil ca fenomenele observate să fi fost de origine rusă, el a negat categoric. Din păcate, atunci nu am «săpat» mai departe.*

Am avut nevoie de ceva timp pentru a-mi da seama de consecinţele acestei declaraţii. Era aceasta, oare, confirmarea pe care o aşteptam de atâta vreme? Era dovada că NASA ştie mai multe despre viaţa extraterestră decât recunoaşte?

Până atunci existaseră câteva indicii. Prima urmă a fost lăsată de astronautul de pe Apollo 11, Neil Armstrong, atunci când şi-a exprimat spontan, în faţa unui public emoţionat, impresiile de la faţa locului, înaintea coborârii lui istorice pe

solul selenar. Una din frazele rostite de el atunci aproape că nu a fost băgată în seamă, în euforia momentului: *...şi vreau să vă spun că, pe o distanţă de o jumătate de milă, sunt nişte urme care arată de parcă ar fi fost lăsate de şenilele unui tractor.*

O chestie tare, cu atât mai mult cu cât, mai târziu, şi Harrison Schmitt, astronautul de pe Apollo 17, avea să declare staţiei de control de la sol – citează jurnalistul specializat în problemele NASA, Joseph Goodavage – următoarele: *Băieţi, eu văd nişte urme de vehicule care vin înapoi din dreapta craterului.*

Al treilea indiciu, prezentat ocazional ca dovadă a existenţei urmelor străine, ar trebui analizat de fiecare în parte. Pe înregistrările 67-H-1135 făcute în 1967 de sonda spaţială Lunar Orbiter-5 lansată de NASA, se poate recunoaşte clar o urmă continuă şi uniformă. Ea aminteşte oarecum de urmele lăsate de un tractor cu şenile. La capătul dârei se poate vedea un obiect strălucitor care aruncă o umbră lunguiaţă.

Ce fel de obiect era acesta? Experţi ca Ulrich Bastian, de la Institutul Astronomic din Heidelberg, explică în mod natural existenţa unor astfel de structuri. După cum mi s-a răspuns, ar fi fost vorba de bolovani rostogoliţi în josul craterelor, aşa-numitul material de erupţie. Institutul german de cercetare a zborurilor aero-spaţiale a argumentat la 7 decembrie 1993 că, datorită stadiului de dezvoltare a tehnicii de atunci, imaginile *conţin nenumărate defecte* şi că *nu trebuie uitat unghiul de incidenţă al razelor solare.*

Indicii care, după cum se vede, nu constituie o dovadă incontestabilă împotriva presupunerii că *noi* n-am fi fost primii acolo sus. Dimpotrivă, constatările lui Utter se constituie într-un argument în favoarea acestei presupuneri. Cu atât mai mult cu cât Ion Hobana confirmă într-un mod cât se poate de clar afirmaţiile pilotului german. Hobana, un jurnalist român, a profitat de ocazie încă din 1970, când, la conferinţa de presă de la Bucureşti, i-a încolţit pe Charles Conrad şi pe colegii lui de pe Apollo-12.

Mai întâi, el a confruntat echipajul cu articole din presă care prezentau observații ale unor apariții de obiecte zburătoare neidentificate. O treabă pe care Conrad a trebuit să o recunoască, strângând din dinți, după câteva consultări cu cei doi colegi ai săi. Hobana a prezentat apoi un articol în care Glenn Seaborg, laureat al premiului Nobel și președintele Comisiei americane pentru Energie Atomică, afirma că astronauții misiunilor Apollo nu ar fi fost primii vizitatori pe Lună. (Controversatul raport a apărut în 1969 în *revista* **Valleurs actuelles – journal des directeurs d'entreprises en France**, ediția numărul 1725.) În articol, Seaborg spune textual: *Diverse observații ale astronauților de pe Apollo-11 și Apollo-12 ne indică faptul că, la un moment pe care nu-l putem determina exact, pe Lună aterizaseră deja alți vizitatori, nepământeni. Unele fotografii făcute de Apollo-11 și Apollo-12, și care n-au fost publicate până acum, arată în diverse locuri urme clare, cu margini deosebit de bine conturate. Este posibil ca acolo să fi aterizat cândva, odată alte nave spațiale și să fi folosit Luna ca stație-releu.*

Întrebat ce se ascunde în spatele unor asemenea afirmații, Conrad a reacționat cu și mai multă nervozitate. După câteva schimburi aprige de șoapte cu cei doi colegi, în cele din urmă el a recunoscut că pe Lună descoperiseră unele lucruri care ar fi putut fi interpretate drept urme ale unor inteligențe străine. Urmele fuseseră fotografiate, iar imaginile trimise spre analiză experților de la NASA.

Discuția cu Utter și referirea la Hobana au constituit pentru mine un impuls neașteptat și spectaculos în direcția analizării intensive a tuturor fenomenelor neobișnuite din jurul satelitului natural al Pământului. În această carte vă voi spune pe larg ce se întâmplă acolo sus și de ce oficialitățile nu suflă nici un cuvânt despre asta.

Însă, pentru a elucida enigma Lunii, a trebuit mai întâi să mă confrunt cu o gamă întreagă de teme controversate, astfel că veți găsi în paginile următoare, pe lângă descoperiri și idei revoluționare, și lucruri care, conform teoriilor noastre actuale despre natură, nici n-ar trebui să existe. De asemenea, vom face cunoștință cu diverse metode cu ajutorul cărora sunt curmate de obicei discuțiile oficiale despre astfel de fenomene.

Și de această dată, mulțumirile mele se adresează celor care mi-au furnizat, în timpul lucrului la această carte, informații noi, care mi-au dat sfaturi și care mi-au fost de ajutor în general. De asemenea, adresez mulțumiri și tuturor celor care mi-au pus la dispoziție consemnările experiențelor lor. În interesul cititorilor, ca de obicei, în unele locuri am scurtat aceste rapoarte sau le-am prelucrat.

Nu pot uita nici întreaga echipă de la editura Herbig și nici pe lectorul meu Hermann Hemminger, ale cărui sfaturi constructive s-au dovedit deosebit de utile.

Luc Bürgin

Partea 1

Bariere informaționale

Comportamentul uman îmi amintește uneori de faimoasa poveste cu scara: tocmai am urcat cu mare greutate primele trepte și, în bucuria reușitei, trecem cu totul cu vederea faptul că acolo mai sunt încă o sută de alte trepte care trebuie urcate. Într-adevăr, slăbiciunea noastră constă în autoevaluare. În fiecare epocă, omul se crede pe culmea evoluției morale și tehnice, zgârie plin de entuziasm lacul negru al cunoașterii și aclamă frenetic ori de câte ori scoate la iveală câte o nouă pată albă. Însă, dacă un individ îndrăznește să scrijelească mai departe până când dă de o pată roșie, atunci izbucnește scandalul.

Inventatorii și cuceritorii s-au avântat, cu toate acestea, pe căi încă neumblate. Așa cum constatat, în 1993, publicistul Armin Witt, fostul redactor-șef al ziarului *Münchener Rundschau*, ei nu consideră că lucrurile cunoscute ar fi de neschimbat sau ar reprezenta adevărul absolut: *Pentru a schimba în bine stadiul actual, ideile se dezvoltă din curiozitatea universală, fantezia critică și*

gândirea logică, din hotărâre și dintr-un volum incredibil de muncă, realizat cu o rezistență aproape supraomenească. (...) Inventatorul este anarhic. Gândirea lui nu se preocupă aproape deloc de legi. Pentru a nu-și încărca gândirea, de multe ori nici nu percepe normele, sau se îndoiește de precepte. El reprezintă o amenințare pentru conducători, deoarece pentru el nu există diferențe ierarhice sau sociale, ci doar o împărțire a oamenilor în «interesanți» și «neinteresanți».

Rebelii inventivi ai timpurilor moderne nu o duc ușor. Taxați de opinia publică drept aiuriți, ei duc o viață tristă în zonele marginale ale științei, căci astăzi lobby-uri influente hotărăsc din ce în ce mai des dacă și în ce fel se poate recunoaște o invenție sau o descoperire. De multe ori contează mai mult interesele financiare și nu dezvoltarea reală, și uite-așa s-au pierdut pe drum multe inițiative promițătoare.

1

Probleme nerezolvate

> Când oare se vor prezenta – în şcoli şi în facultăţi – experienţe despre care profesorul sau docentul să recunoască faptul că reprezintă o enigmă? În care curs se prezintă un aparat despre care însuşi cel care predă să spună că habar nu are cum funcţionează? În care manual sunt sintetizate şi prezentate problemele nerezolvate?
>
> **(GERHARD VOLLMER,** *filozof***)**

Inspectorii consiliului german de ştiinţă erau temuţi precum ciuma când, după reunificare, se strecurau cu genţi diplomat şi feţe serioase pe culoarele institutelor şi universităţilor est-germane, pentru a introduce protocoalele ce trebuiau să ofere baza pentru schimbarea radicală şi completă a ştiinţei din R.D.G., care se afla într-o stare deplorabilă.

Activităţile au fost coordonate de directorul Consiliului ştiinţei, zoologul münchenez Gerhard Neuweiler, acelaşi om care dorea, spre groaza multora dintre colegii lui, să supună şi universităţile din vest unei temeinice cure de reformă. Îndoiala faţă de examenul de doctorat sau disocierea teoriei de cercetare constituiau numai două puncte pe lista criticilor pe care le avea de formulat şi care au dus, nu de puţine ori, la dispute aprige în forurile de specialitate.

În urma presiunilor exercitate de lobby-urile de specialitate (Societatea Max Planck, Comunitatea de lucru a institutelor de

cercetare, Conferința rectorilor universitari, Comitetul german pentru cercetare), Neuweiler a fost demis în 1994 din funcția de director al Consiliului științei, iar în locul lui a fost numit matematicianul Karl-Heinz Hoffmann. Pare-se că stilul intempestiv de reformare al lui Neuweiler nu prea le-a convenit doamnelor și domnilor responsabili. Iar o apreciere critică ar fi fost demult depășită: știința este prezentată prea des în zilele noastre ca o istorie a succeselor. Succese în legătură cu care nu dorim să aducem în discuție justețea existenței lor, însă pe care le marcăm cu un mare semn de întrebare acolo unde devin dogme de nezdruncinat care bântuie leneșe în peisajul gândirii și care blochează accesul către nou. Succese care ne orientează cu consecvență în direcția greșită, și anume exclusiv către problemele rezolvate, în timp ce problemele nerezolvate se bucură deseori de o atenție insuficientă.

S-au dus vremurile în care un matematician renumit ca David Hilbert (1862-1943) își mai putea ține prelegerea apreciată în fața unui public parizian de specialitate, căruia să nu-i prezinte pur și simplu un mănunchi de chestiuni rezolvate și catalogate, ci 23 de probleme științifice nerezolvate până atunci. Evident, el a reușit să-și trezească în mod elegant colegii, căci unele dintre enigmele prezentate de el aveau să fie elucidate, câțiva ani mai târziu, de către specialiști. (Pentru rezolvarea altor probleme prezentate de Hilbert aveau să mai treacă peste 70 de ani, în timp ce altele își mai așteaptă și azi rezolvarea.)

În 1982, profesorul Gerhard Vollmer, de formație filozof la Universitatea din Braunschweig, a atras foarte serios atenția asupra acestui cerc de probleme, atunci când a notat faptul că știința trăiește tocmai din probleme. În special dezvoltarea științifică depinde de formularea clară a problemelor nerezolvate. Gânditorul din Braunschweig spune pe această temă:

Din păcate, facem prea puțin uz de această recunoaștere. Ea nu este luată în considerare nici în teorie, nici în școală sau în facultăți; însă nici cercetarea nu-i acordă prea mare atenție.

Într-adevăr, primul pas pentru rezolvarea unei probleme este formularea ei. Însă tocmai aceasta nu se mai obișnuiește astăzi în multe cercuri. Aici sunt în joc teama de blamare sau de gândirea științifică concurențială. Lucruri pe care profesorul Vollmer le condamnă vehement: *Avem din nou nevoie de o formă de cultivare a problemelor: euristica problemelor, întreținerea problemelor, osmoza problemelor și evaluarea acestora.* O societate care este interesată de dezvoltarea recunoașterilor și care depinde de aceasta ar trebui să-și folosească înzecit astfel de potențiale. Filozoful german este sigur de asta și tocmai aici el vede *o sarcină importantă pentru oamenii de știință, autorii de cărți, jurnaliștii, profesorii și filozofii științei.*

Însă Vollmer uită să numească explicit cea mai importantă calitate. Se pare că tocmai acestor oameni le-a fost sortit dintotdeauna să formuleze neconvențional și să abordeze practic probleme nerezolvate din domeniul științelor naturii. Ne referim aici la investigatorii și descoperitorii care au uluit dintotdeauna lumea.

2

Foc încrucișat

Se pare că este o calitate arhaică a oamenilor aceea de a respinge ideile noi, invenţiile şi descoperirile.

(**ARMIN WITT**, *economist*)

Mulți prieteni binevoitori mi-au adus tot felul de medicamente, de picături şi de vitamine care vindecaseră cine ştie ce rudă îndepărtată. Artrita mea trebuie să fi fost de altă natură, căci absolut nici un leac nu a avut efect. Băile fierbinți mă relaxau, însă nu aveau nici un efect curativ. Injecțiile cu diverse extracte glandulare îmi măreau suferința în primele două zile şi nu-mi aduceau alinare decât peste patru sau cinci zile. Apoi, artrita îşi făcea din nou apariția.

John Ott îşi aminteşte foarte bine durerile insuportabile care îl chinuiau pe vremuri, în timpul lucrului în studioul de film. Până când s-au spart ochelarii de soare pe care îi purta în toate ocaziile posibile din cauza ochilor lui sensibili. La scurt timp după aceea, durerile au dispărut ca luate de o mână invizibilă.

Americanul a observat rapid legătura cu ochelarii fumurii. Când îi purta nu îi era bine, cum îi punea deoparte, durerile lui se calmau liniştitor. Şi a căzut pe gânduri. Este posibil ca razele ultraviolete din lumina solară, care erau oprite de lentilele colorate, să aibă un efect curativ indirect asupra corpului său?

Ott este astăzi unul din pionierii cercetării luminii, un domeniu care este şi astăzi, ca şi înainte, mai mult decât subapreciat.

Într-adevăr, calitatea luminii este determinată mult prea des după cantitate, luminozitate şi culoare, cu toate că după descoperirile lui Ott s-a putut vedea din ce în ce mai clar faptul că, până acum, au fost trecute cu vederea şi au fost omise criterii importante. Astfel, instituţii precum **Massachusetts Institute of Technology** (Boston), **Oregon Health Sciences University** (Portland), dar şi profesorul Fritz Hollwich de la Universitatea din Münster au demonstrat, în urma unor studii aprofundate, că prin preluarea luminii de către ochi, glanda pineală şi hipofiza sunt stimulate în producerea diverşilor hormoni.

Alte studii ale unor cercetători americani şi australieni au ajuns la concluzia că tuburile cu neon, care se găsesc în comerţ, stimulează în aceeaşi măsură producerea de melatonină, o substanţă care este considerată în cercurile de specialitate ca fiind un *cauzator de oboseală*. Mai departe, lumina artificială stridentă stimulează indirect hipofiza pentru vărsarea unor *hormoni de stres*.

Până şi clasicele *depresii de iarnă* se bazează poate pe lipsa luminii. Cercetătorii vorbesc în acest caz de o **Seasonal Affective Disorder** (*dereglare afectivă sezonieră*). O muncă de pionierat în domeniul medical au depus aici în special cercetătorii de la **National Institute of Mental Health** (Institutul Naţional pentru Sănătate Mintală) din Bethesda (Maryland), unde ani de-a rândul au fost ţinuţi sub observaţie pacienţi care, în perioada de iarnă, erau mai mult sau mai puţin predispuşi indispoziţiilor depresive. Modificări ale obiceiurilor alimentare, apatia, teama, irascibilitatea, creşterea greutăţii şi un libido scăzut completau imaginea bolii.

În cele din urmă, datorită NASA au fost construite tuburi speciale de iluminat care pot fi obţinute de-acum şi în comerţ sub denumirea de *true-lite* şi care astăzi îşi găsesc întrebuinţarea nu numai în submarine, ci şi în capsulele spaţiale americane. Aceste noi tuburi de iluminat acoperă întreg spectrul luminii

zilei, inclusiv radiațiile ultraviolete și infraroșii, spre deosebire de precursorii lor care încă mai domină la noi și cărora le lipseau aceste calități.

Folosirea becurilor *true-lite* a avut un asemenea succes, încât însuși Ministerul American al Sănătății s-a declarat dispus în 1983 să declare oficial aceste lămpi drept mijloace curative și să le înregistreze ca atare sub numărul 2219074. De atunci, lămpile spectrale luminează nenumărate locuri de muncă în SUA, și chiar și spitalele au fost nevoite să recunoască fără invidie succesul acestor corpuri de iluminat în relație directă cu confortul uman. (Cu atât mai straniu, cu cât nici în 1985 IKS din Elveția – *Controlul intercantonal al medicamentelor* – cu sediul la Berna, nu știa nimic – conform revistei de specialitate **Medical Tribune** – nici despre tuburile *true-lite*, nici despre studiile americane asupra luminii!)

Doctorul în biochimie Anna Wirz-Justice de la Clinica Universitară de Psihiatrie din Basel studiază legăturile strânse dintre lumină și depresii. Pornind de la experiențele cu *true-lite*, de al cărei efect pozitiv cercetătoarea din Basel este ferm convinsă, ea a dezvoltat niște metode terapeutice pline de succes pentru tratarea deranjamentelor psiho-afective sezoniere. E drept că echipa ei a renunțat după un timp la ultraviolete pentru a preîntâmpina îmbolnăvirea ochilor – în timpul tratamentului, pacienții trebuie să se uite direct în sursa de lumină – și eventualele complicații datorate medicamentelor.

Din păcate și acum, ca și înainte, problematica luminii corespunzătoare de la locul de muncă, precum și importanța propriei noastre activități folosind terapia luminii sunt foarte subapreciate, mi-a confirmat cercetătoarea tristul neajuns informațional. Și nu pot decât să-i dau dreptate: oricum, există rezultatele impresionante pe care le-a putut prezenta profesorul Richard Blackwell de la Ohio State University. Prin diverse experimente, el a putut dovedi că la un lot reprezentativ de

persoane testate, capacitatea de muncă a crescut cu peste zece la sută în condițiile luminii spectrale! Nu e de mirare că însăşi Organizația Mondială a Sănătății recomandă de acum tuburile de iluminat alternative drept corpuri de iluminat pentru locurile de muncă şi şcoli.

O întrebare îndreptățită este de ce nu aflăm despre astfel de lucruri din surse oficiale, şi ea caracterizează foarte bine controversa informațională de astăzi. Depăşit de surplusul de informații existent, omul s-a obişnuit ca materia ştiințifică să-i fie filtrată şi prezentată de o terță persoană. Din când în când ni se motivează că ni se va aduce în acest fel la cunoştință ceea ce este cu adevărat important, din punct de vedere obiectiv.

Şi numai pentru că o inițiativă constructivă sau o evoluție promițătoare rezistă unei cercetări critice, nu garantează nici pe departe o tratare convingătoare a temei în cercurile largi. Căci şi cercurile care selecționează şi filtrează sunt supuse în anumite momente aceloraşi slăbiciuni omeneşti, precum prejudecățile sau lipsa de toleranță față de nou. Din păcate, acest lucru se uită deseori.

Conştient sau inconştient, ne sunt ascunse o serie întreagă de lucruri din toate domeniile ştiinței. Aceasta este atitudinea pe care doresc să o denumesc în această carte prin termenul de *reprimare* a faptelor. Cu toate acestea, astfel de informații sunt cel puțin la fel de credibile precum tot ceea ce percepem zi de zi, e drept, cu mica diferență că ele ascund o porție apreciabilă de *dinamită* şi că, nu de puține ori, pun sub semnul întrebării ceea ce există drept cunoaştere convențională.

Cert este, în orice caz, că rapoartele despre expozițiile de invenții şi inovații sau despre invențiile extraordinare şi revoluționare nu sunt astăzi altceva decât nişte surogate binevenite în peisajul mediatic. Nu citim aproape niciodată ceea ce se află cu adevărat în spatele unor astfel de invenții şi cu ce potențial

potrivnic sunt atacați uneori creatorii lor. Însă pentru că mulți inventatori sunt interesați în dezvoltarea prototipurilor lor în industrie și în bănci, ei sunt cei care se feresc de regulă de defăimările publice prin metodele de lucru ale celor care le *promovează*.

Și Mario Stiffler din cantonul Tessin (Elveția) a avut de-a lungul existenței lui de inventator niște experiențe îndoielnice cu lobby-uri economice influente. Experiențe care l-au făcut să fie din ce în ce mai neîncrezător. De multe ori s-a simulat interesul pentru invențiile lui, numai pentru a le exploata financiar – înstrăinate de scopul lor. Ține de caracterul lui de luptător înnăscut și de convingerea absolută în sensul muncii lui, faptul că el s-a declarat dispus să discute pentru prima dată despre situația în ansamblu și astfel l-am întâlnit pe simpaticul meridional într-o dimineață rece de primăvară la Basel unde, pe baza a nenumărate tabele și schițe calculate amănunțit, mi-a povestit soluția lui revoluționară și ecologică la problema energiei.

Tehnician calificat în izolații și proprietar al unei firme, Stiffler a rezolvat la început comenzi de izolații de tot felul. Încă de atunci a observat cât este de nerațională producerea de energie: fie că era vorba de instalațiile de ardere a deșeurilor, fie de motoare sau furnale industriale, peste tot a dat de cantități de căldură nevalorificate. Văzut în ansamblu, reziduul de căldură constatat era atât de mare, încât și-a pus întrebarea de ce nu i-a venit nimănui până atunci ideea de a valorifica energia latentă a acestui uriaș potențial gratuit și disponibil oriunde, în loc să se investească bani grei și cu riscuri ecologice majore în hidrocentrale și în centrale atomice noi.

Stiffler a inițiat singur conceperea unor sisteme noi de înmagazinare și a reușit să realizeze elemente de conservare a căldurii care, pe baza unor procedee noi, puteau prelua poten-

țialul termic prezent cu o densitate energetică mult mai mare decât o făceau construcțiile de până atunci.

Pentru suprafețe mari, precum podurile caselor, elvețianul a început să proiecteze izolații care, pe de o parte, limitează pierderea căldurii, pe de altă parte însă lucrează ca un colector solar – şi aici le-a rezervat un rol central elementelor de înmagazinare inventate. În acelaşi timp însă, instalațiile speciale trebuiau să mai ofere şi avantajul de a fi ignifuge, relativ ieftine şi de a nu conține substanțe toxice.

Astăzi, izolațiile lui Stiffler sunt patentate şi recunoscute şi, datorită conlucrării a diverşi factori, dau nişte rezultate uluitoare. Inventivul elvețian mi-a putut numi imediat mai multe exemple concrete despre aplicarea multilaterală şi încununată de succes a sistemului lui. Astfel, în 1991 el a dotat un restaurant din Skiort Bergun cu elementele lui colectoare: acolo existau mereu probleme din cauza turiştilor care tot intrau şi ieşeau şi era dificilă menținerea temperaturii interioare la un nivel constant. Între timp, datorită lui Stiffler, restaurantul şi-a putut asigura propria lui alimentare cu energie electrică şi îşi poate menține constantă temperatura din încăpere fără ajutor din afară, indiferent de anotimp. Eficiența sistemului este atât de mare, încât an de an se produce un considerabil surplus de energie.

Într-adevăr, cu ajutorul sistemului lui Stiffler se poate alimenta cu energie electrică o întreagă casă, indiferent de anotimp şi de temperatura exterioară, şi, mai ales, se produce şi un surplus de energie de peste două treimi(!) din energia consumată în mod convențional, în medie. Şi în legătură cu acest lucru, inventatorul elevețian ne poate da unele exemple.

Alte variante pentru introducerea termoelementelor. Elvețianul mi-a prezentat o variantă care prevede punerea în funcțiune a instalațiilor frigorifice în zone deosebit de fierbinți din lumea a treia. Pentru astfel de instalații trebuia importată

din Occident tehnologie scumpă, în vreme ce, cu ajutorul rezervorului special se poate valorifica surplusul de căldură care se strânge pe acoperişurile din tablă ondulată şi se poate acţiona un sistem de răcire. Până şi un automotor poate fi alimentat pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă cu propria căldură degajată – un alt proiect la care lucra atunci Stiffler.

Însă mai târziu se observă consecinţele unei astfel de dezvoltări: marea industrie, centralele electrice, lobby-urile atomice şi petroliere şi marile bănci internaţionale legate de acestea ar trebui să se teamă pentru poziţia lor de monopol, deci eforturile tehnice în direcţii alternative vor fi pur şi simplu împiedicate. În orice caz, altfel nu poate fi explicată boicotarea de până acum a introducerii în producţie.

Şi lui Stiffler însuşi i s-au pus astfel de piedici: în 1983, el a vândut drepturile de licenţă ale unor invenţii către firma **Thermellec SA** din Freiburg (Elveţia), în scopul producerii pe scară industrială a componentelor de înmagazinare. A fost creată o nouă întreprindere, TERM–AC. Stiffler i-a cedat firmei drepturile privitoare la fabricaţie şi administrare şi i-a mai pus la dispoziţie şi o instalaţie de producţie pentru acumulatori pe care o proiectase el şi care fusese construită în Italia. Capitalul de pornire al societăţii nou-înfiinţate era de 50.000 de franci elveţieni. Însă inventatorul şi-a trăit curând prima dezamăgire: elementele de încălzire produse la TERM–AC erau încărcate excesiv cu electricitate, ceea ce punea sub semnul întrebării latura ecologică a întregii afaceri. Treaba a devenit şi mai ciudată atunci când uzinele electrice din Freiburg şi-au manifestat interesul pentru invenţia modificată a lui Stiffler şi au fost cooptate în societate. Capitalul a crescut la 300.000 de franci, iar Stiffler a fost eliminat din afacere în urma acestei lovituri.

Afacerea părea să înflorească, până când au apărut nereguli ale plăţilor: din cei 20%, cât îi reveneau prin contract din tranzacţia în urma căreia fusese vândută o instalaţie în Coreea,

în valoare de 3,5 milioane de franci elveţieni plătiţi cu promptitudine de coreeni, Stiffler nu a văzut nici un sfanţ. La fel s-au petrecut lucrurile şi în cazul unei vânzări similare către Spania. În cele din urmă, Stiffler a dat în judecată TERM–AC şi, după ce a demonstrat că registrele de acolo erau false, a solicitat şi blocarea patentului: doamnele şi domnii de acolo gospodăriseră treburile foarte prost.

Punctul culminant al evoluţiei negative a fost o hotărâre a confederaţiei elveţiene din 1993 prin care se interzicea încărcarea directă a acumulatorilor cu curent electric, ceea ce, după procesul cu Stiffler, a dus şi la pierderea interesului uzinelor electrice din Freiburg. Investiţiile au fost limitate drastic, fapt care a avut ca urmare falimentarea, în scurt timp, a TERM-AC.

Ironia sorţii: în cotidianele locale, tocmai reprezentanţii uzinelor electrice îşi exprimau regretele pentru destinul TERM-AC. Un fapt de care Stiffler nu a mai avut puterea să râdă: *Doar au contribuit ei înşişi, prin clauzele lor de atunci, la folosirea exclusivă a electricităţii pentru realizarea marii densităţi de energie stocată*, mi-a explicat el, dând din cap.

Însă, în ciuda tuturor loviturilor, inventatorul din Tessin nu se dă bătut: *În prezent mă ocup de construirea unui laborator de testări pentru surse alternative de energie în cantonul Tessin, iar unele din patentele mele sunt finanţate de organizaţia* ***Europatent SA***, mi-a declarat el scurt în încheierea discuţiei noastre. *Pentru că sunt implicate şi diverse bănci mari, care au un cuvânt de spus în monopolul energiei, bineînţeles că nu sunt excluse astfel de riscuri. Însă, se pare că aşa a fost de când lumea soarta noastră, a inventatorilor.*

Werner Kroh din Belp se confruntă şi el cu probleme similare. Acum mulţi ani, el a inventat o substanţă pe care a numit-o **GEES-67** şi care transformă fără efort petrolul în hrană pentru peşti. Dacă este împrăştiată sub formă de praf din avion sau din

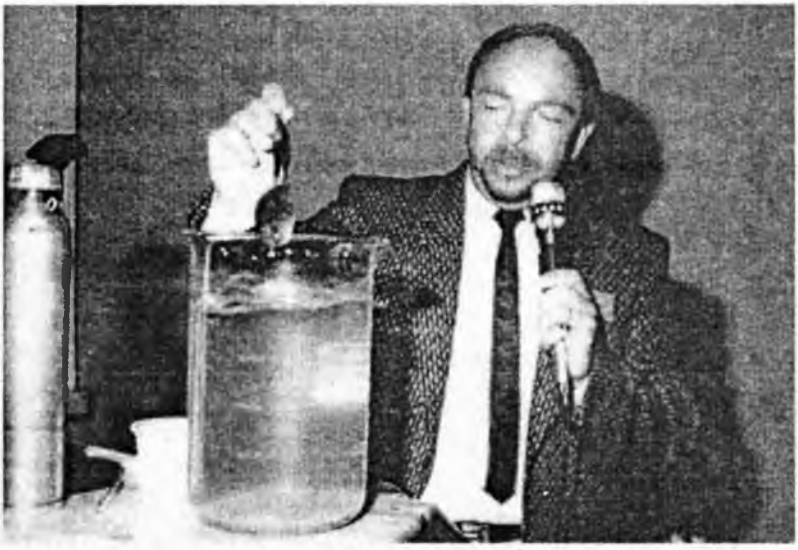

Foto 1, 2.
Dintotdeauna, gânditori neconvenționali au uimit lumea. Inventatorul Werner Kroh a prezentat un material revoluționar, numit GEES-67, cu care vrea să curețe zone infestate cu petrol. Aici face o demonstrație la o conferință.

elicopter deasupra apelor infestate, „GEES-67" intră imediat în reacție cu particulele de petrol și se scufundă încet pe fundul mării. În același timp este activat un proces biologic care transformă încet-încet combinația într-o formă de grăsime organică, fără elemente dăunătoare, și care oferă viețuitoarelor de pe fundul mării o hrană bogată.

Adolf și Inge Schneider l-au contactat pe Werner Kroh în calitatea lor de editori ai revistei *Jupiter-Journal*, pentru a le fi prezentat procedeul la fața locului. Ei au relatat cele văzute în felul următor: *L-am vizitat pe cercetător în Belp, unde ne-a prezentat experimentul pe terasa lui: un vas transparent a fost umplut cu un litru de apă curată, peste care s-au turnat circa 20 de mililitri de ulei ars. Pata negricioasă plutea pe suprafața apei. Werner Kroh a scos dintr-un recipient o pulbere fină, gri, asemănătoare nisipului – era «GEES-67» – și a presărat câteva linguri peste ulei. Aceasta a fost absorbită imediat (...). După scurt timp, amestecul de ulei și praf se afla pe fundul vasului, în timp ce apa se limpezea din ce în ce mai mult, pentru a deveni transparentă după circa o oră. Rezultatul final al transformării uleiului în urma intervenției substanței «GEES-67» este apă curată și un amestec sedimentar care servește drept hrană peștilor. Werner Kroh își tratează de doi ani plantele din grădină cu acest amestec și ne-am putut convinge că vegetația crește, este luxuriantă și roditoare.* Într-adevăr, mai multe laboratoare au atestat *calitatea de apă potabilă* a apei astfel tratate, lucru de care Werner Kroh este deosebit de mândru: *În 1982, o echipă de la ARD a venit la mine pentru a turna un film. Atunci am utilizat substanța într-un acvariu cu pești aurii care au continuat să înoate la fel de vioi.*

Întrebat de ce procedeul lui revoluționar nu s-a putut impune până la ora respectivă, Kroh nu a stat pe gânduri: dacă metoda lui ar fi aplicată în cazul unei catastrofe petroliere, atunci s-ar dovedi mai scumpă decât intervenția mijloacelor tradiționale.

Însă el ne mai dă de gândit, spunându-ne că nu ar mai intra în discuție cheltuielile obișnuite de colectare, transport și ardere. *Poate că tocmai acesta este motivul pentru care există o piedică în calea lui «GEES-67»*, este de părere inventatorul. *O sumedenie de ramuri ale industriei profită de pe urma metodelor actuale. Am impresia că firmele care colectează petrolul sunt legate într-un fel de marii producători de petrol, și astfel se închide cercul, din punct de vedere al intereselor materiale.* Când l-am întrebat, mai deunăzi, pe Werner Kroh de ultimul stadiu al lucrurilor, m-a rugat să iau din nou legătura cu el peste câteva luni. Poate că până atunci vor fi fost luate decizii importante privitoare la folosirea în practică a invenției lui. Să-i ținem pumnii.

3

Motorul cuantic spațial

Încă nu am văzut o piață care să fie atât de ocupată cum e piața de energie.

(**ROLF KREIBICH**, *profesor la Institutul de Futurologie și de Evaluare Tehnologică din Berlin*)

Taximetristul elvețian din Rapperswil a știut imediat unde trebuia să mă lase atunci când i-am spus destinația. Oricum, numele firmei **RQM – Motoare cu Cameră Cuantică SA** – apare deseori pe prima pagină a ziarelor după ce i-a fost recunoscută oficial activitatea la Târgul de Invenții și Inovații Eureka-1993 din Bruxelles, și datorită afirmației din 1995 conform căreia pot introduce pe piață un motor care funcționează pe baza unor surse de energie cu totul noi. Dacă proiectul se va putea realiza în forma prevăzută, atunci s-ar produce un eveniment de senzație. S-ar realiza o cotitură revoluționară în aprovizionarea cu energie electrică pe plan mondial.

Baza principiilor de funcționare a agregatelor alternative de propulsie din Rapperswil se află în teoriile controversate ale cercetătorului elvețian Oliver Crane (pseudonim), decedat în 1992, care susține că a descoperit în univers o așa-zisă *radiație magnetică cuantică spațială*. Pe scurt, ideile lui Crane se bazează pe propagarea oscilațiilor unei surse centrale, aflate în inima universului nostru, cu o frecvență incredibil de înaltă. În jurul sursei se formează un mediu constituit din aceste *cuante magne-*

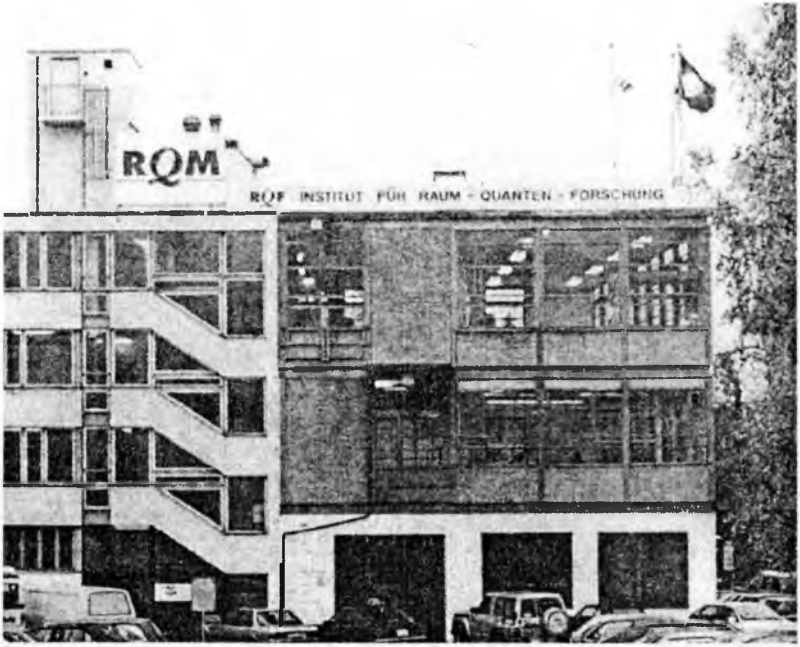

Foto 3

De la un timp, în orașul elvețian Rapperswil, Raum Quanten-Motoren AG (RQM) se ocupă cu producerea unui senzațional motor care va revoluționa aprovizionarea cu energie.

tice spațiale. În acest mediu se formează unde mecanice, reflectate la periferia universului nostru. Din interferența acestor fronturi de undă iau naștere oscilații staționare, a căror energie statică poate fi utilizată.

Specialiștii sunt, însă, deosebit de sceptici, respingând chiar modelul alternativ al acestui tip de oscilații, deoarece el contrazice multe dintre modelele fizice cunoscute. Astfel, de pildă, în urma solicitării mele, Institutul de Fizică Teoretică de la Universitatea din Berna mi-a comunicat, la 19 aprilie 1994, că motorul cu cameră cuantică fusese studiat cu ceva vreme în urmă, pe baza documentației puse la dispoziție de către

inventator: *I-am comunicat că nu apreciem inițiativa lui, ideile exprimate fiind neclare și lipsite de valoare.*

Un alt fizician, cunoscut de-al meu, și-a exprimat aceleași îndoieli: *Dacă motorul ar funcționa într-adevăr, atunci ar*

Foto 4

Jean-Marie Lehner, conducător de afaceri la RQM, a fost distins la Târgul Internațional al Invențiilor „Eureka" de la Bruxelles, cu diferite medalii pentru radiația magnetică cuantică spațială.

contrazice principiul conservării energiei, așa cum este el formulat de fizica clasică, mi-a declarat el. *Dar acesta nu este un motiv de a respinge chestiunea a priori și definitiv, căci teoria conservării energiei este, după cum se știe, empirică (rezultată din experiențe). Iar noi nu vom putea niciodată exclude faptul că, într-o bună zi, se va descoperi totuși o situație specială, în care acest principiu să nu fie valabil. Însă probabilitatea aceasta este deosebit de redusă.*

Am purtat numeroase discuții pe această temă. Astfel, în aprilie 1994 m-am întâlnit cu Jean-Marie Lehner, acționar principal și director al RQM, pentru a supune chestiunea unei analize critice la fața locului.

Lehner este un personaj fascinant. Unii văd în el un obsedat, alții se îndoiesc de sinceritatea lui și sunt de părere că îi manipulează inteligent pe acționarii lui. Aceste îndoieli sunt motivate de stocul de acțiuni, în valoare de 500.000 până la 3 milioane de franci elvețieni, creat la doar șase luni după înființarea societății pe acțiuni, în 24 februarie 1993. Însă consider că înșelăciunea intenționată poate fi exclusă, căci Lehner este mult prea convins de succesul întreprinderii lui.

În timp ce ne salutăm, secretara lui îi strecoară rapid un teanc de note telefonice. Apoi, Lehner mă conduce, plin de solicitudine, prin laboratoarele de cercetare ale RQM, care se află în halele unei fabrici dezafectate. Printre altele, aici tronează un monstru blindat de oțel masiv, care ne permite intrarea în zona de vizionare a aparatului aflat în teste abia după introducerea codului corect. În 1994, celor 150 de acționari le-a fost prezentat în acest loc un prototip în stare de funcționare al motorului cuantic, iar directorii de la RQM sunt optimiști și consideră că au să poată respecta acest termen, deși Lehner atrage atenția că nu s-a obținut nici un fel de sprijin din partea institutelor de cercetare ale statului: *Cei de acolo ne boicotează cu adevărat.*

Într-un alt colț al halelor se află locul de muncă al lui Alexander Borg, conducătorul laboratorului de cercetare științifică. *Fizicianul și laureatul premiului Nobel, Werner Heisenberg a spus, cam prin 1950, că trebuie să fie posibilă folosirea magnetismului ca sursă de energie,* scrie Borg în primul număr al revistei **Magnetik**, editată de RQM. El a adăugat: *Dar noi, limitați de chiar priceperea noastră științifică, nu suntem în stare s-o facem. Trebuie să vină de la profani!* Care să fie motivele pentru care constatarea lui Heisenberg nu a dat un nou curs cercetării științifice? *O explicație posibilă se află în modul de gândire al oamenilor noștri de știință,* spune Borg. *În facultăți domnește un consens conspirativ în legătură cu teoria predării. Dacă aceasta își arată slăbiciunile, atunci e regulă că, în cazul fenomenelor naturale neînțelese, modelul fizic corespunzător va fi pur și simplu extrapolat printr-o simplă trăsătură abstractă de condei. Și se renunță conștient la acordarea unei importanțe concrete și reale acestei trăsături noi,* critică Borg mai departe. *Rareori se pune sub semnul întrebării teoria fizică aflată la baza eșafodajului.*

În halele fabricii sunt expuse instalații experimentale simple, care trebuie să descrie plastic diversele fenomene și efecte care provin din teoriile lui Crane. Astfel, găsim aici un model demonstrativ al așa-numitului *efect* **Biefeld-Brown**, care se bazează pe observația că un condensator cu plăci încărcat își manifestă forța de atracție întotdeauna în direcția polului pozitiv. Un comportament care nu a putut fi niciodată explicat din punctul de vedere al fizicii moderne.

În ciuda scepticismului manifestat la început, fizicianul nu dorește să se cramponeze definitiv de aprecierile lui. Deși el consideră că modelul de gândire al lui Crane ar fi lipsit de valoare, Borg recunoaște că anunțatul motor cu cameră cuantică ar putea funcționa: *Uneori se pot construi mașini funcționale*

chiar pornind de la nişte premise false. Acest lucru reiese, printre altele, şi din exemplul lui James Watt, care şi-a construit motorul cu aburi pornind de la impresia greşită conform căreia căldura ar fi o materie, ***caloricum.*** *"*

În ciuda tuturor obiecţiilor, există posibilitatea ca echipa de la RQM să se afle pe drumul cel bun, şi să fi dat efectiv peste ceva cu totul nou.

4

Pionieri uitați

La un moment dat, oamenii au conştientizat faptul că sunt fiinţe intelectuale şi au început să înveţe. Însă e de necrezut tot ce a dispărut de atunci din conştiinţa lor.

(WERNER HOCH, *scriitor***)**

Când credeți că au ieşit pe piață primele aparate fax? 1970? Sau poate chiar în 1950? N-ați ghicit. Încă din 1866, fizicianul şi inginerul Giovanni Caselli a pus la dispoziția opiniei publice un aparat care transmitea informații pe baza plăcilor de zinc. Plăcile erau scanate (explorate) de ace care trimiteau informațiile din adânciturile create via telegraf, iar la receptor detaliile deveneau din nou vizibile cu ajutorul unor mijloace chimice. Cine vrea să se convingă, poate admira minunea tehnică la Paris, unde se află expus, în calitate ultra-oficială, la **Musée National des Techniques.**

În 1994 am descoperit la Neuenburg (Elveția) o altă bijuterie tehnică. Pe faleză se află **Musée d'Art et d'Histoire**. Şi acest muzeu oferă vizitatorilor ceva uluitor, sub forma unui android care scrie şi, care datează din secolul al XVIII-lea. Minunăția mecanică a fost concepută şi construită de ceasornicarul vestit în toată lumea Pierre Jaquet-Droz (1721-1790), împreună cu fiul lui, Henri-Louis (1752-1791) şi cu alți câțiva colaboratori.

Acest aparat descris se mânuieşte uşor: printr-un mecanism aflat în spatele figurinei care stă la o masă se pot programa

diverse propoziții care conțin până la 40 de litere, pe care figurina – după ce și-a muiat pana într-o călimară aflată pe masa de lucru – le pune pe hârtie în litere frumos caligrafiate.

În muzeul din Neuenburg se mai află, pe lângă *scrib*, și alte două automate, *desenatorul* și *cântăreața la pian*, o fetiță care cântă la orgă și care, prin mișcarea mecanică a degetelor, scoate din instrumentul ei niște sunete delicate.

Figurinele automate ale celor doi Jaquet-Droz au provocat, la vremea lor, uimire și admirație, iar cei neîncrezători au vorbit repede despre *lucrarea diavolului* sau de vrăjitorie. În timpul prezentărilor, constructorii trebuiau mereu să intervină liniștitor, și să explice cu răbdare spectatorilor uluiți în ce constau mecanismele rafinate ale capodoperelor lor.

În cele din urmă, stimulați de succesul extraordinar al acestor păpuși mecanice, Henri-Louis și colaboratorii lui au început lucrul la un alt android, cu funcții mult îmbunătățite, ceea ce le-a și reușit mai târziu. Unul dintre aceste automate a ajuns în Rusia, unde i s-a pierdut urma; un alt mecanism, perfecționat, de tipul *scribului*, i-a fost făcut cadou împăratului Chinei și, dacă e să dăm crezare diverselor zvonuri, s-ar afla și astăzi într-un muzeu din Beijing. Un al treilea android – și acesta mânuia pana cu măiestrie – se pare că a reapărut în America în anii '70.

Primele trei automate au regăsit, după multe ocoluri, drumul spre Neuenberg, unde își descoperă farmecul în fața vizitatorilor curioși, în fiecare primă duminică din lună.

Dacă îi privim cu atenție pe toți inventatorii și artizanii din trecut și produsele lor, atunci putem vedea unde se află problema generală a meseriei lor: pentru că s-au aflat mereu cu câțiva pași înaintea timpului lor, invențiile lor sunt privite de regulă cu uimire, însă nu au o influență notabilă asupra evoluției științei și tehnicii, a cărei viteză este determinată de inerția marilor

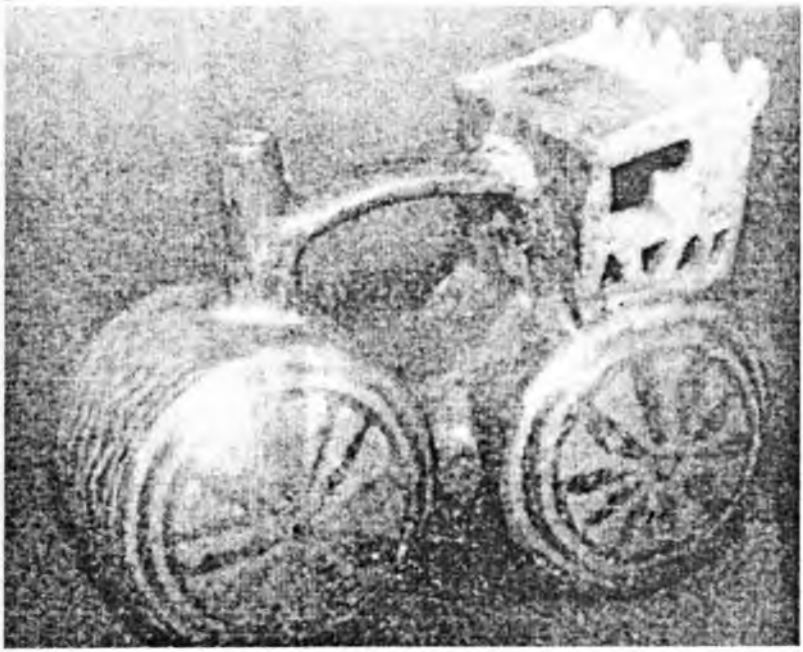

Foto 5

Mereu apar obiecte care nu se potrivesc cu felul nostru academic de a gândi. Arheologii datează această descoperire arheologică precolumbiană în secolul patru al erei noastre. Obiectul amintește frapant de un dispozitiv modern cu valțuri, acționat cu aburi.

colectivități umane. Aici s-ar putea afla motivul pentru care eşuează, de multe ori, ideile inovatoare, rămânând astfel, de-a lungul timpului, doar nişte indicii vagi din care putem cel mult concluziona că în trecut au trăit multe minți luminate.

În jurul anului 100 e.n. trăia în Alexandria un matematician grec despre care nu se ştie aproape nimic altceva în afara scrierilor sale tehnice. Heron, căci acesta este numele inventatorului, a construit nişte maşini-minune, iar instrucțiunile de folosire se bazau pe acelaşi principiu ca şi maşinile cu aburi – descoperite mult mai târziu – şi conțineau multe idei revoluționare pentru acea vreme, cum ar fi folosirea energiei eoliene. Heron a reuşit

chiar să meşterească un portar automat pentru temple, care, în schimbul unei monede introduse într-un lăcaş, turna apă pentru spălările rituale.

Cu tot geniul pe care îl presupuneau, multe din aceste idei şi trucuri hidraulice au fost ignorate sau chiar uitate pentru o vreme. Poate acesta este un motiv pentru care nu mai dispunem azi de toate operele lui Heron, unele din cărţile lui fiind considerate dispărute. Acest lucru este cu atât mai regretabil cu cât, dacă ne luăm după indiciile lăsate de grec în manuscrisele lui, el s-ar fi ocupat şi de construirea unor manometre şi altor instrumente pentru măsurarea timpului.

Un alt nume de neignorat în cartea de istorie a omenirii este Arhimede (cca. 287-212 î.e.n.), tot grec, care a trăit cu câteva secole înaintea lui Heron. Fizicianul şi matematicianul stabilit în Siracuza, Sicilia, este considerat şi astăzi nu numai inventatorul numărului magic al cercului, *pi*, ci şi al palanelor şi şuruburilor pentru reglarea debitului de apă. După cum arată filozoful şi istoricul grec Plutarh în biografia consulului roman Marcus Claudius Marcellus, bătrânul Arhimede mai avea pregătite şi alte trucuri tehnice. Astfel, folosind tot felul de dispozitive, el a construit un sistem de apărare împotriva navelor de război care se apropiau. Plutarh scria: *Când Arhimede şi-a pus maşinile în funcţiune, s-au ridicat deodată deasupra zidurilor, în faţa corăbiilor nişte macarale care fie lăsau să cadă peste corăbii nişte greutăţi uriaşe şi le scufundau, fie le prindeau de prova cu nişte cârlige în forma unor ciocuri de cocor, apoi le ridicau şi le scufundau în mare cu pupa înainte, sau le prindeau cu nişte parâme uriaşe pentru a le izbi apoi de stânci, distrugându-le şi omorând mulţi oameni din echipaje. De multe ori era o privelişte înfiorătoare să vezi o corabie ridicată deasupra apei, cum era legănată de colo-colo până când echipajul era scuturat sau aruncat şi cum se zdrobea apoi de ziduri sau cum se prăbuşea, când o lăsa cârligul.*

Pentru învățați continuă să rămână enigmatic și un aparat care a fost scos la suprafață pe la 1900 de către pescuitorii de bureți, care l-au găsit în epava unei corăbii scufundate în secolul I î.e.n., pe lângă insula grecească Antikythera. După părerea experților, era vorba, în mod ciudat, despre rămășițele unui fel de mașină de calculat. Ce căuta ea într-o epavă veche de 2000 de ani este o altă întrebare, căci mașinării de o construcție atât de precisă au apărut oficial abia acum câteva secole.

De mirat, s-a mirat și Nicolas Benzin, fondator al revistei particulare **Independent Science**, când, în septembrie 1992, a vizitat Muzeul Național din Atena pentru a vedea acolo rămășițele misteriosului aparat. Nici ghizii muzeului nu știau nimic despre acel obiect misterios, care nu figura nici în vreun pliant tipărit al muzeului, nici în vreun catalog de călătorii. Domnul Benzin a fost nevoit să pornească cercetările pe cont propriu: *Am umblat de-a lungul și de-a latul celor 50 de săli ale muzeului, am luat-o pe scări în sus și în jos, am trecut pe lângă nenumărate vase și chipuri de toate mărimile. În sfârșit, după lungi căutări, am găsit obiectul curiozității mele: într-o vitrină retrasă, în capătul sălii 36, aproape ascunse într-o nișă, se află piesele «mașinii». Roți dințate, cadrane, indicatori – totul se vede foarte bine.*

Se pare că vremurile vechi ne mai pregătesc surprize, pentru că în India s-a descoperit de curând un obiect care a produs agitație. Este vorba despre o monedă antică, în mijlocul căreia se află un obiect ce seamănă uimitor de mult cu cadranul unui modern ceas de mână. Bob Forrest a cercetat ciudata descoperire cu ajutorul unei lupe. Șănțulețele de pe marginea *cadranului* sunt extrem de precise, așa încât ideea că este vorba de o prelucrare cu ajutorul unei mașini pur și simplu se impune. Însă această ipoteză este contrazisă de proveniența obiectului: moneda este parte a unei comori vechi de 2000 de ani!

Nu demult, şi nişte ilustraţii provenind din secolul al XV-lea ne-au pus în încurcătură. Le găsim în Muzeul de Artă Indiană din Berlin-Dahlem, în British Museum of Art din Londra şi într-un muzeu din Denver, SUA. Ele îl înfăţişează pe mesagerul zeilor, Harinaigameshin, care extrage un embrion dintr-o femeie şi îl transferă altei femei! Medicul veterinar Wolfgang Lampeter din Wasserburg a atras pentru prima dată atenţia asupra grozăviei acestor imagini, iar descoperirea lui a fost publicată în 1990 în renumita publicaţie **Bild der Wissenschaft** (*Imaginea Ştiinţei*). După Lampeter, imaginile ilustrează texte indice vechi, din jurul anului 200 î.e.n. Înainte de a fi consemnate, ele au circulat oral, înseamnă deci că au suferit unele modificări. Acest lucru nu schimbă însă cu nimic faptul senzaţional că textele descriu cu o exactitate înfricoşătoare diversele stadii de dezvoltare embrionară. Chiar şi astăzi, stadiile *morula* şi *blastula* din medicină sunt fenomene biologice care nici nu pot fi recunoscute cu ochiul liber. Astfel, se naşte bănuiala că vechii indieni dispuneau deja, cu câteva secole înainte de Cristos, de nişte instrumente de observare şlefuite cu mare precizie.

Însă cele mai multe enigme le ridică, fără îndoială, capacităţile tehnice ale lui Leonardo da Vinci (1452-1519). Italianul a fost un prizonier al timpului său, un gânditor binecuvântat cum nu va mai exista altul, şi încă şi astăzi ne gândim cum de a fost, de fapt, posibil ca un singur om să pună pe hârtie mulţimea aceea de idei.

Cunoscut în timpul vieţii ca pictor nerealizat, deşi era autorul unor capodopere precum legendara *Mona Lisa*, am aflat despre multiplele talente ale lui Leonardo abia mai târziu, prin nenumăratele fragmente de manuscris pe care ni le-a lăsat. În multe din schiţele de o mare valoare artistică, gânditorul viitorului a conceput acum 400 de ani nişte aparate şi maşinării impresionante, care astăzi fac parte din cotidian.

Printre altele, Leonardo a schițat: un automobil, un tanc, o paraşută, o maşină cu aburi, instrumente muzicale noi, o dragă, un elicopter, rulmentul, fotometrul, jgheaburile automate pentru hrănirea vitelor, o roată modernă de tors, curele de transmisie, ecluze, bombe cu gaz şi măşti de gaze, costumul de scafandru şi înotătoarele, precum şi podurile de pontoane. Mai departe, şi-a bătut capul cu structuri complicate de roți dințate, cu instalații pentru producție de masă şi cu case demontabile, cu hărți desenate în perspectivă de sus, şi a anticipat teoriile lui Newton despre mişcare, masă şi inerție. Pe scurt: omul acesta a fost cu secole înaintea timpului său, căci a înțeles să-şi mobilizeze potențialul imaginației şi să şi-o coordoneze în mod creativ-optim pentru rezolvarea oricărui fel de problemă.

Într-adevăr, creativitatea, capacitatea de a descoperi noi drumuri este cheia succesului inventatorilor şi inovatorilor. Nu îmbunătățirea lucrurilor existente, ci crearea unor lucruri noi – acesta este țelul lor. Un principiu căruia ştiința trebuie să-i acorde o atenție mai mare, dacă vrea să se descătuşeze de rutină.

În orice caz, impulsurile de a nu mai trata structurile cunoscute de gândire ca pe ceva intangibil există, iar ele provin astăzi, în mod semnificativ, mai ales din rândurile tinerilor.

5

Cheia viitorului

Una din cele mai mari realizări ale minții omenești, știința modernă, refuză să recunoască importanța propriei creativități și a ajuns acum într-un punct în care acest refuz împiedică dezvoltarea ei în continuare.

(**ROGER JONES**, *fizician*)

Nici măcar nu are 50 de ani și este deja laureat al premiului Nobel. Este vorba de profesorul Gerd Binnig, născut în 1947 la Frankfurt; el a construit, împreună cu dr. Heinrich Kohrer, în laboratorul IBM de la Rüschlikon, de lângă Zürich, un așa-numit *microscop cu efect tunel*, pentru care în 1986 i s-a decernat mult râvnita distincție.

Lui Binnig – care e o adevărată *rara avis* printre confrații lui și ale cărui aripi par să crească și după decernarea premiului – îi datorăm, pe lângă studiile despre microscop, și un eseu remarcabil pe tema **Știință și creativitate**. Gânditorul german filozofează aici deschis și neîngrădit cu privire la evoluția sa, în particular, și la cariera sa profesională, a cărei reflecție binefăcătoare se evidențiază în exemplele asemănătoare ale colegilor lui: *Nu am considerat niciodată că e important să placi autorităților. Pentru mine erau mult mai importante prieteniile. Tocmai această distanță față de autorități îmi asigură libertatea de a gândi astfel.*

Într-adevăr, acest fizician a cărui rețetă personală a succesului este *distanța față de fizică* și care consideră muzica și relațiile de prietenie ca fiind cele mai importante procese creative de învățare, gândește diferit în multe privințe. De pildă, el denumește spontan perioada de armată ca *experiența anti-creativă* a vieții lui: *Nu mi-am imaginat niciodată că mai poate exista azi atâta imbecilitate. Cu siguranță este vorba de cea mai mare risipă de energie pe care am întâlnit-o vreodată. Mai întâi, sume uriașe sunt înghițite de o structură managerială depășită și neputincioasă. Doi: nenumărați oameni talentați sunt educați să fie niște idioți și în al treilea rând: câte lucruri pozitive nu s-ar fi putut face în acest timp?*

El nu a fost născut pentru viața de cazarmă, căci o persoană care asimilează tot ce i se oferă în școală sau în facultate nu va mai fi aptă de procese creative – Binnig este sigur de acest lucru. Nu poți să te manifești creativ dacă ești limitat: *A învăța înseamnă să-ți construiești o structură cerebrală. Însă trebuie să fii extrem de atent să nu zidești prost*, avertizează el cu insistență, căci, din păcate, este un adevăr recunoscut că oamenii care citesc mult fac rareori câte o mare descoperire.

Situația de la universitate a fost, în mod evident, o experiență cheie pentru tânărul Binnig. Sălile de curs umplute până la refuz și grupurile stereotipe de exerciții, în care dominau răceala și o pură presiune a realizărilor i-au format o impresie proastă în mai multe direcții. O idee fundamentală a laureatului, exprimată pe scurt: cu cât cineva are la dispoziție mai multe metode formaliste, cu atât suportă mai ușor universitatea. *De aici se poate trage concluzia că universitățile noastre sunt o sită pentru formaliști.* Cuvinte dure, pe care le vrea privite prea puțin relativ. Însă îi pomenește cu plăcere pe *gânditorii critici și intuitivi, pe luptători, pe emoționali și pe entuziaști.*

Și Heinz Schürch, colaborator științific la Combinatul chimic **Ciba-Geigy** din Basel în domeniul biotehnologiei

analitice, se numără printre gânditorii neconvenționali, plini de fantezie. De când televiziunea germană a difuzat un reportaj despre el (Schürch locuiește într-o căsuță în comuna suburbană Riehen) și despre cercetările lui neconvenționale în domeniul modificării și reactivării genetice a plantelor în câmpuri electrostatice, tot mai mulți cercetători se interesează de rezultatele ideilor și proiectelor lui. Până și cunoscutul profesor englez Rupert Sheldrake și-a manifestat nu demult interesul pentru cercetările lui Schürch, și chiar și Institutul Tehnic din Zürich l-a invitat pe elvețian să le vorbească studenților despre rezultatele spectaculoase ale experimentelor lui. Rezultate care, de multe ori, nu au putut fi explicate de știință, în stadiul actual.

De la o vreme, la facultatea numită mai sus studenții au dreptul să hotărască ce vorbitor vor să asculte. Și pe Heinz Schürch l-a impresionat îndeosebi mulțimea care aplauda entuziasmată, așa cum a recunoscut în ianuarie 1994, cu ocazia discuției pe care am purtat-o în sufrageria confortabilei lui case. *Nu are nici o legătură cu orgoliul. Ce am trăit atunci mi-a confirmat doar ceea ce urmăresc cu mult optimism de la o vreme încoace: și anume, că tineretul de azi este caracterizat din nou de acea trăsătură care-i stimulează pe oamenii de știință și care părea să se fi pierdut. Este vorba de curiozitate, de capacitatea sănătoasă de a pune întrebări, spune el. Trebuie să reactivăm în noi această latură copilăroasă și curioasă, iar acest lucru ne este imperios necesar în următoarea sută de ani!*

Schürch completează imediat cu părerea că teoriile și ipotezele existente ar fi bune și corecte, însă că omul ar avea mai întâi nevoie doar de niște linii directoare. Dar – ne avertizează el în același timp – acestea trebuie verificate în permanență. *Ar trebui să verificăm și să putem verifica mereu ceea ce considerăm ca fiind cert. În zona aceea se produc, în general, cele mai mari surprize. Și atunci se observă că unele lucruri nu*

sunt valabile decât într-un cadru foarte restrâns, într-un sistem de referință foarte mic.

Schürch este sprijinit în activitatea lui de **Societatea pentru cercetări în biofizică** (GFBG), întemeiată în 1977 la Muttenz (Elveția) și al cărei președinte este chiar el. Gruparea numără astăzi 160 de membri din țară și din străinătate, reunind astfel atât profani interesați în domeniu, cât și oameni de știință calificați. Aici se fac experiențe în domenii științifice de frontieră, precum radiestezia, sau studiile, efectuate împreună cu un reumatolog, profesor emerit, pentru găsirea unor căi alternative de tratare a durerilor reumatice.

– De fapt, noi la GFBG ne-am propus ca țel să îi ajutăm pe oameni, mi-a declarat Schürch cu privire la activitatea lui. Din acest motiv, ne îndreptăm eforturile în special către cercetarea, cu acuratețe științifică, a fenomenelor inexplicabile, precum zonele geopatogene sau electro-smogul, către stimularea cercetării în domeniile științifice de frontieră, urmată de confruntarea cu oameni de știință cu o gândire tradiționalistă, în speranța că noile descoperiri vor avea, în cele din urmă, o influență și că astfel se va închide cercul.

– Însă cercurile conservatoare ale comunității științifice au criticat tocmai experiențele dumneavoastră referitoare la modificarea codului genetic al plantelor în câmpuri electrice, am replicat eu, ușor provocator. Vi s-a spus că rezultatele obținute, deși sunt, în principiu, interesante, nu ar avea nici o valoare din punct de vedere științific pentru că nu sunt reproductibile în general.

– Da, vechea placă cu reproductibilitatea... răspunde calm Schürch. Știți, dacă o experiență poate fi reprodusă în proporție de 100%, atunci nu mai are nici o legătură cu natura. De ce? Pentru că sistemul mediului înconjurător este într-o permanentă mișcare: gravitația fluctuează, la fel și câmpul magnetic al Pământului. Nici măcar electricitatea statică din atmosferă nu are o mărime stabilă. Deci, dacă eu

cercetez sisteme enzimatice, atunci mă voi aştepta să am rezultate reproductibile în sensul obişnuit al cuvântului, ci doar dacă ele se încadrează în limitele unor anumite fluctuaţii. Şi aici intervine problema cu statistica: ce etalon pot folosi? Dacă luăm, de pildă, înălţimea medie a unui om, de 1,70 m, atunci această variabilă poate fi descrisă foarte clar din punct de vedere statistic, însă un alt om, cu o înălţime de 1,80 m, nu mai corespunde aceloraşi criterii. Aplicând logica pentru criteriul statistic de înălţime medie, nu ajungem nicăieri: această fiinţă care stă în faţa noastră şi are înălţimea de 1,80 m este sau nu este un om?!

– Nu păreţi a fi un prieten al matematicii, spun eu, prudent.

– Ei, dezvoltarea unui limbaj matematic poate că a deschis nişte perspective foarte interesante în creierul nostru, în măsura în care în acest fel sunt definite noi orizonturi şi dacă totul ar putea fi apoi verificat matematic. Însă toate acestea merg bine numai atâta vreme cât un matematician rămâne în domeniul lui. În momentul în care va încerca să aplice formulele matematice în domeniul ştiinţelor naturii, toată treaba va deveni cam problematică. Dacă în plan matematic se modifică ceva, asta nu înseamnă nici pe departe că natura se va comporta în consecinţă. Corespondenţele respective din natură vor trebui supuse unor cercetări extrem de amănunţite şi exacte.

De aceea, Schürch respinge orice fel de elanuri dogmatice legate de cercetările în curs. El cere să se pună din nou întrebări modeste şi să ne întoarcem la observarea propriu-zisă a naturii: *Ea a avut nevoie de câteva miliarde de ani ca să-şi desăvârşească evoluţia. Iar omul, care a apărut abia în ultimele milioane de ani, mai are multe de învăţat!*

Partea a 2-a

Dovezi și descoperiri

În ultimele decenii, cercetarea antichității ne-a deschis perspective fantastice. Astăzi pătrundem tot mai adânc în tainele trecutului nostru, iar distanțele temporale devin tot mai scurte și descoperiri fascinante ies la lumina zilei. În spatele unor astfel de rezultate se ascund de multe ori capodopere intelectuale, cercetări îndelungate și intense.

Însă fiecare capodoperă își are fața ei nevăzută. Aceasta nu poate concura, de obicei, cu fața pe care o cunoaștem. Și aici se înghesuie ei, reprezentanții ideilor neortodoxe, cercetătorii care fac naveta între astăzi și poimâine. Avem amarnică nevoie de ei, căci la lumina zilei ies tot mai des descoperiri care se sustrag explicațiilor uzuale: la fiecare câteva luni, undeva în lume, sunt bulversate niște date considerate sigure, sunt descoperite indicii culturale despre existența unor anumite popoare în locuri în care reprezentanții acestora nu ar fi avut ce căuta, sau

apar descoperiri a căror origine nu poate fi nicidecum explicată în mod convențional.

Arheologii și-au găsit metoda lor de a trata aceste relicve: dovezile și descoperirile care nu se potrivesc în schemele lor sunt, pur și simplu, considerate ca fiind nedemne de o discuție de specialitate. Zdrobite de ignoranță sau de acuzații de fals, ele dispar din fața privirilor cercetătoare ale opiniei publice și se cufundă în camerele întunecate ale uitării.

Deci, ceva nu este în regulă cu actualitatea propusă oficial și cu transmiterea de informații fără greș din literatura noastră de specialitate, căci în mod evident manualele oficiale și bibliografiile ignoră documentația descoperirilor controversate. Este cu atât mai regretabil, cu cât unele urme din trecut – privite din punctul de vedere al astronauticii – pot arăta că, în timpurile trecute, noi am avut o seamă de oaspeți. Oaspeți din cosmos.

1

Istorie corectată

Din istoriografie aflăm, de obicei, mai multe despre istorici decât despre istorie.
(**PAUL REYNAUD**, *politician francez*)

Primăvara anului 1994: în ediția numărul 9 al revistei **Der Spiegel** se spune despre poporul sumerienilor, conform ultimelor informații, că aceştia ar fi descoperit cu câteva milenii înaintea lui Pitagora din Samos (circa 550 î.e.n.) teorema triunghiurilor dreptunghice. Iată cum manualele ar trebui să fie rescrise.

Însă, experiența m-a învățat cu totul altceva, şi anume aş putea să pun astăzi pariu că bunul Pitagora va fi prezentat şi peste 10 ani copiilor noştri ca fiind *inventatorul* teoremei triunghiurilor dreptunghice. Pentru că reprezentanții cercetării istoriei sunt, de regulă, conservatori. Nu le stă în fire să dezmintă oficial şi ştiințific imagini ale istoriei cultivate cu dragoste, dar depăşite.

Ştiați cumva că faimosul atac asupra Bastiliei, care, la 14 iulie 1789, a dat tonul mult cântatei Revoluții Franceze, nici măcar nu a avut loc? Într-adevăr, în acel moment, acolo erau strânşi 7 (!) prizonieri, iar *atacatorii* nu țineau să elibereze această gaşcă izolată, ci erau preocupați de praful de puşcă depozitat acolo. Administrația Bastiliei a deschis porțile fără a opune prea multă rezistență.

În afară de aceasta, cui îi este cunoscut faptul că renumitul medic francez Joseph Ignace Guillotin nici măcar nu este

inventatorul înfiorătoarei securi a morții care-i poartă numele? El a propus acest aparat de măcelărit pur și simplu ca o formă a unei *pedepse cu moartea mai umane*. În Anglia, acest fel de secure era deja de mult în folosință.

Nici măcar faimoasa poveste despre ipoteticele *sate ale lui Potemkin* – care în secolul al XVIII-lea au fost create de principele rus Grigori Aleksandrovici Potemkin (1739-1791) pentru a mima o situație înfloritoare în țară – nu se bazează pe fapte reale, ci mai degrabă pe un zvon lansat în același secol de presă, zvon ce este, de atunci, citat și reluat mereu. Satele nu au existat în realitate!

În ciuda oricăror afirmații, inventatorului american Samuel Morse (1791-1872) nu-i poate fi atribuită inventarea telegrafului. Minunea tehnică a fost mai mult produsul colaboratorilor lui, aflați sub îndrumarea lui Alfred Vail, la fel și alfabetul codificat creat special pentru el.

Aceste corecturi ale istoriei au fost documentate de redactorul revistei **Zeit** Gerhard Prause. În colecția lui s-ar potrivi excelent și raportul lui Oswald Iten. Acesta a demonstrat minuțios în 1986 că faimosul popor al tasadailor, care ar fi fost descoperit în 1971 în pădurea tropicală din Mindanao, Filipine, și ai cărui membri păreau încă desprinși din epoca de piatră, nici măcar nu a existat în realitate.

Redacția revistei **Neue Zürcher Zeitung** mi-a pus la dispoziție materialele informative ale acestui jurnalist. Conform acestora, Iten a fost primul care, după căderea dictatorului Ferdinand Marcos, a reușit să-i descopere în jungla filipineză, pe protagoniștii acestui fals. Aborigenii au povestit abia după câteva ezitări cum au fost siliți de ministrul local Manuel Elizalde-junior să locuiască goi-pușcă în peșteri, pentru a-i *aburi* pe jurnaliști și savanți și a-i face să creadă că au de-a face cu oameni din epoca de piatră.

Într-adevăr, povestea tasadailor a provocat, la vremea ei, multă agitație. Publicații renumite, precum **National Geographic Magazine**, au scris, cu entuziasm și titluri de-o șchioapă, despre *ultimii oameni ai cavernelor din Mindanao*. Descoperirea lui Iten însă s-a bucurat, în mod nedrept, de mult mai puțină atenție. Jurnalistul, modest, afirma: *Enciclopediile trebuie să-și revizuiască explicațiile termenului „tasadai"*.

La fel de șifonată a fost, în cursul ultimelor decenii, și colecția de basme germane publicată în 1812 de frații Grimm. Folcloriști renumiți, precum Heinz Rölleke sau Max Lüthi au reușit să demonstreze fără drept de apel că multe din povestirile adunate de Grimm se bazau, indirect, pe basme franțuzești. Nici măcar la celelalte povestiri nu a putut fi exclusă întotdeauna o origine hughenotă.

Și dacă tot suntem la capitolul demolării imaginilor depășite, trebuie să-i amintim aici și pe Byrd și Luther, alte două personaje proeminente.

Să începem cu Richard Byrd (1888-1957). Ne aducem aminte de amiralul american ca fiind primul om care a zburat, în 1926, pe deasupra Polului Nord. Byrd și copilotul lui, Floyd Bennett, le-au luat-o atunci înainte concurenților lor italieni, care au atins Polul Nord abia trei zile mai târziu. Așa, cel puțin, spune versiunea oficială. Căci cei doi piloți au trebuit să oprească un motor destul de repede, din pricina unor pierderi de ulei. Și ei știau că, în acest fel, nu aveau niciodată să atingă polul. Ce era de făcut? Cei doi americani au zburat liniștiți, timp de 14 ore, deasupra teritoriului, pentru a ateriza după 15 ore, acoperiți de glorie. În locul celor care au zburat deasupra polului, se înțelege.

Bernt Balchen, un pilot care, la vremea aceea, a fost bun prieten cu Bennett, a consemnat abia 30 de ani mai târziu această întâmplare, în autobiografia lui. Byrd murise între timp, de mult. Însă fratele lui a făcut niște presiuni atât de mari asupra editurii,

încât aceasta a îndepărtat paragraful din lucrare. Abia în 1971, renumitul jurnalist Richard Montague, fost redactor la **Newsweek Magazine**, a dezgropat versiunea originală şi a publicat-o în cartea lui **Oceans, Poles And Airman – The First Flights Over Wide Waters And Desolate Ice** (Oceane, poli şi piloţi: primele zboruri deasupra imensităţilor marine şi a întinderilor pustii de gheaţă). (Redacţiei **Neuer Duden Lexikon** pare să-i fi scăpat, în cercetările ei, această publicaţie, şi astfel, şi în ediţia revizuită şi adăugită din 1991, Byrd este în continuare menţionat ca fiind primul cuceritor al polului.)

Al doilea exemplu: Peste tot ni se spune, cu mare plăcere şi cu multe detalii, cum Martin Luther (1483-1546) şi-a fixat, la 31 octombrie 1517, de poarta capelei castelului din Wittenberg, cele 95 de teze împotriva indulgenţelor. Singurul care n-ar fi avut habar de acest lucru ar fi fost astăzi Luther în persoană, căci el nu şi-a exprimat niciodată în public opiniile în acest sens. Şi chiar şi nota, scrisă de mână în limba latină, în care se prezintă fenomenul şi care îi este atribuită lui Johannes Schneider (şi care a fost considerată ca fiind mărturia unui martor ocular), s-a dovedit în 1961 fără nici o importanţă. Cercetătorul Hans Volz, specializat în istoria lui Luther, a atras atunci atenţia opiniei publice într-o publicaţie că expresia latină *me teste* (*ce eu depun mărturie*) şi care constituia fundamentul atestării ca *mărturie a unui martor ocular* se baza pe o simplă greşeală de lectură. În realitate, se spunea pur şi simplu *modeste* (*umil*)! Abia într-un cuvânt înainte la al doilea volum al operelor lui Luther (apărute după moartea autorului), umanistul Philippe Melanchthon (1497-1560) scrie că Luther şi-ar fi bătut în cuie tezele. În orice caz, acest cuvânt înainte conţine nenumărate erori grave în ceea ce priveşte persoana lui Luther, astfel încât această afirmaţie trebuie privită deosebit de circumspect.

Însă recunoaştem cinstit: versiunea tezelor fixate public de poarta grea din lemn este, bineînţeles, mult mai colorată, iar

voința eroică a unui bărbat curajos căruia nu-i era frică de nici o confruntare impresionează mult mai mult – un tablou frumos. Mult prea frumos pentru a fi corectat.

Deci, dacă nu mai putem avea încredere nici măcar în cunoștințele noastre din școală, atunci ne este permis, ba chiar recomandat, să privim toate *descoperirile sigure* cu o sănătoasă porție de scepticism. În cele din urmă, noi am avut dintotdeauna tendința de a împărți în diverse sertare realizările și cunoștințele strămoșilor noștri, sertare pe care tocmai ni le-am meșterit cu migală și care, de multe ori, sunt înguste și mărginite.

2

Descoperire senzațională în America

> Un expert este cineva care știe totul, sau cel puțin aproape totul și care în mod normal crede că știe tot ce e mai important în domeniul lui. Și dacă nu gândește că știe totul, atunci știe, în orice caz, că ceilalți știu mai puțin, și în afară de asta mai crede că amatorii nu știu absolut nimic. De aceea manifestă un dispreț nepotrivit față de amatori, și aceasta cu toate că nenumărate descoperiri în toate domeniile trebuie atribuite amatorilor.
>
> (**CHARLES HAPGOOD**, *istoric*)

Afacerea este explozivă. De aceea, trebuie să o cercetăm cu o porție necesară de precauție. Însă dacă este adevărată, atunci va provoca un cutremur apreciabil în cercurile arheologice. Este vorba de **Burrows' Cave**, un sistem de tuneluri de dimensiuni necunoscute care se află în statul american Illinois și a cărui existență a devenit de curând cunoscută. Scrierile și desenele descoperite acolo nu se încadrează în nici o schemă arheologică.

Descoperitorul tunelurilor gigantice este americanul Russell Burrows, un experimentat speolog autohton. Aflat, în aprilie 1982, într-o vale izolată, a călcat din întâmplare pe o placă de piatră care era montată în pământ, și care a cedat exact în stilul unei perfect construite capcane a morții, smulgându-i literalmente picioarele de sub trup: americanul s-a prăbușit în gol și,

dacă nu ar fi dat dovadă de prezență de spirit și nu și-ar fi întins coatele, acest capitol nu ar mai fi fost scris niciodată. Ca printr-o minune, corpul lui a rămas agățat și a stricat echilibrul oalei de piatră. Astfel, lângă piatra mutată din loc a rămas o deschizătură, prin care americanul rămas întreg a putut să se cațere din nou la lumina zilei, după ce s-a eliberat din poziția incomodă în care căzuse.

Russell Burrows a cercetat gânditor vreme de câteva minute mecanismul care aproape că-l costase viața. Apoi a coborât în întuneric unde – înconjurat de pereți cu figuri și inscripții ciudate – a dat peste o față dăltuită, care se uita fix la o poartă de piatră, închisă.

Pe Burrows l-au trecut fiorii și a fost cuprins de o senzație ciudată. Aventurierul

Foto 6, 7

Peste tot în lume găsim legende care relatează despre ființe misterioase, care au coborât odată din cer și au fost venerate și zeificate. Și această reprezentare, de pe un cuțit american, ne arată o ființă cu șase degete care este inclusă în același context.

8

9

10

11

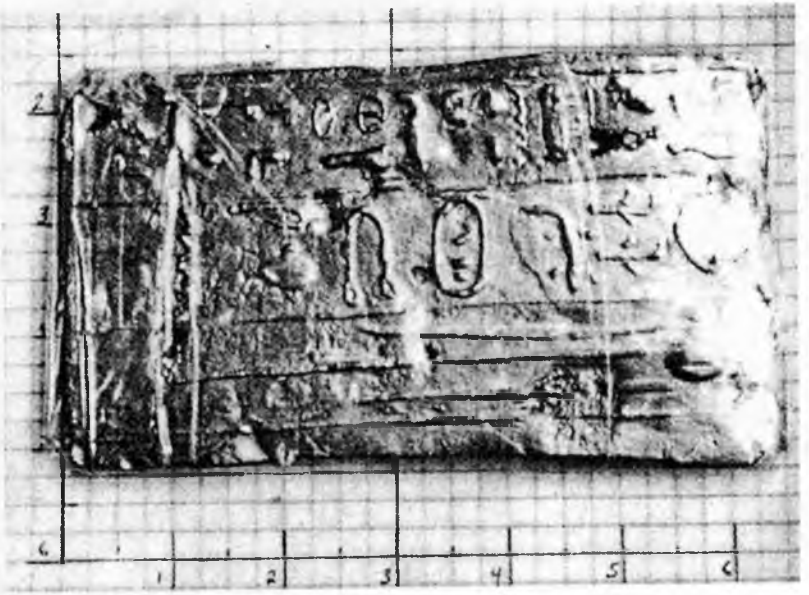

12

13

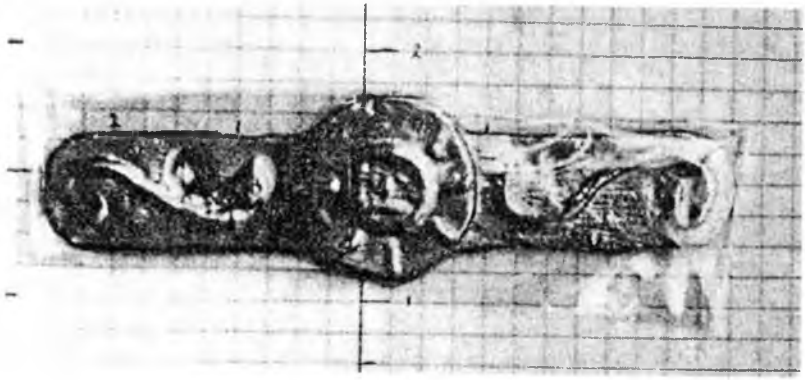

15

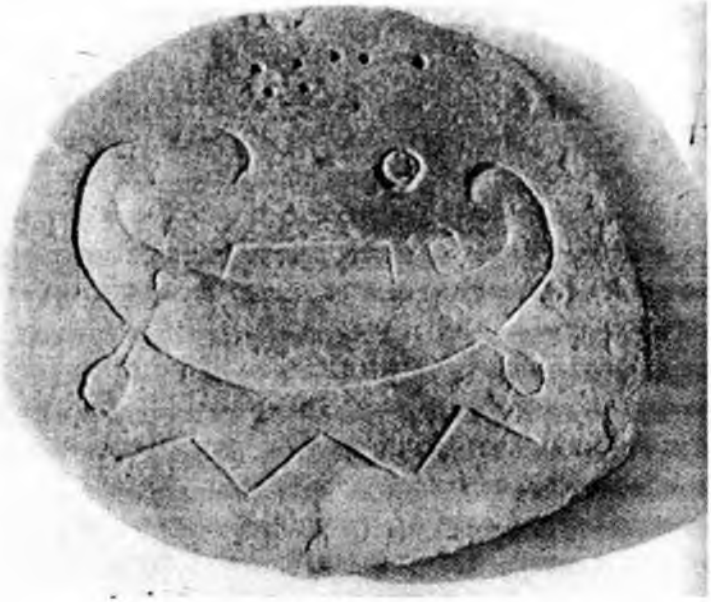

Foto 8-15
Descrieri misterioase se găsesc pe pietrele și plăcuțele de aur descoperite de americanul Russel Burrows și tăinuite într-un sistem de peșteri din Illinois. Autenticitatea lor este de netăgăduit.

14

de obicei atât de curajos a hotărât să părăsească urgent locul şi a acoperit intrarea cu un bolovan. Însă îl rodea curiozitatea, şi astfel, în zilele următoare, a căutat posibile construcţii subterane. A dat întâmplător peste o altă intrare din piatră, care semăna izbitor cu cea descoperită în capcana morţii.

Americanul a dat cu greu pământul la o parte şi apoi s-a târât prin deschizătura creată, în semiobscuritatea galeriei subterane. Iar ce a găsit el acolo în următoarele zile şi luni a depăşit cu mult cele mai cutezătoare închipuiri: descoperise un sistem sofisticat de tuneluri şi peşteri. Şi aici, pereţii şi culoarele erau pline de desene şi inscripţii, iar podeaua era plină de pietre gravate. Peste toate acestea, se mai aflau acolo nişte capete stranii sculptate în piatră, care trebuie să fi funcţionat iniţial ca lămpi. Tavanul era afumat şi negru.

În decursul următoarelor zile şi săptămâni, Burrows şi-a făcut de lucru în peştera alungită. A observat peste tot intrări închise cu uşi de piatră, aflate în pereţii laterali, şi la un moment dat s-a decis să deschidă una din aceste uşi. N-a fost o sarcină uşoară, căci pietrele erau ordonate cu profesionalism. După multe chinuri, a reuşit să facă o deschidere provizorie prin care a ieşit un miros de putregai.

Burrows a luminat încăperea şi ceea ce a văzut l-a lăsat fără grai. Pe un catafalc masiv de piatră se afla un schelet. Lângă el a observat topoare, vârfuri de lance şi alte obiecte din metal!

Curajosul speolog a mărit intrarea şi s-a strecurat prin ea. Peste tot se aflau unelte din cupru şi bronz. Alături se aflau câteva vase, iar în raza de lumină a lanternei au apărut şi câteva obiecte de podoabă din aur.

Inima americanului bătea să-i spargă pieptul şi o droaie de gânduri i-au năvălit în cap. Ce putea să se afle dincolo de celelalte portale din piatră? Burrows a hotărât să mai deschidă o încăpere. Acolo a dat peste rămăşiţele unei femei şi a doi

copii. Era clar că toți trei fuseseră uciși sau jertfiți. Pentru aceasta depuneau mărturie urmele de răni de pe oasele lor.

În 1987, speologul a descoperit o altă sală, pe care o numește astăzi **Main Tomb**, mormântul principal. Intrarea era închisă cu o uriașă roată din piatră plină cu aceleași inscripții străine pe care le tot observase de-a lungul explorărilor lui în acel sector. A trecut, în cele din urmă, și de această ușă, și a intrat într-o cameră spațioasă în care se afla un gigantic sarcofag de piatră, înconjurat de arme și de un număr mare de statui reprezentând oameni și animale. Americanul a pus mâna pe o rangă de fier și a reușit să ridice capacul sarcofagului: înăuntru se afla un alt sicriu, din aur curat. Acesta conținea o mumie înfășurată în cârpe!

Russell Burrows nu știa ce să facă. Să-și facă, pur și simplu, descoperirea publică și să cedeze cercetarea ei ulterioară unor specialiști necunoscuți? Sau ar fi fost poate mai bine să-și aleagă el oamenii potriviți? S-a decis pentru ultima variantă, cu atât mai mult cu cât încă nu fusese clarificată spinoasa problemă a dreptului de proprietate. În afară de asta, se temea și de năvala unei hoarde întregi de aventurieri în căutare de comori, dacă s-ar fi dat publicității treaba cu sicriul din aur.

Americanul a început să pună la dispoziția oamenilor de știință pietre și fotografii, pentru a fi cercetate. Reacțiile au fost, însă, peste tot aceleași, și au constituit o mare dezamăgire pentru Burrows: pentru că desenele nu se potriveau în nici o schemă, iar inscripțiile – cu toate că semănau cu scrieri cunoscute din diverse culturi – nu puteau fi descifrate, dar și pentru că desenele păreau mai degrabă opera unor amatori, lucrurile găsite au fost catalogate la început ca fiind falsuri. În afară de aceasta, Burrows nu dorea să dezvăluie nimănui locul în care se afla peștera, astfel că specialiștilor treaba li s-a părut dubioasă. Însă, după ce și experți recunoscuți au făcut oficial declarații negative cu privire

la autenticitatea desenelor, treaba a fost clară: nici un arheolog nu a mai dorit să se ocupe cu adevărat de descoperirile curioase. Cazul era închis şi a aterizat în vestita ladă cu falsuri de artă.

Însă are voie **Burrows' Cave** să fie pur şi simplu ştearsă de pe masă doar pentru că dinamitează toate tiparele obişnuite? Oricum, de la această descoperire, cercetătorii americani din domeniul preistoriei s-au antrenat în discuţii înfierbântate. De pildă, Jim Whittall de la Early Sites Research Center din Long Hill (Rowley) consideră totul ca pe un fals uriaş, însă în momentul de faţă nu doreşte să se pronunţe definitiv.

Dorothy Hayden, preşedinte la **American Institute for Archeological Research** din Mount Vermont este de aceeaşi părere cu Whittall: *Aş spune chiar că în tot raportul lui Burrows nu sunt mai mult de trei cuvinte care să corespundă adevărului*, mi-a declarat ea într-o scrisoare. Conform propriilor declaraţii, americanca ar deţine dovezi clare că obiectele de aur descrise de Burrows ar fi confecţionate din plumb şi suflate apoi cu aur. Pe de altă parte, spune că: *în colecţia lui Burrows s-ar putea să mai existe câte o bucată autentică, despre care însă arheologii noştri susţin cu groază că ar putea proveni din morminte deja cunoscute!*

Jean Hunt, directoarea de la **Louisiana Mounds Society**, a găsit în schimb cuvinte frumoase: *Personal sunt convinsă că tot sistemul de peşteri, aşa cum îl descrie Burrows, există*, mi-a declarat ea. *Părerea mea se bazează mai ales pe două lucruri. Mai întâi, cantitatea şi calitatea descoperirilor între timp tăinuite. Mi se pare extrem de improbabil ca cineva să fie în stare să manufactureze o asemenea cantitate de obiecte de artă într-un timp atât de scurt. În afară de aceasta, o persoană a cărei credibilitate nu o pun la îndoială mi-a comunicat că tunelurile şi obiectele de artă descrise de Burrows există cu adevărat. Ea făcea referire la nişte surse în care are încredere deplină.*

Însă cine a construit tunelurile misterioase? Şi cine sunt persoanele care au fost înmormântate acolo? Doctorul Joseph

Mahan, renumit cercetător al preistoriei, întemeietor şi preşedinte al **Institute for the Study of American Cultures** (ISAC), a ajuns în timpul cercetărilor sale la o concluzie năucitoare. El a făcut-o publică în 1991, la o conferinţă ISAC. Mahan a declarat atunci: *Oamenii care sunt înmormântaţi în Burrows' Cave sunt – aşa cred – regi ai soarelui, îngropaţi împreună cu soţiile şi copiii lor, cu îmbrăcămintea şi armurile, precum şi cu alimentele de care aveau nevoie pe drumul lor de după moarte. Aceşti muritori semizei erau urmaşii acelor făpturi extraterestre nemuritoare, care coborau cândva pe pământ din nave de foc, care locuiau acolo pentru o vreme şi care efectuau manipulări genetice precise. Ei i-au învăţat pe urmaşii astfel creaţi lucruri care trebuiau transmise din generaţie în generaţie şi păstrate. Ei i-au învăţat să-şi trateze bolile, să domnească cu înţelepciune şi le-au fost profesori în toate artele posibile, de la navigaţie până la arhitectură. Când au părăsit Pământul, ei au promis că se vor întoarce.*

Unele reprezentări de pe pietrele din **Burrows' Cave** ilustrează, într-adevăr, lucruri ciudate. Pe lângă litere ciudate, aici se pot vedea făpturi înaripate, jumătate oameni, jumătate animale, fiinţe care poartă coifuri, nave cereşti, piramide ciudate şi chiar şi obiecte care ne amintesc spontan de ceasuri şi de hărţi astronomice.

În 1992, specialiştii implicaţi în istoria grotei lui Burrows au constituit un comitet oficial. Şeful acestei asociaţii nou-întemeiate este profesorul James Scherz de la Universitatea din Wisconsin (Madison), iar el a publicat chiar în acelaşi an o documentaţie atent alcătuită şi bogat ilustrată despre **Burrows' Cave**.

La 24 august 1993, Scherz mi-a trimis o scrisoare în care vorbeşte despre multe reproşuri ale scepticilor şi, printre altele, şi despre obiecţiile extrem de critice ale lui Dorothy Haydens, pe care el le combate energic în numele lui Russell Burrows.

Iar la 14 martie 1994, profesorul din Wisconsin şi-a întărit afirmaţiile: *Bineînţeles că nu am fost acuzaţi din cauza întregii afaceri, aşa cum s-a mai zvonit. Astfel de zvonuri nu au nici un temei, chiar dacă par edificatoare atunci când se ia în considerare natura umană. Cu toate că unii îşi doresc cu disperare ca descoperirile lui Burrows să fie false, eu vă pot asigura că ele sunt autentice. Şi mai sunt şi foarte vechi.*

O declaraţie amănunţită am obţinut şi de la Buck Trawicky, care se numără şi el printre inimoşii colaboratori ai nou-înfiinţatului comitet al *grotei*: *Îl cunosc foarte bine pe Russ Burrows şi am încredere absolută în el*, mi-a scris Trawicky . *În afară de aceasta, el nu are nici îndemânarea şi nici banii necesari pentru falsificarea descoperirilor, pe care între timp le-am văzut. Am fost împreună cu Burrows, Scherz şi Fred Rydholm în valea în care se află sistemul de grote, chiar dacă eu personal nu am coborât în el. (...) Intrarea este la ora actuală bine închisă – proprietarului terenului îi este pur şi simplu frică de faptul că peşterile ar putea fi jefuite dacă s-ar da publicităţii locul unde se află. Nici măcar Burrows nu a mai fost, în ultimii ani, în peşteri. Ca şi înainte, şi acum încercăm să găsim o cale legală pentru ca grotele să beneficieze de o cercetare amănunţită, aşa cum se cuvine. Şi aici luăm în considerare şi posibilitatea de a filma întreaga construcţie cu o cameră video.*

Până la ora actuală nu există nici un film, însă Burrows a publicat în 1994, pentru prima dată, în revista de specialitate **The Ancient American**, fotografii din interiorul sistemului de grote subterane. Wayne May, editorul publicaţiei, a avut o discuţie amănunţită cu Burrows. Am primit personal aprobarea din partea lui de a reproduce aici, pe scurt, câteva fragmente:

„– Russell Burrows, când vom putea în sfârşit vedea sistemul de peşteri pe care l-aţi descoperit?

– În primul rând, există legea asupra conservării din

Illinois, care împiedică publicarea întregii chestiuni. Căci este în intenția proprietarului, pe terenul căruia se află construcția, să păstreze intact conținutul grotelor, și în special osemintele oamenilor care au fost îngropați acolo. Noi vrem să împiedicăm ca rămășițele lor să fie transportate într-un muzeu numai pentru a putrezi apoi în cine știe ce pivniță. După părerea noastră, morții – indiferent cine sunt ei – trebuie să rămână unde sunt. De exemplu, pentru posibila efectuare a unui studiu la fața locului.

– De ce nu doriți să colaborați cu statul?

– Legea locală spune că un șantier arheologic și tot conținutul lui intră automat în proprietatea statului dacă este făcut public. Chiar dacă este vorba de o proprietate particulară. Acest lucru este valabil și pentru niște posibile săpături sau în cazul unui studiu efectuat acolo. Atâta vreme cât este valabil acest articol de lege, nici eu și nici proprietarul terenului nu vom face public locul cu pricina. Eu însumi am închis intrarea în 1989, încă înainte de intrarea în vigoare a actualului articol de lege, și nici un om nu a mai coborât de atunci în galerii. Eu nu am interesul de a permite ca întreaga construcție să fie distrusă doar pentru a i se demonstra autenticitatea. Și aceasta este și părerea proprietarului terenului.

– De ce nu au fost, până acum, în galerii și doctorul Scherz și domnul Rydholm?

– Cei doi s-au implicat în toată treaba abia în 1989, într-un moment, deci, în care deja închisesem intrarea. Cu toate acestea, ei au fost în valea cu pricina și știu locul în care se află sistemul de peșteri. De asemenea, ei cunosc numele proprietarului, precum și grija lui pentru viitorul întregii construcții."

De afacerea Burrows ne aduce aminte și raportul despre descoperirea la Marsillia (sudul Franței) a *grotei* **Cosquer**. Scafandrul profesionist Henri Cosquer din Cassis a descoperit-o întâmplător în 1985, când, la 37 de metri adâncime, a dat peste intrarea într-o galerie subacvatică pe care a străbătut-o.

La capătul ei a ajuns în numita grotă – ea este doar parțial inundată, iar pe pereți a observat impresionante desene de animale.

Cu toate că istoricul Jean Courtin a declarat, după studii minuțioase la fața locului, că picturile rupestre sunt autentice, alți învățați – după ce au studiat fotografiile – au calificat desenele ca fiind falsuri. Motivul neîncrederii lor: grota iar nu se potrivea în schemele tradiționale de gândire. Vetrele descoperite par mult prea vechi în comparație cu alte descoperiri de pe Pământ. Și alte desene au provocat nedumerire în rândurile specialiștilor. O mână stilizată avea numai trei degete, în timp ce un alt desen ilustrează – după părerea zoologului François de Sarre din Nisa (el îl cunoștea personal pe descoperitor și a cercetat totul în amănunțime) – probabil un așa-numit *cripto-animal*, un strămoș animal astăzi dispărut: *Mă gândesc aici la* ***Megalotaria longicollis****, pe care a descris-o doctorul Bernhard Heuvelmans în cartea sa* **Le grand serpent de mer** *(1965). I-am scris apoi prietenului meu, care a devenit cunoscut în toată lumea ca părinte al criptozoologiei, și i-am atras atenția asupra desenelor. „Uluitor!" a mormăit el.*

Mai trebuie completat că, între timp, mulți cercetători amatori au murit înecați la intrarea în grotă și că, de aceea, intrarea **Cosquer** rămâne, până una-alta, închisă.

În mod interesant, în Spania s-au petrecut lucruri asemănătoare. Așa putem citi în numărul din 14 august 1992 al publicației **Basler Zeitung** despre autorități și învățați care au sărbătorit cu mândrie, în 1990, descoperirea în Zigoitia spaniolă a unor picturi rupestre conservate uluitor de bine, pe care *arheologi recunoscuți ai Țării Bascilor le-au declarat fără ezitare, la prima verificare, ca fiind autentice și au estimat vârsta lor la 13.000 de ani.* În urma analizării amănunțite a imaginilor, lumea științifică se aștepta la *teorii cu totul noi* despre arta picturilor rupestre și i-a promis studentului la istorie Serafin

Ruis Selfa, cel care le descoperise, premiul apreciabil de 140.000 de franci.

Doi ani mai târziu, toate picturile au fost demascate drept copii realizate cu măiestrie, cel puțin așa consideră specialiștii. Ei s-au împiedicat mai ales de un mamut stilizat, cu coarne: *Oamenii din epoca de piatră nu ar fi scăpat o astfel de pată!* De acest lucru erau siguri învățații domni după ce au analizat atent desenele și și-au clătinat, râzând, capetele lor înțelepte.

Și acest eveniment are un gust fad. Căci Selfa a combătut vehement acuzațiile de fals, și în al doilea rând 20 dintre figurile de animale și celelalte 49 de semne au fost desenate cu exact aceleași substanțe pe care le foloseau și oamenii epocii de piatră pentru desenele lor.

Am devenit precauți: tocmai în ziua de astăzi, descoperirile care nu se pot explica în mod convențional sunt tot mai des înfierate ca fiind falsuri. O politică de mari proporții. Dacă mergem pe cărările ei, atunci, într-un șir logic și consecvent, planeta noastră ar trebui să colcăie de falsificatori inventivi, ar trebui să existe o adevărată mafie a falsificatorilor care să se ocupe zi și noapte cu inventarea de lucruri noi și aiurite, pentru a le aduce la cunoștința oamenilor după luni, dacă nu ani de pregătiri intense.

Gânduri asemănătoare a avut și Russell Burrows, și așa se pot înțelege rezervele lui cu privire la o cercetare atentă a sistemului de tuneluri descoperit de el. E de neimaginat ce urmări ar fi avut un faliment al tăinuirilor, așa cum s-a petrecut și în cazul lui Yeti și al consoartelor lui.

3

Cadavre în gheață

Fiecare săpătură este în același timp și o distrugere.

(**GISELA HELLENKEMPER SALIES**, *arheolog*)

Yeti, celebrul om al zăpezilor, are concurență. Rivala lui este de genul feminin și a fost descoperită în vara anului 1993 în ghețurile veșnice ale Siberiei. Mumia feminină are 2500 de ani și, după părerea specialiștilor, ea a fost cândva o tânără și atrăgătoare prințesă.

Însă cele două trupuri înghețate, din Austria și din Rusia, mai au încă o caracteristică în comun, și anume tăinuirea lor aproape scandaloasă care s-a produs imediat după descoperirea lor. Așa încât, între timp, prințesa rusoaică este acoperită de ciuperci, care o mănâncă încet, dar sigur, așa cum a constatat dezamăgit Rudolf Hauri, medic legist la Institutul de Medicină Legală de la Universitatea din Zürich. Elvețianul a declarat: *Și capul mumiei este descompus. Este pur și simplu tragic, la o descoperire atât de prețioasă!*

Motivul trebuie căutat în condițiile mizerabile de depozitare. De când au fost descoperite, rămășițele se află tăinuite într-un depozit de brânză din Siberia unde, datorită umidității foarte scăzute a aerului, se usucă încet, dar sigur! Până una-alta, lipsesc fondurile necesare unui transfer, în condiții speciale, al cadavrului la Moscova.

La 12 aprilie 1994, Hauri mi-a vorbit personal despre stadiul la care au ajuns cercetările:

„–Situația de acolo este pur și simplu îngrozitoare. Colegii ruși duc lipsă, practic, de totul. Dacă nu se schimbă în curând ceva, atunci descoperirea este pierdută din punct de vedere științific. Mai există o speranță palidă că mumia va fi transportată la Moscova, însă, în comparație cu starea ei originală, mai este întreagă doar în proporție de 30 la sută!

– Cum de s-a putut ajunge aici?

– De vină pentru această întorsătură negativă a poveștii a fost în special **National Geographic Magazine**, care și-a asigurat dreptul exclusiv de a filma descoperirea la fața locului, mi-a declarat Hauri. În timpul filmărilor s-a ajuns la întârzieri notabile, și astfel, bineînțeles, rămășițele s-au supraîncălzit masiv datorită temperaturii de afară de 20 de grade. Leșul a stat în soare mai mult de o săptămână! Capacul a fost pus de transportul la Novosibirsk: rămășițele dezghețate au fost încărcate într-un elicopter. Însă acesta a fost nevoit să aterizeze forțat, iar cadavrul a fost preluat de un camion, care l-a hurducat pe străzile pline de gropi ale zonei. Așa a ajuns cadavrul, sau mai bine zis ce a mai rămas din el, într-un depozit de brânză unde este depozitat din luna august în niște condiții inimaginabile. Este cu adevărat o catastrofă științifică: dacă ne uităm la fotografiile făcute imediat după deschiderea mormântului, putem observa foarte clar tatuajele superbe de pe membre. Între timp, abia dacă se mai pot recunoaște desenele.

– Dar cum a fost descoperit, de fapt, mormântul? am întrebat eu după o scurtă pauză.

– Totul a început când oamenii de știință ruși au fost nevoiți să caute noi surse de finanțare. Și-au adus aminte de rămășițele unui cimitir care fusese descoperit cu patruzeci de ani înainte. Ei au deschis un cavou rămas intact și au descoperit acolo mumia în gheață.

La ora actuală, acolo a mai rămas un mormânt necercetat. Este cel mai mare și cel mai frumos dintre cele

descoperite până acum, şi probabil că el conţine rămăşiţele unui rege. Se presupune că va fi deschis în vara lui 1994. Tocmai de aceea, trebuie găsite urgent căi şi mijloace alternative pentru a împiedica această greşeală capitală să se mai repete. Oricum, între timp am pregătit câteva publicaţii ştiinţifice care vor apărea în curând.

Bineînţeles că, în acest context, trebuie să suportăm şi reproşuri din propriile noastre rânduri. Am fost întrebaţi de ce am informat opinia publică, însă, după părerea mea, aceasta este cea mai bună şi cea mai simplă cale de a trezi interesul populaţiei."

Tăinuirea lui Yeti s-a produs într-un mod la fel de scandalos. La 19 septembrie 1991, când trupul lui a fost eliberat de gheaţa în care stătuse câteva mii de ani, nimeni nu bănuia că această conservă glaciară specială va avansa la un moment dat la gradul de cel mai proeminent austriac, pentru cercetarea căruia aveau să se certe, mai târziu, nenumăraţi învăţaţi.

Cadavrul din Tirolul de Sud a zăcut zile în şir în gheaţă fără a fi supravegheat. Abia Reinhold Messner şi însoţitorii lui au îndepărtat gheaţa până la bandajele din jurul gambelor. Una dintre femeile prezente – soţia unui cunoscut etnolog – a luat cu ea un vas din coajă de mesteacăn aflat acolo şi l-a înapoiat oamenilor de ştiinţă abia două luni mai târziu – într-o stare dezolantă. Şi ca răul să fie şi mai mare, nişte carabinieri din sudul Tirolului au jefuit locul descoperirii, iar lucrurile furate au ajuns doar câteva săptămâni mai târziu în mâinile savanţilor.

Între timp, pe prima pagină a diverselor ziare se scria cu litere de o şchioapă despre descoperirea cadavrului, însă nu avusese loc încă o cercetare arheologică. În schimb, televiziunea austriacă a închiriat un elicopter şi a inspectat pe cont propriu locul descoperirii. Nici măcar medicul legist, profesorul Rainer Henn, nu a considerat necesar să informeze un specialist atunci când, la puţină vreme după aceea, a pornit spre locul descoperirii. Astfel încât nici nu e de mirare că tocmai specialistul de mai

târziu în problema Yeti, profesorul Konrad Spindler de la Universitatea din Innsbruck, specialist recunoscut în domeniul arheologiei medievale şi moderne, a aflat despre cadavru mai întâi din ziar.

Elli Kriesch, o cunoscută a lui Spindler şi arheolog la rândul ei, a declarat în 1993 despre cercetarea făcută de către profesorul Henn: *Pe profesorul Henn îl aşteaptă deja televiziunea. Camera înregistrează când el începe operaţiunea. Şi pentru că Henn nu are cu el aparatura necesară, ceea ce e mai mult decât ciudat, trebuie să împrumute de la turişti pioleţi şi beţe de schi. Atenţionat de Spindler că ar putea fi o descoperire preţioasă şi chiar istorică, măcar prezenţa presei ar fi trebuit să-l pună pe gânduri.*

Conform spuselor lui Elli Kriesch, Henn începe să dezgroape cadavrul cu ajutorul pioleţilor şi al beţelor de schi. *Apoi, plin de importanţă, saltă cadavrul de colo-colo, în faţa aparatului de filmat care înregistrează, îl lasă să cadă pentru a-l ridica din nou din altă parte, vorbeşte în microfon despre descoperire şi lasă din nou să cadă trupul ciopârţit – o reprezentaţie nedemnă, care nu trădează nici un fel de pietate şi nici consideraţie ştiinţifică. Mai mult, începe să tot sondeze cu beţele de schi şi distruge coeziunea cadavrului descoperit.*

Treaba este evidentă: Henn ar fi trebuit să întrerupă imediat dezgroparea şi să îi informeze pe arheologi. Ei ar fi scos cadavrul întreg din gheaţă. (Un procedeu complicat, dar care ar fi garantat o recuperare curată şi integrală.) În loc de asta, omul zăpezii a fost livrat unei societăţi de pompe funebre, dezgheţat şi depozitat într-un sicriu, acţiune pentru care a fost necesar ca, în prealabil, cadavrului să i se rupă mâna stângă. În ultima secundă s-a renunţat la o autopsie, deoarece profesorului Henn i-a venit brusc ideea de a-i înştiinţa pe colegii lui din arheologie. În sfârşit, nu mai stătea nimic în calea evaluării ştiinţifice a descoperirii.

Din păcate, Konrad Spindler a creat în curând un adevărat monopol al cercetării în jurul omului gheții, despre care specialiștii – ca de pildă Michael Zick de la renumita revistă **Bild der Wissenschaft** – nu au putut decât să clatine din cap. Zick îl recunoaşte pe profesorul austriac drept un expert competent, însă învinuieşte institutul la care lucrează acesta de a se fi dedat pentru o vreme la un *triunghi al Bermudelor în privința informațiilor. Prizonieră a unei strategii diletante de valorificare, universitatea austriacă își rezervă singură unicul drept de autor asupra unei descoperiri care aparține de jure statului italian și care, firește, aparține întregii omeniri.*

Jurnalistul cam are dreptate. Orișicât, institutul din Innsbruck a păstrat peste doi ani informațiile și fotografiile despre prietenul nostru înghețat. Universitatea a aplicat botnițe învățaților implicați, iar scriitorii liber-profesioniști, care plănuiau să publice articole despre descoperirea lui Yeti, au fost amenințați cu măsuri judecătorești. Zick declară scurt: *Libertatea științei a fost suspendată.*

Nici Rudolf Hauri de la Universitatea din Zürich nu este de acord cu monopolul creat de Spindler în cercetare. Cu atât mai mult cu cât nu prea este de acord cu anumite metode arheologice de argumentare: *Mi s-a mai reproşat de către arheologi că într-o expunere am făcut afirmații mult prea prudente. Că ar fi trebuit să exprim mai clar anumite lucruri. Însă mă apăr cu îndârjire împotriva lor. Pur și simplu nu ar fi fost cinstit!*

Într-adevăr, arheologii nu sunt întotdeauna niște sfinți atunci când este vorba despre greşeli de metodologie sau de miopia specifică profesiunii. Astfel, datări și diverse păreri din cadrul unei anumite discipline sunt răsturnate regulat, o dată la câțiva ani, cu susul în jos, un fapt care este trecut prea uşor sub tăcere.

4

Crucea cu datări

Diferența dintre bunul Dumnezeu și anumiți arheologi constă preponderent în faptul că bunul Dumnezeu nu mai poate modifica trecutul.
(**ERICH VON DÄNIKEN**, *scriitor*)

În 1980, arheologii sovietici au descoperit în Urali o serie întreagă de desene pe stânci, a căror vârstă a fost estimată la 14.000 de ani. La începutul anilor nouăzeci, un grup de experți occidentali din Țările de Jos au avut pentru prima oară ocazia să studieze desenele din peștera Ignatievskaia (ea se află la o sută de kilometri sud-est de Ekaterinburg, fostul Sverdlovsk). Și doamnele și domnii învățați au avut de ce se minuna, căci printre desenele de mamuți, zimbri, cai și cerbi se afla și o cămilă. Ceva ce friza imposibilul, pentru că, după părerea oficială, pe vremea aceea nici nu existau cămile în Urali.

Se pare că teoriile științifice au un termen de garanție și astfel se pornește între timp de la ideea că desenele rezultă din contacte cu culturi sudice. Până acum nu s-a găsit nici un răspuns la întrebarea de ce imaginea unor animale desenate a fost denaturată cu bună știință. De ce, de exemplu, a fost confundat un mamut cu piciorul unui om?

Stâncile mai au și alte desene ciudate. Așa, de pildă, este desenat un zimbru, de pe burta căruia pornește o linie întreruptă care – după o mică întrerupere – se oprește între picioarele unei femei. Î. tre pulpele ei sunt desenate sub forma unui triunghi,

28 de puncte. *În cazul în care aceste puncte reprezintă numărul de zile fertile şi nefertile ale unui ciclu, atunci este de-a dreptul revoluţionar*, spunea gânditor unul dintre descoperitori. *Căci aceasta înseamnă că pe vremea aceea, oamenii cunoşteau deja în detaliu sistemul de reproducere!*

Strămoşi din epoca de piatră din Urali, care portretizau cămile şi jonglau vioi cu metodele contraceptive moderne – iată o imagine neconvenţională care nu-şi va găsi locul în manualele moderne. Cei care răsfoiesc literatura de specialitate din domeniul evaluării unor astfel de descoperiri, ar trebui să consacre ceva timp şi unor lucrări care au 50, 100 sau chiar mai mulţi ani în spate. Dacă teoriile şi ideile alternative prezintă măcar o fărâmă de interes, atunci aceste texte constituie uneori adevărate revelaţii, pentru că, de regulă, ele nu sunt marcate de orgolii intelectuale care astăzi blochează prea des accesul la detalii interesante. Vechii autori nu aveau temeri în legătură cu problemele nerezolvate.

Însă lecturarea vechilor scrieri mai prezintă şi un alt interes, deoarece de-a lungul timpului – condiţionată de avalanşa de literatură şi de preluarea teoriilor care apar – s-a efectuat o riguroasă selecţie de informaţii. Ceea ce nu mai părea durabil sau rezistent în faţa noilor constatări, era automat exclus şi aruncat peste bord, în cadrul curăţării obişnuite a gândirii noastre. Iar atunci când aceste teorii se dovedesc a fi false sau nefondate, lucrurile îngropate nu mai apar, în general, la lumină. Decât dacă o minte iscoditoare le dezgroapă şi se inspiră din ele.

Cu cât adunăm la grămadă mai multe informaţii, cu atât mai mult se pierde în acelaşi timp. A sosit timpul să scotocim tot mai des în literatura veche, căci datorită erei călătoriilor spaţiale şi ale cunoştinţelor astfel dobândite, aici se deschide o uşă spre o lume nouă şi fascinantă de conexiuni alternative.

Michael A. Cremo şi Richard L. Thompson, doi autori americani, au înţeles acest lucru. A gândi despre ceva nou

înseamnă întotdeauna pentru ei să cerceteze şi ceea ce există deja şi, astfel, din 1993, arheologia îşi poate prezenta manualul ei eretic. Lucrarea poartă titlul semnificativ **Forbidden Archeology** (*Arheologie interzisă*), cuprinde 900 de pagini scrise mărunt şi trebuie recomandată fiecărui arheolog şi cercetător din domeniul preistoriei. Căci Cremo şi Thompson au adunat aici sute de exemple din literatura de specialitate, care ne indică faptul că ceva nu este în regulă cu sistemul de datare tradiţional. Exemple care nu mai apar în cărţile de specialitate din ziua de azi: *Dacă vorbim în acest context despre reprimarea unor rapoarte, atunci nu ne referim, bineînţeles, la oameni de ştiinţă complotişti, care şi-au pus în gând să dezinformeze opinia publică, punând astfel în aplicare un complot diabolic*, spun cei doi cercetători în prefaţa lucrării lor. *Noi ne adresăm, ca şi înainte, curentelor din cercurile de specialitate, care selecţionează, pur şi simplu, noile descoperiri pentru opinia publică. Recunoaştem că aceasta sună mult mai inofensiv, cu toate acestea fenomenul de «patronare» ia amploare. Anumite dovezi sunt pur şi simplu îndepărtate din raza noastră vizuală(...)*

Într-adevăr, americanii înşiruie articole de specialitate care permit interpretarea că acum câteva milioane de ani ar fi putut trăi oameni, care nu ar fi fost cu nimic mai prejos decât noi, cei de astăzi. Cei doi cercetători au dat în literatura de specialitate oficială peste nişte lucruri atât de spectaculoase, cum ar fi fost găsirea unei urme pietrificate a unui pantof, urmă veche de cinci milioane de ani, sau a unor inscripţii şi obiecte prelucrate, care apar în straturi geologice străvechi, într-o perioadă, deci, în care, conform teoriei oficiale, pe planetă nu ar fi existat nici o urmă de fiinţă umană.

O altă poveste cu care-şi bat capul cei doi americani, este enigma din jurul bilelor metalice din Africa de Sud. Într-o mină de pirofilit de la Ottosdal, nişte muncitori au dat acum câteva

vreme, peste nişte bile ciudate, în care sunt gravate nişte şanţuri. Ceea ce e uimitor este că aceste descoperiri bine lucrate ar fi trebuit fabricate într-o eră în care pirofilitul nici măcar nu exista, adică acum 2,8 miliarde de ani. De aceea cei doi autori au luat legătura cu Roelf Marx de la Muzeul Klerksdorp, în posesia căruia au intrat deja câteva din aceste bile. Cu toate că administratorul a confirmat în 1984 existenţa lor, el a mai atras atenţia asupra lipsei unui raport ştiinţific publicat, pe această temă.

Independent de Cremo şi Thompson, de aceste bile misterioase s-a ocupat şi cercetătorul elveţian Erich von Däniken. El îl citează în felul următor pe unul din inginerii de mină: *Noi găsim aceste bile de circa 20 de ani, mereu în acelaşi strat de pirofilit. Nici unul nu are habar de unde provin aceste bile de metal, ce însemnătate au sau cum au ajuns în stratul de pirofilit vechi de câteva miliarde de ani. Multe din aceste bile misterioase au fost luate acasă ca amintire de către muncitori sau vizitatori ai minei. (...) După câteva luni, nici măcar nu am mai băgat în seamă aceste bile, şi pur şi simplu le dădeam la o parte cu picioarele. Cred că am văzut vreo câteva sute de astfel de bile.*

Roelf Marx de la Muzeul Klerksdorp – pe care l-au menţionat deja Cremo şi Thompson – a luat în cele din urmă câteva obiecte pentru a le cerceta la muzeu, iar pe unul dintre ele – de data aceasta un obiect sub forma unui ou – l-a aşezat pe un suport din material sintetic sub un clopot de sticlă, făcându-l, astfel, accesibil publicului interesat.

Ce s-a întâmplat după aceea este atât de interesant, încât citez din raportul original al lui Marx: *După câteva săptămâni am observat că oul era întors. Partea cu pirofilit, care fusese orientată spre perete, era acum în faţă, în direcţia vizitatorilor. La început m-am înfuriat, pentru că mi-am închipuit că unul din colaboratorii mei de la muzeu sau vreo femeie de serviciu ridicase clopotul de sticlă şi întorsese oul de metal. Însă nimeni nu o recunoştea. Aşa că am ridicat clopotul de sticlă, am întors*

oul înapoi în poziția inițială și am lipit clopotul de sticlă de suportul din material sintetic. Deja după câteva zile am observat cum chestia începuse să se rotească. De data aceasta am fost foarte atenți și am observat că oul de metal se rotea în jurul propriei axe într-un interval de 128 de zile. (...) Între timp am constatat același fenomen și la alte bile care proveneau din mina „pietrelor magnifice".

Pentru a verifica autenticitatea poveștii bilelor miraculoase din Africa de Sud, m-am adresat personal Muzeului Klerksdorp. Și Roelf Marx mi-a confirmat și mie existența bilelor acelea afurisite, chiar dacă atrăgea atenția să nu se facă niște presupuneri prea speculative: *Klerksdorp se află în cea mai mare regiune auriferă din lume. Datorită acestor activități, pământul se zguduie destul de des la noi. Eu cred că aici se găsește explicația cea mai probabilă pentru rotirea de atunci a bilelor.*

De fapt o explicație edificatoare, dacă nu ar fi fost și Milos Danko, din fosta Cehoslovacie, cititor al revistei **Ancient Skies**. El a rămas uluit când a aflat de bilele africane. Niște adevărate opere de artă, ținând cont că nu departe de orașul natal, Most, se află o exploatare minieră de cărbune, unde s-au găsit niște obiecte asemănătoare. După cum a declarat Danko revistei din Feldbrunnen (Elveția), bilele europene se diferențiază, e drept, destul de mult de cele africane datorită materialului din care sunt făcute (rocă vulcanică), însă ele prezintă aceleași șanțuri ciudate. Și ele au însușirea neobișnuită de a se orienta cu consecvență spre Polul Nord.

Putem să o întoarcem și să o sucim cum vrem, însă un lucru este clar: ceva pare să nu fie în regulă cu datarea preistoriei noastre, sau, altfel spus, cu imaginea istorică, așa cum este ea prezentată în fiecare manual de istorie. Cu o viteză înspăimântătoare sunt scoase din mânecă explicații noi cu privire la construcțiile misterioase, relevante pentru arheologie. În ultimele

decenii, observatori atenți au putut număra peste o duzină de tentative de elucidare a misterelor din jurul reliefului de la Palenque sau al câmpiei de la Nazca, din America de Sud, explicații care au fost date în decursul ultimelor decenii și care își arogau dreptul de înțelepciune definitivă și absolută.

Ați observat vreodată că datările unor construcții megalitice neînțelese, ale unor rămășițe de oseminte sau ale unor alte relicve ale strămoșilor noștri trebuie corectate în urmă cu o remarcabilă regularitate? O scurtă privire în știrile presei mondiale este suficientă: în 1991 citim despre omul de știință american Richard Mac Neish, care a descoperit într-o peșteră din deșertul New Mexico puncte de reper, prin care se dovedește că încă de acum 36000 de ani au trăit oameni în America. Până acum, în cercurile informate s-a pornit de la ideea că primii oameni au pus piciorul pe continentul american acum 14000 până la 17000 de ani, după ce au trecut o punte de legătură dintre Asia de Nord-Est spre Alaska.

Arheoloaga franco-braziliană Niède Guidon datează și mai în urmă popularea continentului. De curând a dat la Sao Raimundo Nonato peste pietre șlefuite și vetre de foc, care, conform estimărilor apărute în **Nature** – oricum, cea mai renumită revistă științifică de specialitate – au vârsta legendară de 50.000 de ani! Descoperirile sunt atât de frapante, încât până și arheologi europeni și-au exprimat, cu prudență, părerea că istoria Americii trebuie rescrisă radical.

Colegii lor americani nu manifestă o mare bucurie. *Americanii din Statele Unite nu vor pur și simplu să accepte faptul că oameni cu o tehnologie simplă au pătruns mult mai devreme până în America de Sud*, sintetizează arheologul canadian Alan Bryan această controversă științifică. *Tot ce nu se potrivește în teoria existentă, este pur și simplu dat la o parte.* Se adaugă faptul că, dacă se acceptă ideea populării acum 50.000 de ani, se pune problema transportului. Căci de pe mare – și aici

stimatele doamne şi stimaţii domni specialişti sunt la unison – nu puteau veni coloniştii străini.

În aceeaşi schemă se potriveşte şi un alt raport. El a apărut la 13 noiembrie 1993 în ziarul austriac **Der Standard** şi tratează descoperirea unor oseminte umane într-o peşteră săpată în stâncă, la 3000 de metri altitudine, din statul american Colorado. Aceste oseminte au vârsta fantastică de 8000 de ani – cele mai vechi care au fost găsite vreodată în acest tip de peşteră – şi dovedesc – aşa cum ne asigură Patty Jo Watson, renumit antropolog şi profesoară la Universitatea din Washington – *că oamenii din vremea aceea trebuie că au fost mai inteligenţi şi mai puternici* decât s-a presupus până acum.

Şi americanul Alfred Conway din Vero Beach a făcut o descoperire. Conform datelor furnizate de Dorothy Haydens American Institute for Archaeological Research, în 1985, în timpul unui zbor deasupra coastei Floridei, el a observat foarte clar o piramidă uriaşă sub nivelul mării. Bineînţeles că bunul domn a fost pradă aici unor halucinaţii puternice, pentru că altfel aceasta ar însemna că acea construcţie din piatră ar fi trebuit să fie construită într-o eră în care nivelul mării era simţitor mai scăzut. Şi aceasta ar mai însemna că ar fi cu câteva mii de ani mai veche decât piramidele pe care le ştim astăzi! Aşa că facem mult mai bine dacă ne încredem în arheologi precum americanul Jim Miller, care ne asigură politicos că şansele existenţei unei astfel de construcţii sunt *mai mici de una la un milion*. Ciudat numai că în apele **Rock-Lake**, la 34 kilometri est de Madison, în sudul statului Wisconsin, s-a descoperit de asemenea de curând o construcţie în formă de piramidă, situată sub nivelul actual al apelor. (Frank Joseph a publicat în 1992 o carte despre ea.)

La atâta dezinteres faţă de descoperirile arheologice fulminante, nici nu ne mai miră că un sistem de tuneluri aflat în Ierusalim şi care a fost calificat iniţial ca *sistem artificial de peşteri*, a fost desemnat brusc, după o analiză cu C-14, ca fiind

natural. Operă de artă artificială, căci măsurătorile îi estimează vârsta la peste 40.000 de ani!

Şi dacă aflăm în cele din urmă din **Thierischen Volksfreund** că, în baza declaraţiilor şefului şantierului arheologic profesor Manfred Korfmann, *Troia este mult mai veche decât s-a presupus până acum*, treaba se clarifică definitiv: indiferent în ce publicaţii ştiinţifice sau populare ne uităm, peste tot datele se modifică prin *retro-corecţie*.

Nu am auzit despre descoperiri în urma cărora anumite calităţi, realizări sau cunoştinţe să trebuiască să fie datate în *avans*, în direcţia prezent. Unul din motive ar putea fi că în ultimul deceniu s-a reuşit *fixarea* metodei de datare cu C-14, cu ajutorul aşa-numitei metode a *dendrocronologiei*. Pentru aceasta au fost folosite trunchiuri lemnoase, a căror vârstă se cunoştea dinainte cu exactitate, şi care au fost datate cu ajutorul principiului C-14. Marea surpriză pentru toţi arheologii a constituit-o faptul că datările cu C-14 pentru mileniile dinaintea naşterii lui Hristos au fost, fără excepţie, eronate, ele fiind prea *tinere*. Deci cu cât mai exactă devine metoda C-14, cu atât creşte vârsta măsurată. Multe obiecte şi construcţii a căror vârstă era considerată ca fiind sigură, au trebuit să fie redatate. Apoi, noua dată obţinută devine dogmă ştiinţifică, până când cineva descoperă o metodă mai exactă de datare. Şi atunci jocul va fi luat de la început.

Treaba neplăcută cu calibrarea C-14 este doar o parte a problemei. În cealaltă se află hiper-precauţia doamnelor şi domnilor savanţi în legătură cu formularea unor ipoteze noi. Cine calcă aici în strâchini şi-a pierdut reputaţia, aşa că mai bine se stă în expectativă. Iar la orizont se află un ţinut exotic fascinant, care ar trebui explorat cât mai curând: şi anume, cu cât se redatează perioada colonizării în urma descoperirilor

datorate dezvoltării științei, cu atât poate fi anticipată apariția surprizelor. Căci, cu cât trebuie datate în urmă descoperirile considerate sigure, cu atât mai greu va fi apoi să formulăm în continuare explicații convenționale pentru apariția lor, să ne întrebăm de unde aveau strămoșii noștri în vremurile acelea acele însușiri uluitoare. Aici încep întrebările cu adevărat captivante: cercetarea antichității are, evident, nevoie de un nou Velikovsky.

5

Legături neconvenționale

> Prea multă știință poate dăuna creativității, mai ales atunci când considerăm că modalitățile de gândire asociate științei nu se pot modifica. De aceea, mulți specialiști sunt greu de urnit pentru a da specialității lor impulsuri noi. Există nenumărate exemple, când ne-specialiștii au revoluționat o disciplină.
>
> (**GERD BINNIG**, *fizician*)

Immanuel Velikovsky a fost de când lumea un spin în ochii cercetătorilor dogmatici ai istoriei antice. În 1950 el și-a publicat prima carte, **Lumi în coliziune**, care a încins pur și simplu pământul de sub picioarele academicienilor. Bazându-se pe o mulțime de date din cele mai diverse domenii științifice, cercetătorul controversat și-a prezentat părerea provocatoare, cum că între secolele al XV-lea și al VIII-lea î.e.n., Pământul a fost expus unei serii de catastrofe cosmice, care au avut consecințe devastatoare.

Nu vom discuta aici despre teoriile controversate ale lui Velikovsky; cearta dintre adepții și adversarii lui durează și astăzi, căci incomodul cercetător nu s-a oprit, bineînțeles, la scrierea acestei singure cărți. E vorba, mai mult despre reacția de atunci a învățaților, reacție care a avut o coloratură emoțională de neînțeles. Într-adevăr, cercurile conservatoare s-au ridicat nu numai împotriva ideilor și ipotezelor revoluționare ale americanului, ele s-au ridicat chiar și împotriva omului care se afla în spatele acestora.

Pe bietul om a căzut o adevărată avalanşă de insulte academice. Ocupaţia lui este vecină cu blasfemia intelectuală. S-a pornit o adevărată campanie de hăituire: criticii îl sfâşiau pe Velikovsky în reviste ştiinţifice de prestigiu, încă înainte chiar de a fi apărut cartea, alţii calificau conţinutul acesteia drept *aiureală intelectuală*, însă recunoşteau în cele din urmă că nici măcar nu citiseră cartea. Până şi editura lui Velikovsky a fost supusă unor presiuni politice, astfel că drepturile şi editarea operei controversate au fost cedate scrâşnind din dinţi şi contrar voinţei unei alte edituri – cartea a fost, totuşi, luni în şir în fruntea listei de best-seller-uri. Putem numai ghici presiunea înfiorătoare care a fost exercitată de undeva *de sus*.

Incomodul american a fost ignorat multă vreme chiar şi de presa de specialitate din domeniul ştiinţelor naturii, căci Velikovsky nu se potrivea în nici o schemă clasică a omului de ştiinţă tipic, care îşi şterge de praf în fiecare zi părerile de acum consacrate. Într-o lume care suferea de lipsă de specialişti, el era unul din reprezentanţii timpurii ai acelor modele neconvenţionale, interdisciplinare de gândire, care astăzi îşi găsesc din ce în ce mai mult recunoaşterea în breasla academică. Ideile şi rezultatele pe care le-a obţinut le-a aşezat într-un context comun cu cercetarea legendelor, cu arheologia şi istoria, a indicat legături posibile şi i-a silit în acest fel pe adversarii lui să-şi bată capul cu lucruri aflate în afara specialităţii lor. Sau, aşa cum a formulat odată jurnalistul Eric Larrabee: *Velikovsky furnizează dovezi din nenumărate discipline ştiinţifice, în special din geologie şi din arheologie. Dărâmând barierele dintre discipline, el ajunge la rezultate pe care nu şi le poate revendica nici o disciplină singură. În aceasta constă adevărata provocare, iar ea este fundamentală.*

La concluzii asemănătoare ajunge astăzi şi scriitorul elveţian Franz Hohler: *Am vorbit de curând cu un fizician brazilian*, a declarat el cu ocazia unei conferinţe, *şi acela mi-a spus că cea*

mai mare problemă a ştiinţei de astăzi ar fi sărăcia contactelor, faptul că diverşi cercetători trec unul pe lângă celălalt în cercetările lor şi că nu mai citesc lucrările colegilor lor.

Ar trebui, deci, să învăţăm din greşelile trecutului şi să îi ascultăm pe gânditorii creativi care gândesc şi lucrează interdisciplinar, pe acei profani şi academicieni inimoşi şi neconvenţionali care lucrează împreună pentru a rezolva problemele, care construiesc împreună modele noi şi edificii de gândire inovatoare.

Să punem aici în balanţă o piatră reprezentativă din marele mozaic, care să susţină pledoaria mea pentru legăturile încrucişate din domeniul arheologiei. Scena este Egiptul, ţara misterioasă de pe Nil. Acolo, în mormântul regelui Amenofis al II-lea dăm peste două desene care ne arată ceva uluitor: un şarpe care se întinde şi care este dotat foarte clar cu picioare şi cu aripi.

După părerea egiptologilor, acest şarpe – care ar fi reprezentarea mitică a unui zeu (aşa rezultă cel puţin din explicaţia egiptologilor) – are picioare şi aripi pentru a ilustra mişcările libere. Renumitul egiptolog din Basel, profesorul Erik Hornung, scrie: *Picioarele şi aripile indică – aşa cum semnifică hieroglifele „picioarele care păşesc" şi în texte denumirea braţelor ca aripi – capacitatea lui (a zeului, n.a.) de a se mişca pe sol, de exemplu în lumea infernului, şi în aer.*

Însă egiptologii nici nu vor să audă de legătura spontană cu Quetzalcoatl, zeul aztecilor care a fost ilustrat deseori ca un şarpe înaripat: *Desenele egiptene nu au cu siguranţă nici o legătură cu zeul Quetzalcoatl!* se spune într-o publicaţie a seminarului de egiptologie de la Universitatea din Basel. Un frumos exemplu despre dogmatismul contemporan din cadrul breslei oamenilor de ştiinţă, aşa cum, din păcate, îl întâlnim tot mereu: aici este exclus a priori un motiv probabil originar din

străvechiul Ur, un fel de izvor primordial pentru astfel de ilustrații, și toate acestea din cauza superiorității academice. Este pur și simplu *sigur* că nu există nici un fel de legătură.

La fel de *sigură* a fost multă vreme dogma egiptologilor despre vârsta Sfinxului. Până când, în anii nouăzeci, geologul american Robert Schoch a dărâmat-o. Echipa lui a descoperit în timpul cercetărilor urme de dezagregare care au dus la concluzia că simbolul egiptean trebuie să fie cu câteva mii de ani mai vechi decât se afirmă în manualele din zilele noastre. În acestea se cochetează, ca și înainte, cu anul 2500 î.e.n., aceeași perioadă în care s-ar fi ridicat și piramida lui Keops. O afirmație care – așa cum am spus deja în cartea mea *Urmele zeilor* – a fost dezmințită în urma datărilor calibrate cu C-14.

Egiptologilor nu li s-a potrivit de nici un fel în modelul conceptual gata fabricat faptul că, în 1993, s-a descoperit un nou culoar în piramida lui Keops (la capătul căruia a fost descoperit un fel de mecanism al unei uși cu mânere), deoarece până atunci se afirmase sus și tare că monstrul din piatră ar fi fost cercetat definitiv și că nu ar mai ascunde nici o taină. *Ușii* descoperite de unul din miniroboții teleghidați i s-a schimbat urgent menirea în obiect de cult. Egiptologul și specialistul în piramide, profesorul Rainer Stadelmann de la Institutul German de Arheologie din Cairo într-un interviu radiodifuzat acordat jurnalistului Torsten Sasse spune: *La început am presupus în legătură cu obiectul din cupru că ar fi vorba mai degrabă despre o aplică tehnică. Datorită subțirimii aș exclude astăzi această ipoteză și aș presupune că este vorba de hieroglife. Despre hieroglife care sunt aplicate la fel ca și podoabele. Și dacă sunt hieroglife, atunci au, bineînțeles, un conținut simbolic. Deci trebuie să ne întrebăm ce ar putea să reprezinte? Și ni se mai oferă și niște semne asemenea unei flori de lotus. Floarea de lotus este un simbol al sudului, al regiunilor sudice ale țării – aceasta ar putea fi. Sau poate mai bine: semnul „loc protejat"*

în limba egipteană veche. Acesta este un fel de parasolar care este purtat în urma regelui, atunci când acesta porneşte în procesiuni. Şi, bineînţeles, ar mai putea fi numai faptul că aceste parasolare erau pregătite pentru sufletul regelui, pentru ca acesta să le ia când zboară spre cer.

Ciudat este – şi aceasta contrazice clar ipoteza lui Stadelmann – că imaginile florii de lotus nu mai apar nicăieri altundeva în marea piramidă. Cu atât mai mult, cu cât piramida lui Keops – cu excepţia imaginii controversate – nu mai este împodobită deloc cu hieroglife.

De aceea, toate speranţele erau puse pe umerii inginerului Rudolf Gantenbrink, cel care a descoperit uşa în 1993 prin intermediul unuia din roboţii construiţi de el: în 1994 îşi planificase să trimită din nou un robot teleghidat, pentru a elucida definitiv mecanismul. Însă treaba se încinsese, evident, prea tare pentru cercetătorii Egiptului antic: în 1994, autorităţile şi-au retras acordul pentru o cercetare mai amănunţită! Acest refuz nu a fost motivat. Însă este clar că unul din egiptenii influenţi s-a supărat din cauza publicităţii asupra descoperirii pe care Gantenbrink vroia să şi-o rezerve în întregime în spaţiul vorbitor de limbă germană, însă astfel nu s-a făcut decât să se alimenteze zvonurile despre potenţiale camere secrete din interiorul piramidei.

Un alt exemplu despre eficienţa legăturilor dintre arheologie, tehnică şi o porţie de fantezie sănătoasă l-au furnizat măsurătorile geofizice pe care le-au efectuat în 1989 arheologi germani şi turci, sub conducerea lui Sencer Sahin împreună cu tehnicienii de la firma **Thor** pe **Nemrud Dag**, muntele învăluit în legende al zeilor. Conform declaraţiei lui Sahin, scopul acestor măsurători a fost, printre altele, cercetarea unei movile aflate deasupra unor eventuale încăperi mortuare subterane, despre care se presupunea că există datorită unor vechi inscripţii. Profesorul turc a declarat textual: *Aplicarea metodelor geofizice*

îşi are sensul în faptul că acel tumulus, care este el însuşi un monument istoric, poate fi cercetat şi protejat. Până acum, săpăturile efectuate zadarnic cu ajutorul metodelor tradiţionale au deteriorat grav tumulus-ul, chiar au produs pagube ireparabile.

Specialiştii implicaţi au aplicat cele mai moderne metode, precum cea seismică, radar de impulsuri sau magnetică şi au constatat diverse *anomalii* tectonice. Pentru Sencer Sahin a fost un motiv suficient de bun pentru a-şi bate capul cu nişte eventuale încăperi şi cu conţinutul lor: *Concordanţa remarcabilă a rezultatelor geofizice cu caracterul arheologic sprijină posibilitatea ca în locurile cu pricina să existe cu adevărat nişte morminte.*

Mai departe, ar putea să facă şcoală procedura cercetătorului elveţian Erich von Däniken, care în 1992 s-a apropiat de enigma în piatră de la Puma Punku din Anzi cu ajutorul unor creiere electronice moderne. *Elemente de construcţie* gigantice şi prelucrate cu exactitate se află împrăştiate în podişul de acolo. În vreme ce arheologii îşi băteau capul cu aspectul iniţial al construcţiei şi completau sârguincioşi vrafuri de hârtii , Däniken a redesenat la scară, cu ajutorul unui computer, unul din blocurile de piatră, iar restul l-a lăsat în grija creierului calculatorului. S-a ajuns la concluzia că uriaşa ciudăţenie din piatră putea fi combinată împreună cu celelalte obiecte în adevărate ziduri de piatră!

Cum au fost mişcate şi apoi îmbinate pietroaiele ciclopice în trecutul întunecat, aceasta este o altă întrebare. Ciudat este că, peste tot unde nu se mai poate avansa pe baza unor argumente *raţionale*, răsar tradiţii vechi, care pun în legătură locurile controversate cu zei misterioşi. Zei care, odată, au coborât în persoană de pe firmament.

6

Emisari din Univers

> Ştiinţa face bine că se bazează pe rezultate concrete ale cercetărilor exacte, însă face o nedreptate amintirilor mitice, prin faptul că nu le acordă acestora atenţia cuvenită.
>
> (**KARL KOHLENBERG**, *etnolog*)

Decembrie 1993. Stau faţă în faţă cu Rose-Marie Füglistaller, o simpatică *globetrotter*. Timp de 18 ani a colindat neîntrerupt globul în lung şi în lat, iar de câţiva ani locuieşte din nou în Elveţia, într-o locuinţă aranjată cu gust din inima Lucernei. Şi dacă cercetezi toate sculpturile sclipitoare, obiectele şi tablourile care decorează pereţii şi rafturile de acolo, atunci vezi foarte limpede ce poate face fascinaţia Japoniei sau a Indoneziei.

Rose-Marie Füglistaller se interesează în mod deosebit de Sumatra şi de rămăşiţele misterioase ale unei culturi megalitice demult uitate şi neînţelese. Dincolo de traseele turistice obişnuite, acolo se descoperă sculpturi în piatră uriaşe, care ating uneori înălţimea de cinci metri. Multe dintre ele sunt acoperite de o vegetaţie luxuriantă. Elveţianca dornică de aventură era zile întregi plecată, de cele mai multe ori însoţită de ghizi aborigeni, care îi tăiau o cărare cu cuţitele lor ascuţite prin sălbăticia de nepătruns.

Nu se mai ştie exact cine a creat odată aceşti monştri în piatră, i-a explicat atunci şeful unui sat din apropiere. Constructorii s-ar fi aflat deja acolo, când, în urmă cu multe secole,

poporul său a populat regiunea aceasta. În orice caz, vechile tradiții spun ceva despre ființe uriașe, blonde, înalte de cinci metri, care aveau puteri supraomenești, care au ajuns demult acolo într-un *kapal*, o *navă*.

Nu cumva au venit de pe mare? s-a asigurat cu prudență doamna Füglistaller. Căpetenia și-a scuturat încet capul și a arătat tăcut în sus. *Nava* venise din cer.

Într-adevăr, elvețianca nu a auzit asemenea povești pentru prima dată. În toată Indonezia îi ajunseseră la urechi povestiri vechi despre făpturi cerești sau *fii ai soarelui*, care au ajuns odată pe Pământ și care i-au învățat tot felul de lucruri pe aborigeni. Se pare că au avut și copii cu femeile pământene; urmași din care s-a format mai târziu adevărata spiță a căpeteniilor.

Rose-Marie Füglistaller se îndoiește însă că vechile tradiții vor fi transmise mai departe în cadrul comunităților sătești: *Marea problemă o constituie turismul organizat*, oftează ea în timpul discuției noastre. *Ruptura de vechile tradiții câștigă tot mai mult teren. Era modernă cu gândirea occidentală a societății de consum își împinge valurile în toate direcțiile. Trezește dorințe și necesități care nu pot fi puse în concordanță cu tradițiile locale.*

Acest fapt a fost unul din motivele pentru care s-a hotărât, în cele din urmă, să se întoarcă în țara ei.

Însă dintr-o dată îi strălucesc iarăși ochii:

În 1975 mi-am petrecut multă vreme în muzeul din Djakarta, cercetând vechile documente păstrate acolo, îmi explică ea în felul ei vioi. *Și mi-am transcris puținele texte care erau concepute în limbile engleză sau germană. Printre ele se află și un text care v-ar putea interesa.*

Mi-a întins un vraf de foi, care, după ce le-am citit în fugă, m-au lăsat fără grai: încă din 1918(!) filozofa un anume W.J. Perry, în cadrul unei lucrări de doctorat cu titlul **The Megalithic**

Culture of Indonesia, la obiect şi raţional despre existenţa posibilă şi influenţa din partea unor fiinţe superioare, extraterestre, care au ajuns pe vremuri pe Pământ şi care astfel fundamentau nenumăratele tradiţii străvechi.

Inteligenţe extraterestre care, datorită superiorităţii lor tehnice, erau venerate drept divinităţi – iată un gând fascinant. Şi tot mai mulţi sunt astăzi autorii care recunosc fiinţe din cosmos nu numai în imaginea uneia sau alteia dintre divinităţi, ci într-un catalog întreg de zei antici, care au intrat în istorie fiind neînţeleşi şi greşit interpretaţi.

Să facem o probă pe un exemplu: să ne uităm în bibliotecă şi să consultăm exemplarul nostru al Bibliei. Aici, în cartea **Exodul**, cap. XIX, 11 cont., israeliţii se află în renumita lor fugă din Egipt şi au ajuns în faţa muntelui Sinai, unde Dumnezeu îşi anunţă sosirea în faţa lui Moise pe acea monumentală îngrămădire de pietre: ... *căci a treia zi Domnul Se va pogorî în faţa întregului popor, pe muntele Sinai. Să hotărăşti poporului anumite margini de jur-împrejur şi să spui: „Să nu cumva să vă suiţi pe munte sau să vă atingeţi de poalele lui. Oricine se va atinge de munte, va fi pedepsit cu moartea."*

Moise se grăbeşte, deci, să coboare de pe munte, îşi anunţă în grabă poporul şi extrem de emoţionat despre venirea lui Dumnezeu şi dă indicaţii pentru ca muntele să fie împrejmuit. Şi apoi începe un spectacol, a cărui descriere poate fi interpretată şi ca o receptare neajutorată a aterizării unui neînţeles obiect zburător: *A treia zi dimineaţa au fost tunete, fulgere şi un nor gros pe munte; trâmbiţa răsuna cu putere(...) Muntele Sinai era numai fum, pentru că Domnul se pogorâse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălţa ca fumul unui cuptor şi tot muntele se cutremura cu putere. Trâmbiţa răsuna tot mai puternic. (...) Domnul s-a pogorât pe muntele Sinai, şi anume pe vârful muntelui.*

Moise s-a cățărat din nou sus, şi-a croit drum prin fum şi mirosul puternic şi îl întâlneşte din nou pe Domnul. Acesta, însă, nu este prea dornic de contact: *Pogoară-te şi porunceşte poporului cu tot dinadinsul să nu dea buzna spre Domnul, ca să se uite, pentru ca nu cumva să piară un mare număr dintre ei.*

Uluit, Moise îndrăzneşte să-l contrazică pe Creator: *Poporul nu va putea să se suie pe muntele Sinai, căci ne-ai oprit cu tot dinadinsul, zicând: „Hotărăşte anumite margini în jurul muntelui şi sfinţeşte-l."*

„Dumnezeu" nu mai intră în detalii în ceea ce priveşte această gafă intelectuală, însă numai gândul că Atotputernicul şi Atotştiutorul uită o indicaţie deja dată, mi se pare mai mult decât savuros.

La citirea acestui pasaj a zâmbit şi fostul inginer de la NASA Josef Blumrich – şi el face parte din tagma minunată a visătorilor incurabili – care a ajuns în urma unui studiu tehnic detaliat la concluzia curajoasă că însuşi carul tunător al Domnului, care se pogoară din cer la începutul cărţii biblice a lui Ezechiel, ar fi putut fi în realitate o navă extraterestră. Gânduri alternative înviorătoare, cu atât mai mult, cu cât, din lumea legendelor, vântul pare să bată tot mai mult înspre astfel de ipoteze cu rezonanţă fantastică.

Max Lüthi, renumitul cercetător al basmelor, decedat între timp, a definit legendele într-un sens mai larg ca *povestiri care au pretenţia de a nara despre întâmplări reale, dar care s-au îndepărtat oarecum de acea realitate, fie în conştiinţa povestitorului însuşi, fie pentru ascultător sau chiar pentru observatorul din afară, fie prin faptul că au fost transmise din gură în gură şi au suferit modificări caracteristice, sau datorită faptului că au fost formulate poetic în mod conştient.* Şi etnologul Wilhelm Brednich, editorul renumitei **Enciclopedii a basmelor,** completează: *Legendele mai vechi vorbesc de obicei*

despre întâlnirea omului cu ființe supranaturale, ele vorbesc despre încălcarea interdicțiilor sau explică fenomene naturale sau monumente. Sâmburele poveștilor legendare este în cele mai multe cazuri nemaiauzitul, neobișnuitul sau enigmaticul.

În contradicție cu legendele, prin basm se înțelege o povestire inventată cu fantezie poetică și care nu este legată de condițiile vieții reale. În timp ce planurile natural și supranatural din lumea legendelor sunt de obicei separate, aceste laturi se amestecă în basm. Astfel încât basmele sunt considerate *mai poetice, iar legendele mai istorice*, așa cum au spus odată frații Grimm.

E adevărat că și legenda are o legătură cu planul fantastic, însă ea rămâne legată de obicei de anumite personaje istorice. Și în mit, iarăși, *nu trebuie să fie vorba despre oameni*, așa cum a spus foarte bine Lüthi. *Figurile semnificative sunt zei, care pot apărea și sub forma unor animale sau oameni, iar în cazuri extreme ca eroi asemănători zeilor.*

Cercetarea istorică a legendelor primește astăzi impulsuri noi de la cercetarea așa-numitelor *legende moderne sau contemporane*. Aici este vorba despre povești ciudate din viața de zi cu zi și din experiența povestitorului. Aparent, ele s-au derulat în exact forma povestită, în orice caz, ele sunt transmise mai departe de la un prieten la altul, de la rude la cunoscuți și astfel sunt îmbogățite cu o serie întreagă de detalii subiective narative. Dacă le urmărim regresiv, atunci nu rareori constatăm că nu mai putem descoperi nici o persoană căreia i s-au întâmplat cu adevărat cele povestite. În ultimă instanță, conținutul de adevăr rămâne deschis.

Cele mai noi cercetări în spațiul german pe tema legendelor moderne provin de sub pana încercată a cunoscutului etnolog profesor Wilhelm Brednich. Brednich – el predă la Universitatea din Göttingen – a strâns multe astfel de istorii, le-a prelucrat motivele, iar concluziile și le-a publicat în trei reviste.

Din păcate, la început nu s-a acordat nici o atenție

conținutului de realitate ale acestor povești, căci folcloristica se concentrează din principiu asupra altor aspecte. În primul său tratat, profesorul insistă mult prea puțin asupra faptului că una sau alta din legendele moderne se bazează într-adevăr pe întâmplări reale. El pare să fi observat acest lucru într-o lucrare mai târzie: *Deosebit de edificatoare au fost pentru noi indicațiile că în trei cazuri nu am redat în nici un caz «legende», ci întâmplări adevărate, respectiv oglindirea lor în povestiri orale.*

Este deci probabil și chiar posibil ca și alte întâmplări relatate să se fi petrecut în realitate și abia apoi au luat-o pe drumul povestirii. Brednich însuși subliniază în unele rânduri: *De altfel, tocmai ultimele exemple dovedesc cât de aproape de realitate sunt poveștile legendare de astăzi și cum nu trebuie exclus niciodată faptul că, într-un caz sau în altul, poveștile se referă direct la întâmplări adevărate și că nu sunt un rod al fanteziei sau al tradiției.*

Să închidem cercul și să ne întoarcem la punctul care ne interesează: dacă în ziua de astăzi, evenimente reale au servit drept motiv uneia sau alteia dintre legende, atunci de ce să nu se aplice acest procedeu și la fondul istoric de legende, așa cum o cer de aproape 30 de ani oameni ca Erich von Däniken? Oricum, multe dintre legendele istorice și cele moderne se aseamănă atât din punct de vedere structural, cât și din cel al conținutului. Bineînțeles că acest nou punct de vedere ar avea niște consecințe apreciabile pentru toți raționaliștii. Imaginați-vă numai că ciclopii lui Homer au existat cu adevărat! Însă, în același timp, acest lucru ar deschide niște perspective fantastice.

Așa de pildă povestește istoricul roman Tit Livius (59 î.e.n.-17 e.n.) în capitolul 16 al operei **Ab urbe condita** că vlăstarul semizeu Romulus, legendarul întemeietor al Romei, ar fi dispărut la un moment dat pur și simplu într-un nor dens coborât din cer. După aceea, Romulus nu s-a mai regăsit pe pământ.

În mod ciudat, ceva similar se povestește și despre eroul grec Hercule, care, cu puțin înaintea morții, se urcă pe rug. Ce

ne spune legenda greacă: *Imediat ce a fost aprins rugul, fulgere au căzut din cer şi au hrănit flăcările. Apoi s-a coborât un nor pe stiva de lemne şi l-a purtat pe nemuritor în sunetul tunetelor către Olimp. Când rugul s-a transformat în cenuşă, Iolaos şi alţi prieteni s-au apropiat de locul rugului pentru a strânge rămăşiţele eroului. Însă nu au mai găsit nici un os. Ei nu se puteau îndoi, aşa cum spunea o veche vorbă a zeilor, Hercule a fost luat din rândul oamenilor şi dus.*

Chiar şi Mahomed şi cu el mulţi alţi profeţi, semizei sau învăţători cereşti au fost luaţi – conform vechilor tradiţii – la un moment dat, în care zburătoare sau cu alte mijloace tehnice auxiliare şi duşi spre cer. Textele vechi sunt pline de astfel de descrieri.

Sunteţi sceptici? Imaginaţi-vă că la un moment dat, o fiinţă de pe altă planetă s-a rătăcit pe Pământ. Cum aţi fi fost altfel venerat, dacă nu ca *zeu*, *mag* neînţeles sau ca *vrăjitor* atotputernic?

În călătoriile prin vechiul fond de povestiri din tomurile elveţiene prăfuite, dăm peste aşa numite legende *veneţiene*, care povestesc despre *străini* care au trecut odată Alpii şi care dispuneau de *mecanisme minunate*. La mecanismele acestea era vorba de pildă de *o oglindă care indica minereuri şi izvoare de aur*, sau de o ciudată *bilă din aramă care indica cu exactitate poziţia metalului din filoanele de aur şi argint*. Făpturile erau descrise ca fiind fiinţe mărunte, ca nişte pitici şi se mai spunea despre ele că stăpâneau arta zborului.

Orice cunoscător în ale istoriei şi cititor al textelor antice va fi de acord că, de-a lungul întregii istorii a omenirii apar personalităţi care, în comparaţie cu concetăţenii lor, păreau să dispună de nişte capacităţi de multe ori uluitoare. Textele vechi conţin ocazional nu numai detalii care depăşesc cu mult imaginea pe care ne-am făcut-o noi despre strămoşii noştri, ci conţin

uneori şi indicii care depăşesc cu mult imaginaţia noastră cea mai provocatoare. Se pare că acest lucru l-a remarcat şi publicistul german Peter Fiebag, când s-a ocupat de această problemă în cadrul lucrărilor sale:

La fel se pare că unii dintre aceşti bărbaţi şi femei au fost influenţaţi de forţe ciudate, nu permanent, nu toată viaţa lor, ci în anumite perioade şi cu anumite ocazii. Ceva ce nu poate fi definit parcurge istoria omenirii aproape chiar din prima zi şi până în prezent. Brusc apar din întunericul trecutului idei şi opere noi, strălucitoare, care nici nu puteau fi concepute cel puţin până atunci, de neconceput în adevăratul sens al cuvântului.

7

Roboți în Evul Mediu

Cine vrea să citească viitorul, trebuie să răsfoiască în paginile trecutului.
(**ANDRÉ MALRAUX**, *scriitor*)

Trebuie că am înjurat printre dinți când bibliotecarul mi-a cărat cele trei tomuri pe care le cerusem cu o jumătate de oră mai devreme. În orice caz, mi-a aruncat o privire dojenitoare. Dar nu-mi imaginasem niște cărți de-a dreptul uriașe: peste 2000 de pagini tipărite în rânduri dese în franceza veche mă priveau provocator.

Privirea mea a alunecat în direcția paginii de titlu. **Histoire et recherches des antiquités de la viile de Paris** – scria acolo cu litere mari. Pentru conținut era răspunzător un oarecare Henri Sauval. El publicase cele trei volume impunătoare în 1724.

Devenisem atent la opera lui Sauval datorită unor informații colaterale. Aceasta ar fi conținut un pasaj misterios din secolul al XIII-lea, unde s-ar fi vorbit despre controversele din jurul magului Jechiele. Numai că nu știam unde voi găsi alineatul în cauză și așa că a trebuit să mă obișnuiesc cu gândul prea puțin surâzător de a parcurge această operă monumentală pagină cu pagină.

O oră mai târziu a venit și eliberarea: ca din întâmplare, în timp ce răsfoiam cartea, am dat peste numele lui Jechiele. În continuare, iată o traducere ușor prescurtată a textului pe care l-am găsit în volumul doi, la pagina 526:

Acest om (Jechiele, n.a.) *era atât de învățat, iar talentele lui erau atât de admirate, încât evreii îl considerau un fel de sfânt. Și parizienii îl considerau un fel de vrăjitor datorită cunoștințelor lui misterioase. (...) Noaptea, când lumea toată este cufundată, de obicei în somn, el lucra – așa se spune – la lumina unei lămpi care nu avea nevoie de ulei. Numai în ziua sabatului se mai stingea puțin lumina. Însă cine cuteza să îl deranjeze pe Jechiele de la studiile sale, deranjându-l să zicem prin ciocănituri puternice la poarta lui(...), acela avea o soartă deosebită: rabinul apăsa de obicei un buton de forma unui cui fixat pe o scândură și imediat, nefericitului îi fugea pământul de sub picioare.*

Dacă istoria cu trapa declanșată automat este interesantă, atunci treaba cu *lampa care arde mereu* este de-a dreptul misterioasă. Folosea cumva Jechiele electricitatea? Și dacă da, atunci de unde avea el cunoștințele necesare?

Următoarea carte de pe lista mea era una cu titlul **Rerum rusticarum**. O scrisese demult Caius Terentius Varro (116–27 î.e.n.), un învățat și scriitor roman, care în capitolul I.12,2 presupune existența bacteriilor, și aceasta cu exact 2000 de ani înaintea pionierilor bacteriologi oficiali, Anton van Leeuwenhoek (1623–1723), Louis Pasteur (1822–1895) și Robert Koch (1843–1910)! Varro scrie: *Trebuie să stai departe de zonele mlăștinoase, pentru că acolo cresc deosebit de multe animăluțe care sunt atât de mici, încât nu le vezi cu ochiul liber, dar care pot să ne pătrundă în corp prin nas și prin gură și pot provoca boli grele.*

Un alt tom antic pe care l-am scos din arhivă era intitulat **Viața lui Apollonios din Tyana**. Autorul acestei opere este Philostratos din Lemnos, care, în secolul al treilea al erei noastre, și-a făcut o sarcină din a consemna viața controversatului mag și filozof Apollonios din Tyana (4 î.e.n. – 96 e.n.). El se putea baza pe consemnările unui ucenic al lui Apollonios, Damis din

Ninos, care ţinuse un jurnal amănunţit al călătoriilor lor. Şi descrierile lui conţin nişte detalii la fel de uluitoare, ca şi cele scrise de Sauval. Aşa de pildă, Damis şi maestrul lui au luat odată masa într-o misterioasă cetate indiană, unde mâncarea şi băutura le-au fost aduse de *trei picioare metalice* care umblau liber (3,27). Într-un alt loc se vorbeşte despre adevărate arme miraculoase (2,33), cu ajutorul cărora se apăra cu succes acea cetate:

Adevăraţii înţelepţi trăiesc între Hyphasis şi Gange. Alexandru nu a călcat niciodată în acest ţinut, nu din teamă, ci pentru că, aşa cred, l-au oprit jertfele să o facă. Însă dacă ar fi trecut totuşi de Hyphasis, atunci tot nu ar fi fost în stare să cucerească cetatea locuită de aceştia, chiar dacă ar fi avut zece mii de soldaţi ca Ahile şi treizeci de mii ca Aiax. Căci înţelepţii nu luptă în bătălii contra duşmanului cotropitor, ci, asemeni sfinţilor, a oamenilor iubiţi de zei, ei aruncă în urma lor cu semne minunate şi cu fulgere. Aşa se spune că şi eroii Hercule şi Dionyssos au pornit o campanie armată prin ţinutul indian împotriva înţelepţilor şi foloseau maşini de război, intenţionând să cucerească locul dintr-o singură mişcare. Însă se spune că ceilalţi nu au pornit contraatacul, ci au rămas, aşa cum li s-a părut atacatorilor, liniştiţi. Însă când cei doi eroi s-au apropiat, au fost aruncaţi înapoi de tunete şi fulgere care cădeau de sus peste armele lor.

Urmele acestor arme de foc deosebit de moderne ar fi fost vizibile şi la vizita lui Apollonios, aşa cum consemnează Philostratos (3,8): *Aceasta a avut ca urmare, că semnele acestei încercări nereuşite rămăseseră întipărite în stâncă.*

Ceva similar ni s-a transmis şi despre renumitul matematician, constructor şi făuritor de maşini Anthemios din Tralles: însuşi împăratul Iustinian l-ar fi convocat în secolul al VI-lea la Constantinopol, datorită surprinzătoarelor sale însuşiri, căci Anthemios era renumit pentru însuşirea de a provoca fulgere, tunete şi cutremure.

Oră după oră, vechii autori m-au prins în vraja lor, şi astfel s-au strâns pe masa mea de lucru alte tomuri, ca de pildă scrierile filozofului englez Roger Bacon (1214–1292). În **Epistolae de secretis operibus** putem citi: *Şi aşa vorbesc despre creaţiile tehnicii şi ale naturii(...) în care nu va fi nimic magic. Vor exista galere fără oameni care să vâslească. Pentru marile corăbii fluviale şi maritime nu va mai fi nevoie decât de un căpitan şi tot vor fi mai rapide decât corăbiile în care vâslesc mulţi oameni. Vor exista care ce se vor mişca cu o putere nemaipomenită, fără animale de tracţiune. (...) Şi vor exista şi instrumente de zbor care vor fi pilotate de un om, care prin nişte mecanisme ingenioase va pune să se rotească ceva care va biciui aerul cu nişte aripi artificiale, în felul în care zboară păsările. Şi vor mai fi de mare ajutor nişte aparate care vor ridica şi vor coborî obiecte de o greutate aproape infinită. (...) Vor exista şi instrumente cu care se va coborî în mare, fără nici un pericol pentru viaţă. (...) Aceste maşini au fost construite în antichitate şi cu siguranţă şi în vremurile noastre, poate cu excepţia maşinii de zbor pe care nu am văzut-o şi pe care se pare că nu a văzut-o nimeni până acum. Însă eu cunosc pe cineva care ştie cum să construiască o astfel de maşină. Aproape infinit de multe astfel de lucruri pot deveni realitate, cum sunt poduri construite fără stâlpi de sprijin şi de rezistenţă peste cursurile de apă şi alte mecanisme şi maşini incredibile.*

Preziceri uluitor de precise. Şi numai ideea că Bacon ar fi văzut toate aceste lucruri, *cu excepţia maşinii de zbor*, ne uimeşte. Cu ce cercuri esoterice avea legături englezul?

În 1255, Bacon a intrat în ordinul călugărilor franciscani. Experienţele lui de alchimie, însoţite de mult fum şi alte astfel de îndeletniciri experimentale, nu le-au provocat acestora prea mult entuziasm. Politicos, i-au dat de înţeles să înceteze cu ele.

Bacon nu mai înțelegea lumea. Sărăcia nu este singura cale care duce la mântuire, se justifica el într-o scrisoare belicoasă adresată ordinului său. În afară de aceasta, el nu a creat un *cap mecanic vorbitor*, așa cum se mai spunea uneori despre el. Această istorie se bazează mai mult pe o legendă.

Nu se știe dacă Bacon a negat existența acelui cap mecanic din motive tactice. Cert este însă că posesia mașinilor vorbitoare era atribuită unor personalități marcante precum teologul Robert Grosseteste (1175–1253), Papa Silvestru al II-lea sau Albert cel Mare (1200–1280). Ultimul, unul din cei mai de seamă învățați ai Evului Mediu, ne este cunoscut astăzi sub numele latin Albertus Magnus. Și cel puțin în cazul lui, unele lucruri par să indice că în spatele acestei povești se află mai multe lucruri decât s-a presupus. Tradiția ne spune de altfel că Toma d'Aquino, elevul sârguincios al lui Albert, ar fi văzut odată androidul metalic vorbitor. El se strecurase pe furiș în atelierul maestrului și s-a uitat curios la toate acele invenții ciudate și la indicațiile pentru experimente, când a văzut dintr-o dată capul vorbitor în spatele unei draperii. Capul l-a salutat politicos. Bunul Toma s-a speriat de moarte. A pus mâna pe un băț și a lovit robotul ca un apucat, până când acesta nu a mai scos nici un sunet și s-a prăbușit zdrăngănind. În acest moment s-a întors Albertus Magnus în atelier și a văzut imediat nenorocirea. Plin de mânie și de durere s-a luat cu mâinile de cap: *Toma, Toma, ce ai făcut? Neștiința ta a distrus o operă pentru desăvârșirea căreia mi-am irosit anii cei mai frumoși ai vieții!*

Uneori se pune la îndoială autenticitatea acestei povești. Comentatorii catalogului oficial editat de Arhiva Istorică a orașului Köln în 1980, la 700 de ani de la moartea lui Albertus Magnus, văd altfel lucrurile. *Fără îndoială că Albert experimenta și practic*, scriu ei acolo. *Trebuie să-l fi ispitit foarte mult să creeze un om automat. E foarte posibil ca el să fi fost în stare să construiască ceva care putea să facă câțiva pași și*

care să scoată câteva cuvinte. (...) Legenda despre stâlpul vorbitor a fost transmisă mai întâi de Tostatus Alphonsus (...) în comentariile lui despre Pentateuh. Heinrich von Langenstein, renumitul profesor parizian şi vienez (...) pare să fi vorbit deja despre aceasta în comentariile lui la Geneză.

Şi Willehad Paul Eckert, expert în opera lui Albert, din Köln, este de aceeaşi părere atunci când spune că Albert, în comentariile lui despre învăţătura sufletului a lui Aristotel, a enunţat el însuşi posibilitatea ca o figură să devină mobilă atunci când se foloseşte mercurul în constituţia sa. Eckert vede aici un alt indiciu pentru existenţa odinioară a unui robot, fiindcă descrierile gânditorului din Köln sunt atât de vii, *încât îi putem atribui încercarea de a fi construit aşa ceva.*

De unde însă aveau toate persoanele şi toţi autorii din trecut numiţi aici cunoştinţele lor? Puteau ei să se îndrepte spre surse ale ştiinţei care astăzi sunt demult uitate şi pierdute, sau se aflau ei înşişi în contact cu zeii? Nu putem decât să facem speculaţii. Însă dacă am fost într-adevăr vizitaţi şi influenţaţi, atunci unde putem găsi urmele materiale ale unor astfel de evenimente? Există cumva astăzi astfel de obiecte, care sunt fără nici o îndoială de origine extraterestră? Şi dacă da, atunci unde sunt păstrate?

8

Aiud: un fragment metalic provoacă senzație

În concepția multor învățați, cea mai bună ipoteză este întotdeauna cea pentru care trebuie făcut cel mai mic efort de imaginație și care dăunează cât mai puțin imaginii pe care ne-am făcut-o despre mersul lumii. Însă aproape de fiecare dată, istoria ne-a arătat ulterior că tocmai ideile și teoriile cele mai curajoase și mai neverosimile au devenit realitate.

(**ADOLF SCHNEIDER**, *inginer*)

1974, doi kilometri est de localitatea românească Aiud: un grup de muncitori descoperă într-o groapă de nisip de pe malul râului Mureș, la zece metri adâncime, trei obiecte mici. Două dintre ele sunt identificate imediat ca fiind fragmente de os, vechi de câteva milioane de ani. A treia descoperire este o bucată de metal bine conturată, care datorită formei neobișnuite (seamănă cu partea superioară a unui ciocan sau a unui topor) este trimisă la Institutul Arheologic din Cluj-Napoca pentru a fi cercetată.

Analizarea acestui obiect de 20,2 centimetri lungime a furnizat unele surprize oamenilor de știință. Așa afirmă cel puțin cercetătorul român Florin Gheorghiță. El a cercetat și a documentat întreaga situație și m-a rugat în 1993 să public aici toate

acestea. Într-adevăr, povestea aceasta conține ceva material incendiar.

Gheorghiță descrie ciudata descoperire în felul următor:

În obiect erau două țevi cilindrice cu diametre diferite, care erau perpendiculare una pe cealaltă. În partea de jos a țevii mai late a fost constatată o deformare ovală. Probabil urmarea lovirii cu un topor cu capul rotunjit. Suprafețele plate și cele laterale prezentau urme de loviri dure repetate. Mai multe detalii ne-au dus la presupunerea că obiectul trebuie să fi fost odată o parte a unui sistem funcțional. Iar cercetări metalurgice repetate nu au făcut decât să sporească misterul din jurul acestei descoperiri.

Într-adevăr, analizele efectuate sub conducerea doctorului I. Niederkorn la Institutul de Cercetare și Proiectare a Minereurilor și Metalelor Neferoase (ICPMMN) de la Măgurele arată că obiectul a fost fabricat dintr-un aliaj deosebit de complex. Gheorghiță: *Aliajul se compunea din 12 elemente diferite, dintre care, în principal, aluminiul era prezent în proporție de 89%. Au mai fost detectate și următoarele elemente: cupru (6,2%), siliciu (2,84%), zinc (1,81%), plumb (0,41%), staniu (0,33%), zirconiu (0,2%), cadmiu (0,11%), nichel (0,0024%), cobalt (0,0023%), bismut (0,0003%), argint (0,0002%) și galiu (urme).*

Aluminiul se găsește în natură exclusiv sub formă de aliaj și este valorificat industrial abia de o sută de ani încoace. De aceea este deosebit de ciudat că un obiect, care se compune în principal din aluminiu, este descoperit în același loc în care se aflau rămășițe străvechi de oase. Cu atât mai mult, cu cât obiectul avea un strat de peste un milimetru de oxid de aluminiu, o stare în care ajunge abia la o vârstă extrem de înaintată, și anume de câteva mii de ani. Unul dintre oamenii de știință implicați în cercetare povestește: *Este incredibil, însă pare să fie vorba de un aluminiu cu o structură învechită, ca și cum celelalte elemente ale aliajului și-ar fi redobândit propria lor structură de rețea!*

În curând au început să circule nişte speculaţii hazardate. Una i se pare lui Gheorghiţă demnă de a fi menţionată: *Un inginer din domeniul aeronauticii ne-a propus o ipoteză deosebit de interesantă. Descoperirea i-ar aminti oarecum de placa de aterizare a unui obiect zburător nu prea mare, care se aşează pe sol foarte uşor la fel ca şi sondele lunare sau Viking. Într-adevăr, atât forma obiectului, cele două găuri lunguiețe, urmele de zgârieturi de pe partea de jos şi de pe canturi, precum şi materialul însuşi (aluminiu uşor) sunt un indiciu pentru o astfel de presupunere.*

Îi aud deja pe sceptici mârâind în fundal: *dacă ar exista cu adevărat un astfel de obiect, atunci ar fi fost informată o publicaţie de specialitate. O părere pe care, din păcate, nu pot să o împărtăşesc. Nu rareori, accesul la publicaţiile de specialitate renumite este blocat pentru poveşti despre lucruri care nu se potrivesc în nici o schemă tradiţională. Să mai adăugăm şi faptul că numai extrem de puţini oameni de ştiinţă s-ar bucura de astfel de descoperiri, căci ele le-ar dăuna simţitor carierei lor ştiinţifice. Este trist că orice om de ştiinţă care vrea să-şi facă un nume în cercurile de specialitate, trebuie mai întâi să mestece consecvent diverse doctrine, pentru a se putea impune şi ridica în faţa celorlalţi. Cine nu publică în reviste de specialitate renumite, nu există pentru comunitatea ştiinţifică.*

Însă dacă respectivul şi-a asigurat un loc în clădirea ştiinţei, atunci va încerca prin orice mijloace să-şi menţină statutul obţinut cu atâta greutate. Şi atunci nu au ce căuta aici rapoartele despre lucruri care, de fapt, nici nu au voie să existe. Situaţia lui este cu atât mai deplorabilă, cu cât propria libertate de gândire, de exprimare şi de cercetare este serios îngrădită de menţinerea unei imagini fără cusur.

Însă ce s-a întâmplat între timp cu misterioasa bucată de metal? Florin Gheorghiţă nu ştie. Probabil că după analiză a

aterizat în vreun sertar al unui institut, unde stă de atunci cuminte și tace. Însă Gheorghiță a fost suficient de isteț să păstreze câteva fragmente ale prețiosului obiect. În afară de aceasta, el mai are rezultatele cercetărilor de atunci. Și el se arată deosebit de interesat într-o reanalizare a acestor resturi...

Partea a 3-a

Contact: apariții pe cer

Noile reflecții penetrează cu greu în cercurile consacrate. Și dacă se mai preocupă și de temele controversate, ca de pildă existența potențială a vieții extraterestre sau cu povești despre OZN-uri, atunci acestea le aduc în pragul discreditării și chiar al aneantizării intelectuale.

Astăzi se conturează din ce în ce mai clar faptul că toate interpretările fenomenului OZN, care au fost lansate în ultimele decenii, neglijează în mod evident și nepermis un aspect. Și anume faptul că astronomi din toată lumea și din toate timpurile vorbesc mereu despre apariții misterioase ale unor lumini pe suprafața Lunii.

În nici una din cărțile de specialitate care mi-au căzut până acum în mână nu s-a făcut legătura între aceste fulgere lunare cu posibile activități extraterestre pe satelitul nostru natural. Iar această conexiune pare să fie evidentă, cu atât mai mult cu cât astronauții vorbesc uneori despre întâlniri cu OZN-uri.

Însă pentru a stăpâni, totuși, această poveste din punct de vedere intelectual, scepticii au născocit o metodă isteață: aceasta condamnă observațiile valabile, punându-le în cârcă observatorilor neobișnuitelor fenomene lunare, iluzii optice inconștiente. În acest fel sunt păstrate la distanță OZN-urile.

De fapt, este o strategie excelentă, pentru că în sectorul ufologic nu există astăzi metode tehnice pentru a verifica ulterior spusele martorilor oculari cu ajutorul mijloacelor independente și impersonale. Dar există fapte care au arătat într-un mod impresionant că, în spatele fenomenului secular, trebuie să se ascundă mult mai multe decât s-a presupus până acum. Și astfel se formulează ipoteze noi pentru apariția obiectelor zburătoare neidentificate, care pun în legătură în mod uluitor cazuri controversate și rapoarte despre fenomene inexplicabile de pe Lună. Dacă amestecăm și o mică doză de fantezie, atunci se poate imagina o tactică fascinantă despre cum și-ar fi putut concepe vizitatorii străini contactul cu civilizația terestră. Consecințele ar fi catastrofale.

1
Apollo și OZN-urile – cât știe, de fapt, NASA?

Când răsfoiesc notițele pionierului călătoriilor spațiale Robert Goddard, mă uimește în mod deosebit forța motivațiilor sale științifice și influența extraordinară pe care o pot avea ideile lui speculative – chiar dacă sunt false – în configurarea viitorului.

(**CARL SAGAN**, *astronom*)

20 iulie 1969

VULTURUL: Înțeles! Avem permisiunea de aselenizare!

HOUSTON: Corect.

VULTURUL: Alarmă! 1201... 1201!

HOUSTON: Am înțeles. Aveți alarmă 1201.

VULTURUL (ceva mai târziu): Rămâneți pe recepție, aselenizăm. 600 de metri. Mergem 600 în AHSD. 47 de grade.

HOUSTON: Recepționat. Zborul vostru arată grozav.

HOUSTON: Înregistrăm alarmă 1202.

VULTURUL: 35 de grade. 300 de metri altitudine. Coborâm cu șase metri pe secundă, două sute de metri coborâm cu cinci, o sută de metri cu un metru jumătate, 70 de metri cu un metru, ne vedem umbra, 60 de metri cu un metru...

HOUSTON: Încă 60 de secunde!

VULTURUL: Am aprins luminile. Ne mișcăm înainte. Înainte. O luăm la dreapta.

HOUSTON: Încă 30 de secunde!

VULTURUL: Curs spre dreapta. Lumina de contact este aprinsă. Okay: activat butonul de oprire. Motorul oprit. Poziție 413.

HOUSTON: Recepționat. Am înregistrat aselenizarea, Vulturule.

VULTURUL: Houston, aici baza lunară Tranquility: Vulturul a aselenizat!

Aselenizarea primului echipaj din istoria omenirii a fost o realizare care a aparținut SUA și un act de prestigiu reușit în timpul războiului rece. În orice caz, întreaga Americă se afla sub șocul **Sputnik**; în afară de aceasta, rusul Iuri Gagarin o luase, din nefericire, înaintea Occidentului când, la 12 aprilie 1961, a fost *primul* om care a putut să circule în jurul Pământului.

După cum se știe, expediția a fost la un pas de eșec: căderi ale computerelor le-au îngreunat mult coborârea pe Lună celor doi astronauți Neil Armstrong și Buzz Aldrin, cu atât mai mult cu cât pilotul automat îi îndrepta spre un crater împânzit de stânci, așa cum s-a raportat mai târziu centralei. Dacă Armstrong nu ar fi avut prezența de spirit să treacă pe pilotare manuală și dacă nu ar fi controlat manual aselenizarea, atunci dezastrul ar fi fost sigur. Ruperea suporților de aselenizare le-ar fi anulat celor doi americani orice speranță de întoarcere.

De fapt, în situația dată, ar fi fost prevăzută o pauză de opt ore de odihnă pentru astronauți. Cu decizia lor de a coborî cu șase ore mai devreme, cei doi pionieri au încurcat serios programul NASA, nemaivorbind de toate stațiile de televiziune din lume care intenționau să transmită spectacolul în direct.

Doctorul Charles Berry, medicul-șef al astronauților, a avut ceva de furcă până când a reușit să dea o explicație ziariștilor uluiți: *Perioada de odihnă după aselenizare a fost, de fapt, inclusă pentru cazul în care cei doi ar fi fost istoviți și puțin receptivi după procedura obositoare și neobișnuită de aselenizare. Aceasta s-a dovedit a fi o eroare și, din acest motiv, i-am lăsat pe astronauți să decidă când doresc să păşească pe solul lunar.*

La ora 3:56 (ora Europei Centrale) s-a produs, în sfârșit, evenimentul: Armstrong a fost primul om de pe acest pământ

care a pus piciorul pe satelitul nostru natural. Estul pierduse la puncte în meciul pentru Cosmos.

Dar astăzi, cu numai 25 de ani mai târziu, în Rusia cea atât de mândră odinioară, a început vânzarea oamenilor de știință. Frustrați, lipsiți de bani și de perspective, doar în 1992 au plecat 12% din oamenii de știință din institutele lor, printre ei aproape jumătate din fizicienii teoreticieni. Fenomene care provoacă serioase dureri de cap atât politicienilor autohtoni, cât și celor occidentali. În timp ce Vestul se teme de o plecare în direcția țărilor lumii a treia, rușii – precum expertul în fizică nucleară Iuri Dnestrovsky de la Universitatea din Moscova – își fac griji mai ales cu privire la viitorul științific al țării lor: *Lucruri pentru care a fost nevoie de ani buni pentru a fi construite decad acum în numai câteva luni*, a declarat el jurnaliștilor, clătinând cu tristețe din cap. Din cauza exodului, calitatea proiectelor științifice din țara lui s-a deteriorat rapid. *În măsura posibilităților, încerc să fac mai departe ce am învățat. Dar nu-mi este deloc ușor.*

Într-adevăr, nu le este ușor oamenilor de știință ruși. Odinioară erau serbați ca eroi naționali necontestați și beneficiau de toate privilegiile de stat, astăzi ei se luptă cu tristele griji cotidiene. Situația din centrele de cercetare este morbidă: întreruperile de curent au devenit ceva obișnuit, iar publicațiile științifice sunt căutate zadarnic în biblioteci. Chiar și cele mai bune compartimente rămân uneori cu luni în urma stadiului mondial al cercetării.

Între timp, Vestul se gândește prin ce mijloace și-ar putea lega foștii dușmani de moarte de locurile lor de muncă. Ne gândim aici în special la construirea și sprijinirea centrelor internaționale de cercetare din Rusia și din Ucraina. Oamenii de știință din Est și-au deschis arhivele secrete, iar prin vânzarea unor rezultate ale unor cercetări strict secrete au reușit să se mențină pe linia de plutire. Astfel, Iuri Semionov, coordonatorul

programului spațial rusesc, a călătorit la 22 februarie 1992 în SUA, pentru a face acolo publicitate în vederea cumpărării navelor spațiale ale fostei URSS. Vestului i-au fost oferite locuri în stația orbitală **Mir**, la fel și serviciile complexului vehicul spațial **Sojuz-TM**, în vederea andocării la stația orbitală americană **Freedom**. Până și **Energia** – racheta cea mai puternică, o adevărată bijuterie, care își depășește cu mult concurentele americane – a fost scoasă la vânzare. Vestul a primit ofertele cu brațele deschise.

Într-adevăr, situația rușilor nu este de invidiat. Cu atât mai mult cu cât, mai nou, se pune sub semnul întrebării și succesul de odinioară al lui Gagarin. O afirmă autorul maghiar Istvan Nemere într-o publicație apărută în 1990, și anume că tovarășul Gagarin nu s-a ridicat în realitate niciodată de la sol, totul fiind un fals gigantic înscenat perfect de ruși. Gagarin ar fi fost prezentat publicului în locul unui alt astronaut sovietic care se accidentase.

Ziarul **Berliner Kurier am Abend** scrie pe marginea afirmațiilor lui Nemere: *Există o mulțime de inexactități și de contradicții: astfel, nu există documente filmate ale lansării și aterizării. Oamenii de știință au ajuns la un consens în ceea ce privește durata și coordonatele zborului numai după câteva zile și după ce au făcut corecturi penibile.*

Lucruri miraculoase s-au întâmplat și la aterizare: *Gagarin trebuie să fi ieșit singur din capsula strâmtă. Căci el a salutat o țărancă pe drum (...), înainte ca echipele de intervenție să fi ajuns la el.* Astfel că Istvan Nemere nici nu se mai miră că Gagarin a murit doar câțiva ani mai târziu în timpul unui zbor de antrenament, în condiții care nu au fost niciodată elucidate.

Jurnalistul Thomas Alexander nu dă doi bani pe aceste zvonuri. Pentru el, toate lucrurile s-au întâmplat cu adevărat. Cu toate acestea, neamțul recunoaște că au existat și că încă mai există neclarități în ceea ce privește moartea lui Gagarin:

Circumstanțele exacte au fost într-adevăr ținute secrete până în ziua de astăzi.

Cu toate acestea, afirmațiile lui Nemere ar putea conține un grăunte de adevăr. Oricum, ziarul armatei **Krasnaia Svezda** confirma în aprilie 1992 – citând un raport secret – că Gagarin *ar fi fost catapultat din capsula «Vostok» la șapte kilometri altitudine, după ce a încercuit o dată Pământul și a coborât cu paraşuta* – în ciuda rapoartelor de până acum, care vorbeau despre o aterizare perfectă.

Bineînțeles că Gagarin nu a fost primul om care a ajuns în spațiu. Evident că ruşii au pus în funcțiune înaintea lui un întreg arsenal de testare a potențialilor piloți spațiali, aceasta o arătau mai mult decât clar înregistrările în infraroşu făcute de avioanele americane de spionaj: pustietăți arse se întindeau ici şi colo, în locurile unde cu puțin timp înainte fuseseră aliniate rampe sovietice de lansare şi rachete gata de start.

Şi dacă dăm crezare zvonurilor controversate din cercurile serviciilor secrete, atunci alți cosmonauți nu s-au mai întors niciodată pe Pământ: la 11 februarie 1959 a plecat în spațiu astronautul sovietic Serenti Scibiorin. Radioamatorii i-au putut recepționa semnalul vreme de 28 de minute. Apoi legătura s-a întrerupt. Nu s-a mai auzit niciodată nimic de Sciborin. E posibil ca respectiva capsulă cu pilotul mort să se rotească şi astăzi în jurul planetei noastre.

Următorul pilot, Piotr Dolgov, fusese ales de Hruşciov în persoană. El trebuia să pornească în întunericul rece la 11 octombrie 1960, pentru a transmite de acolo, două zile mai târziu, un mesaj către membrii ONU adunați în sesiune. Mesajul nu a mai fost transmis. Tot ceea ce a rămas a fost faptul că în zilele şi săptămânile următoare s-au înregistrat repetate apeluri radio şi strigăte de ajutor, care păreau să indice alte tragice activități spațiale ale ruşilor.

Radiotransmisioniştii din Torino au înregistrat la 2 februarie 1961 crâmpeie de cuvinte ruseşti. Însă curând după aceea nu s-a

mai auzit decât gâfâitul greu al unui om rămas fără aer. Apoi a domnit o tăcere de moarte. Astronautul anonim trebuie că a murit sufocat.

Nebunia a continuat chiar şi după Gagarin. La 17 mai 1961, tot radiotransmisioniştii din Torino sunt cei care, sub conducerea doctorului Achille Judica Cordiglia, dau peste transmisii codificate între o staţie rusească de la sol şi o capsulă spaţială. Dintr-o dată, discuţiile radio iau o întorsătură neaşteptată, când cei doi astronauţi – pare-se un bărbat şi o femeie – spun agitaţi: *Se întâmplă ceva cu hubloul!* ţipă astronauta, iar vocea aproape că i se frânge. Şi bărbatul strigă acum îngrozit: *Acolo e ceva, e ceva în faţa geamului! Avem greutăţi! Cel mai bine e să aterizăm imediat. Daţi-ne indicaţii despre ce avem de făcut*. Se confirmă aterizarea. Apoi se întrerupe transmisia radio.

Noiembrie 1962: din nou un astronaut rus aflat la ananghie. El raportează nervos despre *particule mici, luminoase* care s-ar fi depus pe vizorul lui. *Nu mai pot deschide lucarna. Ceva nu funcţionează. Ce spuneţi? (...) Bine, voi încerca. (...) Am reuşit până la urmă şi am luat o probă. Am să o cercetez cum pot. (...) Însă...* Legătura este perturbată de păcănituri şi de fâşâitul lipsei de semnal. Apoi se aşterne din nou tăcerea.

Bineînţeles că pe atunci şi partea americană a mai ascuns din accidente şi eşecuri; aceasta ne-o indică şi politica neclară de informare a NASA, care, după accidentul tragic al lui **Apollo-1** (la 27 ianuarie 1967, astronauţii au ars de vii în capsulă, încă înainte de start) a prezentat situaţia mai inofensivă decât era. Evident că în întrecerea cosmică nu se alocase timp şi pentru calcularea riscurilor extensive şi pentru teste suplimentare.

Şi incidentul tragic care s-a produs în timpul zborului lui **Apollo-13**, al celei de-a treia misiuni lunare, nu a făcut decât să confirme din nou această bănuială: viaţa celor trei astronauţi atârna atunci efectiv de proverbialul fir de păr, căci explozia

unui rezervor de oxigen pe ruta de plecare a provocat căderea întregului sistem de alimentare de la bord – misiunea a trebuit să fie întreruptă în condiții critice.

Jongleurii cu cifre – critici ai misiunilor spațiale – au sărbătorit întreruperea misiunii în felul lor și au făcut tot felul de presupuneri nebunești și speculații despre sensul și lipsa de sens a unei misiuni spațiale cu numărul de zbor 13. Descoperirile lor nu trebuie luate prea mult în serios, însă sunt distractive:

- **Apollo-13** era cu exact **13** tone mai grea decât **Apollo-12**.
- Prenumele astronauților (James, Fred și John) se compun în total din **13** litere.
- Aselenizarea oficială s-a stabilit pentru 16 aprilie ora 3:55 (OEC). Dacă se adună ultimele cifre, rezultă **13**. Deja la 14 aprilie trebuia să se intre în câmpul de atracție al Lunii, exact la ora 11:02 (suma totală = **13**).
- Lansarea s-a făcut exact la ora **13**, **13** minute și **13** secunde, ora Houston-ului.
- Astronauții și-au încheiat prima noapte la ora 19:**13** (OEC), iar la ora aceea goneau prin spațiu cu o viteză de 5800 de kilometri pe oră. Suma totală este din nou **13**.
- Chiar și ziua cu ghinion, **13** aprilie, s-a aflat sub semnul cifrei fatidice datorită orelor de trezire și de stingere (ora 9:**13** și ora 19:**13**).
- Explozia fatală s-a produs în cele din urmă la ora 4:**13**.
- La ora 5:**13** s-a întrerupt oficial misiunea, iar coborârea capsulei a fost stabilită pentru ora 18:**13**.

Un alt văl, de data aceasta mult mai întunecat, acoperise la 14 noiembrie 1969 startul lui **Apollo-12**, cea de a doua misiune lunară. Ce se întâmplase? Deja cu 36 de secunde înainte de lansare, astronautul Charles Conrad a spus agitat: *Aici a căzut tot! Celulele de carburant, luminile... Clipesc atât de multe beculețe de control, încât nici nu le putem citi pe toate.*

Căderea celulelor de carburant și a camerelor de combustie – sursa primară de energie – a avut ca urmare căderea în scurt

timp a tuturor sistemelor principale. Cu toate că după un minut astronauții stăpâneau situația într-o oarecare măsură, cauza incidentului a rămas incertă, cu atât mai mult cu cât observatori oculari vorbeau despre două fâșii de foc alb-albăstrui, care șerpuiseră acolo printre nori, exact unde dispăruse înainte nava spațială.

Ziarul **Basler Nachrichten** scria la 3 decembrie 1969 despre incident: *Directorii de zbor de la John F. Kennedy Space Center și-au auzit reproșuri înveninate. Însă acestora le-au ținut piept echipele de lansare, susținând că totuși condițiile meteorologice au permis decolarea. În afară de aceasta, fusese pornit un avion special, pentru a verifica încărcarea cu electricitate a straturilor de aer de deasupra lui Cape Kennedy. Echipajul a raportat că nu se așteaptă fulgere, iar Apollo-12 a fost lansat.*

Loc destul pentru speculații, și atunci nu ne mai miră dacă, puțin mai târziu, Maurice Chatelain, un fost colaborator la NASA, a apărut în public și a vorbit foarte deschis despre observarea de OZN-uri, fenomen care ar fi început în același timp.

Nu era prima oară când au circulat zvonuri despre OZN-uri. Astfel de presupuneri au fost făcute și în jurul misiunii **Gemini-8**. Atunci, în martie 1966, astronautul Neil Armstrong tocmai cuplase capsula cu racheta **Agena** – de fapt, prima cuplare din spațiul cosmic –, când s-a adresat extrem de agitat controlorilor de zbor de la sol: vehiculul său s-ar clătina și s-ar scutura în mod primejdios și că o parte a sistemului de ghidare ar fi căzut. Controlorii de la sol s-au sfătuit un pic, au hotărât apoi întreruperea imediată a misiunii și au început manevrele de aterizare forțată în Atlantic.

A rămas deschisă o listă întreagă cu întrebări, deoarece NASA a refuzat multă vreme să prezinte greutățile care au dus la întreruperea misiunii. Reporterii au fost amețiți cu tot felul de explicații, și se înțelege de la sine că această procedură a dat

naştere unor speculaţii. La 18 martie 1966, ziarul elveţian **Blick** comentează pe marginea incidentului:

NASA se ascunde cu încăpăţânare în spatele unor explicaţii care nu spun nimic (...). Oare aceasta înseamnă că are ceva de ascuns? Oare această „cenzură" înseamnă că opinia publică ar putea afla unele lucruri, peste care ar trebui, în opinia NASA, să se aştearnă o mantie a tăcerii? Înseamnă oare, de pildă, că s-ar putea afla că astronauţii de pe ***Gemini*** *au cedat nervos şi au intrat într-o panică necontrolabilă atunci când, după manevra reuşită de cuplare, nava a început brusc să se zgâlţâie şi să vibreze? Sau înseamnă că s-a repetat un eveniment care s-a produs la primele zboruri* ***Gemini*** *– aceasta conform unor informaţii scurse din cercurile aviaţiei, informaţii care nu au fost niciodată dezminţite oficial – şi anume că echipajul a fost surprins şi şocat de apariţia unui obiect zburător neidentificat care părea a fi pilotat? (...) NASA este datoare lumii cu unele explicaţii.*

În cele din urmă, autorităţile spaţiale au scos o explicaţie chinuită: o duză din adaptorul lui **Gemini** s-ar fi defectat şi aşa capsula ar fi devenit imposibil de manevrat. Poveştile cu OZN-urile erau scoase din discuţie – cel puţin deocamdată.

Însă după cum am spus deja în introducerea acestei cărţi, echipajele de pe **Apollo-11** şi de pe **Apollo-12** au dat peste urme străine pe Lună. Şi din când în când se mai vorbeşte şi despre transcrieri ale transmisiilor radio, care conţin secvenţe secrete de dialog, pe care se pare că le-au surprins nişte radioamatori. În ele este vorba despre câteva OZN-uri care se aliniaseră pe marginea unui crater şi care îi urmăreau pe astronauţii de pe **Apollo-11** în timpul activităţilor lor.

Din păcate, consemnările acestor dialoguri nu mai există în ziua de azi, astfel încât această poveste trebuie privită cu mult scepticism. Totuşi, în timpul cercetărilor mele prin transcrierile originale ale NASA, care au fost făcute publice, am dat

peste o secvență, care ar putea fi într-adevăr interpretată ca un indiciu pentru existența unor obiecte străine. Acolo este vorba despre o observație a lui Collins (în timpul aselenizării lui Neil Armstrong și a lui Buzz Aldrin, el s-a rotit în nava-mamă în jurul Lunii), care a crezut pentru câteva momente că a recunoscut urmele aselenizării. Indiferent ce a văzut atunci Collins, nu era modulul aselenizat, așa cum s-a descoperit mai târziu, fapt care a permis naşterea speculațiilor:

COLLINS: Houston, Columbia.

HOUSTON: Columbia, aici Houston. Recepție.

COLLINS: Înțeles. Nici un semn despre modul. Am văzut un obiect mic şi alb, suspect... Coordonatele lui erau... (fâşâit) ... exact pe marginea sud-vestică a unui crater. Cred că ar şti dacă s-ar afla într-un astfel de loc. Arată ca şi cum modulul ar sta destul de strâmb. Este pe peretele sud-vestic al craterului mic!

Deci ce este cu zvonurile despre OZN-uri şi Lună? Ştie NASA într-adevăr mai multe despre OZN-uri decât recunoaşte la ora actuală? Întrebări peste întrebări. Pentru a răspunde trebuie mai întâi să ne familiarizăm în general cu natura complexă a fenomenului OZN: există într-adevăr farfurii zburătoare şi dacă da, ce se ascunde cu adevărat în spatele aparițiilor lor?

2

Agitație la Porto Rico

> Trăim în niște vremuri în care semnele de întrebare au devenit uriașe, astfel încât depășesc ca dimensiuni planeta noastră.
>
> (**LOUIS PAUWELS**, *jurnalist*)

Ce reprezintă acest desen cu adevărat a rămas încă o enigmă, zâmbește cu subînțeles Hans-Ulrich Baumgartner, colaborator științific la Muzeul Cantonal din Chur (Elveția). *Însă poate publicarea lui va declanșa o discuție.*

Tema discuției era ruina *Neuburg*, din apropierea satului Untervaz din cantonul Graubünden, și care astăzi se numără printre cele mai importante instalații ale arhitecturii medievale din Elveția.

Ruina ajunsese pe prima pagină a ziarelor în timpul restaurării ei în 1984, când specialiștii au dat într-o nișă inaccesibilă peste niște desene ciudate scrijelite. Aceste scrijeliturii naive au fost publicate pentru prima dată de Josef Maria Lengler, restauratorul șef al Muzeului Cantonal, care avusese grijă să se facă și niște mulaje.

Tocmai aceste scrijeliturii – specialiștii din Graubünden Otto P. Clavadetscher și Werner Meyer le datează cu prudență în jurul anului 1300 – care m-au făcut să mă duc la Chur, căci ele puteau provoca agitație în lumea științifică, deoarece, pe lângă niște cai stilizați, ele mai conțin și imaginea unui obiect, pe

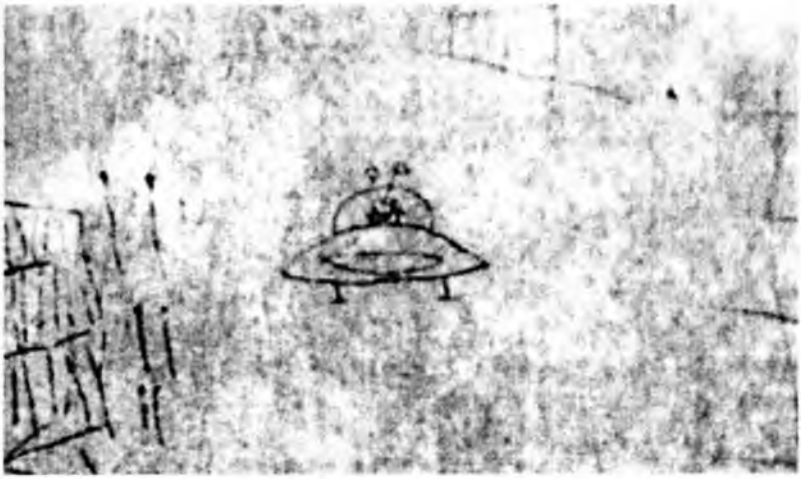

Foto 16, 17

Noi imagini crestate pe ruinele din cetatea medievală Neuburg la Chur (Elveția) au provocat multă neliniște în lumea de specialitate. Este oare aici reprezentat un OZN aterizat, cu sute de ani înainte?

care astăzi, dacă le privim cu o doză de fantezie, le-am putea denumi ca fiind OZN-uri tipice.

Domnul Lengler este mai reținut în interpretarea lui. După cum mi-a declarat, el vede în desenul cu pricina o pălărie de fetru: *În ce privește datarea pălăriei stilizate, atunci aș dori să fac referire asupra pălăriei de fier a lui Huldrich Zwingli, care, conform tradiției, ar fi purtat această pălărie în bătălia de la Kappel, în 1531, pălărie care este asemănătoare imaginii pălăriei de fetru de la cetatea Neuburg.*

Nu țin neapărat să-l contrazic pe expert. Însă vreau să obiectez că pălăria – dacă într-adevăr este vorba despre o pălărie – dinamitează cadrul explicației fie și prin prezentarea ei tridimensională: după cum m-am putut convinge cu ocazia vizitei mele la acel muzeu (unde mi s-au pus la dispoziție cu multă amabilitate mulajele cu pricina) că restul scrijeliturilor conțin desene exclusiv bidimensionale.

Deocamdată nu e vreo speranță de a afla ceva mai mult despre vârsta și semnificația reprezentărilor din Neuburg. Cert este numai că, și aici cel puțin părerea experților este unanimă, imaginile nu au putut fi create în ultimii trei sute de ani.

Schimbare de decor. Sfârșitul lui august 1991, ora 11:30, în împrejurimile de la Cuesta Blanca, în Porto Rico: Ulises Pérez trece cu motocicleta pe o stradă prăfuită, când iese brusc de pe drum și aterizează într-o baltă. Pérez se ridică și încearcă zadarnic să pornească din nou motorul, când o creatură ciudată îi atrage brusc atenția; creatura se uită la el cu niște ochi uriași și negri și are un cap supradimensionat și chel.

Recunosc că chestia asta m-a speriat de moarte, a spus mai târziu Pérez, *deci am încercat să-mi pun cât mai repede posibil mașinăria pe roți și să dispar de acolo. Când m-am mișcat, ființa a sărit brusc în canalul din apropiere și a dispărut imediat în apă. Și eu mi-am luat picioarele la spinare și am fugit.*

Povestea sună incredibil şi totuşi, nu este un caz izolat. Într-adevăr, cercetătorii dispun astăzi de mii de rapoarte despre întâlniri asemănătoare cu fiinţe ciudate, care par să fi coborât din OZN-uri. În alte cazuri s-a ajuns chiar la răpiri şi, legate de acestea, la cercetări medicale pe martorii vizaţi. Rapoarte bine documentate, al căror număr creşte continuu. Însă rapoarte pentru care nimeni nu se simte responsabil.

Totuşi, în anul 1989, prin **Journal of UFO Studies**, s-a putut edita pentru prima dată o revistă academică, care s-a obligat, după cele mai stricte criterii ştiinţifice, să ajungă pe urmele unor fenomene cereşti stranii. În anul 1991 Parlamentul european l-a însărcinat pe deputatul italian, profesor Tullio Regge cu pregătirea unui raport despre stadiul actual la care au ajuns cercetările asupra obiectelor de zbor neidentificate şi cu propunerea formării unui centru pentru examinarea rapoartelor privind OZN. Acesta a fost un proiect pe care cercurile conservatoare – poate nu în ultimul rând din cauza declaraţiilor mai mult critice – l-au contestat puternic. În această chestiune se ivesc mai multe probleme decât ar fi necesare.

OZN-urile din Porto Rico se sinchisesc mai puţin de acest raport. Zi de zi, acolo apar mereu noi relatări incitante. Acest lucru se întâmplă din cauză că regiunea Laguna Cartagena (unde s-au întâmplat multe evenimente stranii) a fost pusă la dispoziţia guvernului Statelor Unite în numele salvării speciilor de animale ameninţate cu dispariţia. Cel puţin aşa se spune în versiunea oficială.

Abia dacă mai are cineva curajul să întrebe ce s-a întâmplat cu relatările spectaculoase ale martorilor oculari. Câte ceva se poate afla, am putea noi răspunde, de la unul dintre cercetătorii bine informaţi, asupra multor cazuri OZN care s-au întâmplat acolo.

Carlos Manuel Mercado este unul dintre martorii tereştrii pe care cercetătorul Jorje Martins l-a considerat ca fiind un povestitor cinstit. După discuţia amănunţită pe care a avut-o Carlos Manuel Mercado cu Jorje Martins, acesta declară că a fost răpit şi dus într-un OZN aterizat, de trei creaturi mici. *Doi dintre ei m-au luat de mână şi m-au condus afară din casă pe o stradă în jos. Şi eu abia puteam crede – acolo jos stătea în faţa mea cu adevărat o autentică farfurie zburătoare care se sprijinea pe trei picioare metalice (...). Printr-o trapă aşezată la partea inferioară am intrat în acel obiect straniu.*

Mercado a spus mai departe: *Înăuntru, în OZN, au apărut alte fiinţe mici, care deserveau diferite aparate. Aceste creaturi erau coordonate de o fiinţă cu aspect uman, de o statură ceva mai mare. OZN-ul a decolat şi a luat-o în direcţia Sierra Bermeja unde a pătruns într-o stâncă din muntele El Cayul, unde parcurgând un tunel mai lung am ajuns în sfârşit într-o peşteră ceva mai mare.*

Acolo jos lucrau sute de asemenea creaturi, iar împrejur se găseau multe aparate de zbor. Mai departe i-a declarat lui Martins că multe dintre aparatele de zbor aveau formă de farfurioare, altele aveau trei colţuri iar celelalte era hexagonale. În sfârşit, Mercado primi prin fiinţa aceea ceva mai mare un mesaj sub formă telepatică. *După cum pot vedea aici, suntem într-o bază a aparatelor noastre de zbor. Noi suntem aici de mai mult timp, şi nu avem intenţia să părăsim Pământul. Dar noi vrem ca voi să ştiţi că noi nu reprezentăm nici o primejdie pentru voi, noi nu vrem să vă cucerim. Noi vrem să stabilim cu voi nişte legături care ar putea fi benefice ambelor părţi.*

Portoricanul s-a uitat neîncrezător la creatura străină: *De ce tocmai eu? Eu sunt un om simplu şi nimeni nu îmi va da crezare!*

Acest lucru nu are importanţă, a continuat fiinţa străină. *Oamenii vor auzi de întâmplarea ta, ca şi de întâmplările pe*

care le-au trăit şi alţii ca tine cărora le-am arătat baza noastră. Şi când vor auzi oamenii cu minte, ce relataţi voi oamenii simpli, atunci ei vor şti că voi aţi spus adevărul.

Dacă martorul ocular nu ar fi luat ca fiind de încredere, atunci acest eveniment ar părea o povestire ştiinţifico-fantastică. În afară de aceasta, Martins a examinat şi relatarea unui militar localnic înalt în grad, care i-a povestit în detaliu acelaşi lucru. Şi alt martor declară că a ajuns din întâmplare la baza extraterestră, dar acolo a dat de soldaţi ai Statelor Unite (Acest martor a murit la scurt timp după ce a făcut acele declaraţii.).

Şi Freddie Cruz, comandant la apărarea civilă din Lajas, arată într-un interviu dat lui Jorje Martins că este convins de autenticitatea celor relatate de diferiţi martori:

– Există cu adevărat OZN-uri în Laguna Cartagena şi câteodată pot fi observate şi pe ecranele radarelor Cine nu crede ce se întâmplă acolo, să se întrebe o dată, ce caută în timp de noapte camioanele NASA însoţite de jeep-uri militare? Ce are NASA cu lupta împotriva drogurilor? (Aceasta este explicaţia oficială pentru prezenţa camioanelor.) Eu nu am nici o explicaţie. În afară de afirmaţia că acolo există o bază extraterestră de care ştie şi armata.

În acest timp psihologii şi sociologii ţopăie într-o frenezie intelectuală. Soluţiile universale pentru rapoartele OZN le stau de mult pe vârful limbii. Rezolvarea misterului este pur şi simplu îngropată în adâncurile gândirii noastre. OZN-urile sunt proiecţii contemporane ale psihicului uman.

Străbunii noştri, în întunecimea secolelor trecute, au avut de-a face cu zâne, demoni şi tot felul de alte fiinţe înfiorătoare, pentru a căror apariţie numai astfel de factori pot fi făcuţi răspunzători.

Dar, greşeală mare! Aceste lucruri deosebite lasă pe pământ urme arse. Ele par să fie înconjurate de câmpuri magnetice, sunt filmate şi fotografiate şi apar câteodată pe ecranele

radarelor. Cu astfel de proprietăți, proiecțiile psihice ale informațiilor mele nu ar trebui în mod normal să apară.

Într-adevăr, anomaliile secundare de acest fel sunt frapante, astfel că lui Mark Rodeghier i-a fost posibil deja din anul 1981, la însărcinarea renumitului centru în problema studiilor OZN (EUFOS), care lucrează cu mijloace științifice, să facă un raport de cercetare despre anomaliile electromagnetice din jurul OZN-urilor și să-l dea publicității (*UFO-Report Involving Vehicle Interference*, Evanston 1981). Americanul a făcut o statistică atotcuprinzătoare, în care a cercetat peste 440 de cazuri bine documentate din lumea întreagă, în care aceste obiecte de zbor fantomatice opreau motoarele automobilelor. Motoare care, după plecarea vizitatorilor străini, începeau tot atât de straniu să funcționeze precum se opriseră înainte.

Un asemenea caz a fost pus în discuție în anul 1994 de Jorje Alfonso Ramirez în renumitul **Mufon UFO Journal**. După relatările sale, la data de 8 iunie 1991, nu departe de aeroportul lui Silvio Petirosi din Asuncion (Paraguay), a apărut un obiect zburător necunoscut, care i-a îngrijorat profund pe salariații de acolo. Obiectul de zbor oval tocmai însoțea pentru un timp două avioane, care se găseau în spațiul de zbor al aeroportului. OZN-ul a putut fi văzut atât de personalul de deservire al aeroportului, cât și de piloții respectivi și pe ecranele radarelor și de toți acei care urmăreau de jos fenomenul.

Deodată, obiectul, accelerând foarte puternic, a dispărut de pe ecranele radarelor în timp de cinci secunde. Anibal Gavigan, care în acel timp era de serviciu în turn, a urmărit OZN-ul cu binoclul: Obiectul roșiatic staționase pe firmamentul ceresc nefăcând nici un zgomot. În continuare, Ramirez a declarat că s-a întâmplat un lucru straniu, a văzut numai o linie luminoasă, care timp de câteva secunde s-a întins peste întregul firmament (...). *Era cu adevărat incredibil. Viteza acestui obiect era extraordinară. Așa ceva nu am mai văzut.*

Cesar Escobar a fost unul dintre piloții ale căror avioane s-au întâlnit cu OZN-ul. Şi el a fost intervievat de Jorje Alfonso Ramirez. El a arătat că de câte ori acel obiect se apropia de avionul său Cessna, instrumentele de zbor se învârteau înnebunite. Dar când se îndepărta puțin, instrumentele de zbor funcționau normal.

Şi pilotul Peter Bircher de la Swissair poate să relateze un caz asemănător. La începutul anilor şaptezeci el zbura cu avionul său noaptea de la Zürich la Stockholm. Când avionul se găsea deja deasupra norilor, s-a apropiat deodată din partea stângă un obiect zburător necunoscut. OZN-ul, care emitea o lumină verzuie, a însoțit un timp avionul său după care, făcând un unghi de 90°, a dispărut cu o viteză incredibilă. Autenticitatea explicațiilor fizice despre natura obiectului misterios se bazează sută la sută pe experiența sa de zbor.

Dacă în acest gen de relatări ar fi vorba numai de halucinații, cum se afirmă de fapt, atunci ne-am putea aştepta la un buchet întreg frumos colorat de rapoarte. În realitate lipsa de fantezie a observatorilor este diferită, pot fi erori involuntare, mai multe decât relatările voit eronate, dar independent de descrierile martorilor oculari ai fenomenului OZN din toate țările şi continentele, se prezintă mereu acelaşi fel de evenimente.

După ce a studiat sute de cazuri, fiecare observator serios ajunge la aceeaşi concluzie.

După ce s-au făcut publice în Belgia în anul 1990 peste 1.500 de observări OZN (în cele mai multe cazuri martorii au relatat despre uriaşe platforme triunghiulare care nu scoteau nici un zgomot) în perioada următoare nu s-a mai semnalat nici un caz de aterizare. Curios este faptul că asemenea cazuri bine documentate despre discuri sau sfere aterizate (şi alte forme OZN descrise) de regulă nu sunt aşa de rare cum am putea crede. Dacă luăm în seamă că şi alți martori oculari au relatat despre triunghiuri zburătoare, în ultimele decenii, constatăm că despre

o aterizare a acestora nu avem în schimb nici o relatare concretă. Pe mine m-ar interesa de ce aceste obiecte triunghiulare sunt considerate de noi ca excrescenţe sălbatice ale spiritului nostru?

Există în realitate rapoarte demne de examinat, iar cercetarea lor minuţioasă ne-ar putea deschide perspective explicative, iar celebra dogmă a lui Einstein despre limitarea vitezei la cea a luminii nu ar mai fi o barieră împotriva vizitei ipotetice a extratereştrilor. Astfel, Günther Nimitz (de la universitatea din Köln) folosind impulsuri de microunde, a făcut o serie de experienţe reuşite, determinând viteze calculate a fi de două ori şi jumătate mai mari decât viteza luminii! Nimitz nu a lăsat să-i scape despre aceste experienţe informaţii sau obiecte care să demonstreze valabilitatea lor, şi care ne-ar putea deschide perspective incitante în cercetările care vor urma.

3

Controversa SETI

> Trebuie să ne fie clar, că fiecare contact interstelar cu alte fiinţe, făcut prin radio sau rachete, ar avea o influenţă hotărâtoare asupra civilizaţiilor noastre şi asupra întregii noastre vieţi. Noi abia putem să bănuim dimensiunile acestor acţiuni. În orice caz, ar fi sfârşitul actualei noastre civilizaţii.
>
> **(SEBASTIAN VON HOERNER,** *astrofizician*)

Sonda care avea gravată pe o placă de aur un mesaj destinat formelor de viaţă extraterestră a părăsit Pământul pe data de 3 martie 1972.

Acest mesaj pe care-l poartă sonda **Pionieer-10** a fost conceput de celebrul astrofizician Carl Sagan şi reprezentarea sa a stârnit în vremea aceea destule critici, căci placa, pe lângă reprezentarea simbolică a sistemului nostru solar, prezenta de asemenea un bărbat şi o femeie complet goi. Pentru noi rămâne o enigmă ce a vrut să reprezinte desenul deoarece femeia era gravată fără elemente sexuale (Ce imagini stranii îşi vor face despre noi fiinţele extraterestre!).

Probabilitatea ca placa să fie găsită cândva este destul de mare: astronomul britanic David Hughes a publicat deja în anul 1993 în revista ştiinţifică **New Scientist** că după noile estimări pe bază de modele conceptuale actualizate ar exista în jur de 60 de miliarde de planete numai în Calea Lactee. Patru miliarde

dintre ele ar fi asemănătoare Pământului, respectiv umede şi ar avea o temperatură acceptabilă (pe patru miliarde de planete ar putea exista viaţă). Cu numai o sută de ani înainte, orice om de ştiinţă care ar fi afirmat acest lucru ar fi fost blamat.

Mai departe putem arăta că revista ştiinţifică **Science** prezintă deja în numărul său din aprilie 1994 existenţa a două planete asemănătoare Pământului, care se rotesc la o distanţă relativ mică, în jur de 1200 de ani-lumină în jurul unui astru care ar avea caracteristici asemănătoare Soarelui nostru.

Prima întâlnire de lucru a oamenilor de ştiinţă germani pe această temă a avut loc la mijlocul lui decembrie 1993 la Honnef. S-a pus problema creării a noi modele de gândire interdisciplinare şi de a dezvolta metode de cercetare noi pentru culegerea de informaţii asupra formelor de viaţă extraterestre.

Cei circa 30 de cercetători astrofizicieni, chimişti şi biologi, şi-au pus întrebări interesante: de exemplu, teoria panspermiei care formulează propuneri alternative despre formarea vieţii pe Pământ, cum ar fi pătrunderea de viruşi şi bacterii în sistemul planetar. În acest mod s-au putut prezenta oficialităţilor experimente cutezătoare cu rezultate interesante. În timpul unui experiment făcut pe un satelit american, din cele 100 de milioane de spori care au fost lansaţi în spaţiu, după şase ani mai trăiau peste o mie. Crusta maro a tovarăşilor lor morţi le-a creat scutul salvator! Chiar şi pe Marte s-ar putea găsi microorganisme vii, au concluzionat experţii care s-au adunat la staţiunea balneară Honnef.

Viaţa în univers nu este numai posibilă, pare să fie o certitudine, aşa că NASA a lansat, în anul 1992, un nou proiect SETI de ascultare a cosmosului, având enorme posibilităţi materiale şi financiare.

Chiar şi un naturalist din Göttingen, doctor Hans-Peter Herbst, şi-a făcut probleme despre necesitatea unor asemenea cercetări. El şi-a aşternut gândurile în anul 1992 pentru revista **Spiegel**, sub forma unei extraordinare scrisori:

„Când este vorba despre inteligența extraterestră, anumite capete deștepte încep să zbârnâie. Dar noi avem voie să vorbim despre extratereștri, însă numai despre aceia care se comportă după cum îi concep oamenii noștri de știință. Astfel am avea voie să ne așteptăm ca inteligențele extraterestre – dacă există de fapt – să fie cu sute de mii de ani sau chiar milioane de ani superioare omenirii, să dăm din întâmplare peste un radioamator cosmic care lucrează în frecvența hidrogenului sau să descoperim o navă cosmică lungă de zece kilometri, antrenată de un propulsor atomic, cu care să intrăm în contact...

Ce s-ar întâmpla dacă inteligențele extraterestre în scurtul timp astronomic de 100.000 sau 10.000 de ani au aflat despre lume și legile ei un pic mai mult decât noi? (Pentru unii dintre oamenii de știință acest lucru este de neimaginat). Atunci ei ne-ar fi descoperit de mult și ar fi fost deja aici (sau ne-ar fi trimis sonde spațiale) în măsura în care ar fi avut un interes față de o anumită specie.

Cu uriașul lor avans tehnologic, ei ar putea veni și pleca după bunul lor plac, ar putea să facă ce le place fără să ia în seamă nici un pic sistemele noastre inteligente de apărare sau legile vamale.

În mod fatal nu vom putea înțelege de ce și acum vin ei la noi, mai mult chiar, ar putea să aibă intenții bune, fără ca nouă să ne fie foarte clar acest lucru. Autoritățile noastre publice ne-ar putea aduce într-o stare rușinoasă, prin tăcerea penibilă impusă asupra acestei probleme, astfel încât ea să fie preluată de serviciile secrete. În cel mai fericit caz, ar trebui să dăm crezare acelor oameni care au avut ghinionul unei întâlniri mai mult sau mai puțin concludente cu inteligențele extraterestre, care pe deasupra mai au curajul să o și relateze, nu să-i catalogăm ca mincinoși sau nebuni, dacă dintr-o asemenea întâlnire ar putea apărea ceva util. (O logică destul de strâmbă ar spune că asemenea rapoarte care sună extrem de ciudat ar avea nevoie de o atestare a medicilor,

pentru ca relatările respective să poată fi considerate raționale în cadrul imaginii actuale pe care o avem asupra lumii).

Natural, oamenii de știință care se ocupă de această temă angoasantă nu ar trebui să se teamă că și-ar pierde reputația obținută prin multă sudoare și chiar și acei oameni cutezători care au relatat în **Spiegel** nu ar mai trebui să treacă prin furcile caudine ale desconsiderației.

Pe scurt: Dacă ei ar fi aici, ar fi mai bine pentru noi toți să nu luăm în considerare prezența lor, chiar dacă ne-ar zbura în jurul nasului. Dar pentru aceasta nu există nici cele mai mici semnale, sau?..."

4

Premieră OZN

Cercetătorii ştiinţifici ai fenomenului OZN, deşi doresc să lucreze cu prudenţă, se pot înşela de multe ori, dar se străduiesc mai mult ca organizaţiile scepticilor, pentru că ei caută întâi dovezi despre autenticitatea acestor fenomene şi abia apoi hotărăsc ce ar putea să însemne toate acestea.

(ILLOBRAND VON LUDWIGER,
astrofizician)

Acest caz unic este cu adevărat senzaţional. Şi în acest timp au apărut atâtea dovezi sprijinitoare, încât trebuie sortate pe loc şi relatate.

Este vorba despre misterioasele apariţii OZN din data de 24 august 1990, deasupra pădurii Greifswald. Zeci de martori oculari au putut să observe atunci pe cer două formaţiuni stranii de sfere luminoase, care au evoluat timp de un sfert de oră pe nişte traiectorii curbe, după care au dispărut.

Despre acest eveniment există patru filme video şi mai multe fotografii, dar nici până în ziua de astăzi nu s-a oferit o explicaţie satisfăcătoare.

Chiar şi autonumitul critic OZN Werner Walter, care se străduieşte cu hărnicie de decenii să *împuşte* toate OZN-urile de pe cer, nu găseşte în acest caz vreo explicaţie. Acest lucru este cu atât mai surprinzător, căci încercările de explicare sunt de regulă numeroase şi mai de necrezut decât fenomenele propriu-zise.

Foto 18-22

Cazul de referință al cercetării germane din domeniul OZN face să se vorbească în continuare de el. Între timp a apărut un al patrulea film de amatori care ne documentează dispariția instantanee a sferelor luminoase care au apărut la data de 24 august 1990 peste Greifswald.

Foto 23
Un corp zburător de formă sferică zboară spre formația de sus

Imitatorii sunt de cele mai multe ori admiratori travestiți și chiar și Walter recunoaște acest lucru, căci acest fost vânzător de mobilă din Mannheim (el abordează fenomenele OZN, după spusele sale, numai prin mijloace științifice) după cum declară singur, nu s-a lăsat sedus de arta cercetării.

Bunul domn are o idee proprie: Prin agențiile de presă el a lansat un apel către martorii din noile zone ale republicii federale (fosta R.D.G.), unde și-a dat numărul personal de telefon. În sfârșit, aceasta a fost partea cea mai puțin inteligentă a ideii sale, pentru că rețeaua telefonică din aceste zone nu era la vremea aceea în cea mai bună stare. Legăturile se făceau greu, convorbirile se întrerupeau, astfel că de multe ori nu rămânea timp pentru adresa exactă a celor doritori să dea declarații. Cu toate aceste greutăți, germanul a primit în felul acesta o serie întreagă de relatări interesante de la martori oculari ai evenimentului din pădurea Greifswald, care l-a pus pe gânduri.

- Karl Heinz Behrens din Fürth, lângă Nürnberg, era în concediu la Usedom, când, către ora 17:00, a văzut două

Foto 24
Din acest bloc de locuințe, zeci de oameni au privit extraordinarul spectacol.

formațiuni de sfere luminoase argintii spânzurând pe cer. Una dintre formațiuni forma litera Y, iar cealaltă litera L. Martorul a reușit să facă și câteva fotografii.

- Marion Dörfer din Wolgast a observat, după spusele sale, către ora 20:30, șapte obiecte rotunde care se mișcau încet în formație pe direcția Rügen.
- Domnul Bittlerich din Sachsen-Anhalt își făcea de asemenea concediul în aceeași zi la Usedom. Martorul tocmai ședea pe șezlongul său, când, între orele 20:30 și 21:00, a observat pe cer un obiect precum un ciorchine de strugure luminos. OZN-urile s-au micșorat progresiv și în cele din urmă au dispărut.
- Domnul Heimsdorfer din Rostock care se găsea împreună cu niște prieteni în campingul din Alten Kirchen la Rügen-Wittow a văzut formația, ca și ceilalți, de altfel. El descrie ciorchinele de lumină ca un fel de triunghi. După

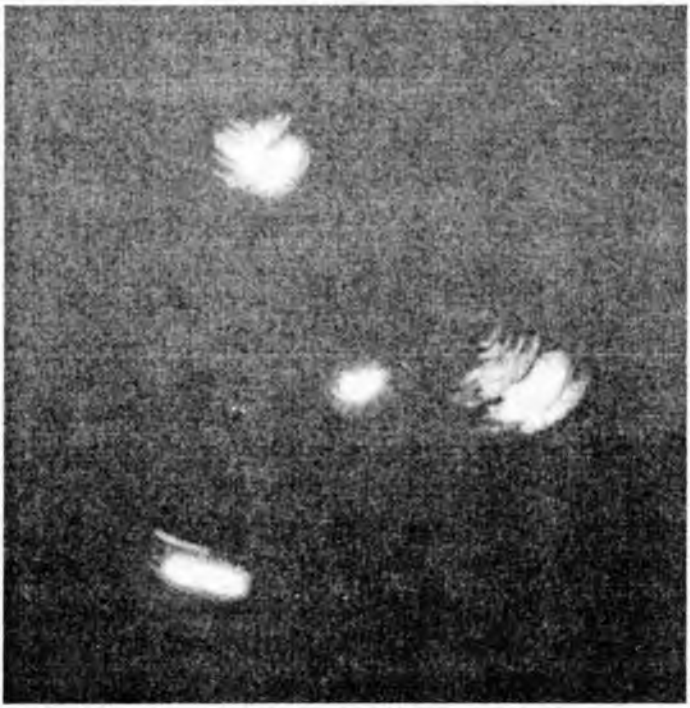

Foto 25, 26
Acest obiect de zbor misterios a fost filmat pe cerul belgian în aprilie 1990. Prelucrarea pe calculator ne-a clarificat că este vorba despre o structură spațială triunghiulară impresionantă.

cum spune mai departe martorul, luminile oranj-alb-verzi s-au stins. Ca şi cum luminile lor s-ar fi întrerupt de la un comutator, ele au dispărut în câteva secunde.

- Doamna Michalek din Leipzig se găsea într-o seară în gara Ückeritz de pe insula Usedom, când a văzut deasupra apei şapte puncte luminoase. Sferele se mişcau uşor, ca şi cum s-ar fi legănat.
- Din Neubranderburg ne spune Günther Röhling că de la apartamentul său de la etajul nouă a văzut şapte obiecte. Deodată ele au dispărut în aer, ca să apară într-o altă formaţie.
- Walter Schwiegersohn din Gera se afla în timpul evenimentului pe câmpul cu corturi Prora lângă localitatea Binz la Marea Baltică. Nici el nu are vreo explicaţie pentru această apariţie: *Oricum nu era ceva normal, după ce le-am urmărit şase sau şapte minute deasupra mării, să dispară tot aşa de neaşteptat, precum apăruseră. După un timp, şi-au făcut iarăşi apariţia, dar nu în sus, ci orizontal. Formaţiunea era alcătuită din şase-şapte sfere.*
- Alţi martori au fost doamna Oppermann din Usedom, Ronny Unger din Lüskow lângă Anklam, Leon Broeger din Stralsund, Rosa Deutel din Weida şi un domn Sattler din Seilfeld.

Mai cuprinzător decât Walter, dar şi mult mai competent, s-a ocupat un grup de 75 de cercetători conduşi de fizicianul din München Illobrand von Ludwiger, care au format o echipă de cercetare interdisciplinară asupra OZN-urilor, cu numele MUFON–CES (singura organizaţie serioasă cu adevărat care se ocupă acum de fenomenul OZN în spaţiul de vorbire german) având în studiu cele întâmplate în pădurea Greifswald. Grupa MUFON–CES – formată din academicieni, printre care şi şase profesori universitari ca membri – a dat publicităţii o parte din

cercetările pe care le-a făcut asupra evenimentului OZN est-german într-o publicație științifică de specialitate apărută în limba engleză în anul 1993 sub titlul **Interdisciplinary UFO Research**.

Von Ludwiger, cu ajutorul specialistului în informatică Rolf Dieter Klein, a reușit să facă animație computerizată după niște fotografii ale unor amatori și, analizându-le cu atenție, consideră că a găsit unele indicii despre sistemul de propulsie al sferelor observate. El rămâne precaut și ne atenționează despre anumite speculații făcute în grabă. Astrofizicianul i-a spus autorului: *Noi am observat separat mișcările fiecărei sfere, iar după fotografii am compus un film și am stabilit ceva senzațional. De fiecare dată când o sferă părăsește sau intră în formație, poziția obiectelor învecinate este în așa fel schimbată cum se întâmplă în anumite sisteme care își produc propriul lor câmp magnetic de accelerație.*

Una dintre cele mai detaliate relatări ale unui martor ocular provine chiar de la un academician și anume de la fizicianul Gero Schwedhelm din Stralsund care se bazează pe cele descrise în jurnalul său cotidian. Relatarea observației începe așa: *Mă găseam împreună cu soția mea pe data de 24 august 1990 în Poseritz lângă Rügen, în vizită la fratele meu. Când am părăsit casa lui am observat împreună cu soția mea, către orele 21:00, o luminozitate neobișnuită (...). Aveam impresia că întreg fenomenul vizual se învârtea în jurul unei axe verticale, dar nu aș putea totuși confirma cu siguranță așa ceva. Acest spectacol l-am putut observa în jur de trei până la cinci minute. Ca și cum imaginea s-ar fi îndepărtat, cele trei „stele" exterioare nu se mai puteau recunoaște, iar „grămada" de stele din interior părea să se facă tot mai mică, iar la sfârșit totul a fost numai o pată luminoasă care la rândul ei s-a stins.*

Domnul Schwedhelm a condus mașina mai departe în direcția Altefähr. Formațiunea de lumină a apărut din nou, de data asta obiectele păreau mai mari și mai luminoase. Fizicianul a descris apariția acestei a doua formațiuni la fel ca și alți martori

oculari, ele fiind asemănătoare cu nişte faruri orbitoare. Iritat, el s-a oprit cu puţin înainte de Gustow şi a observat împreună cu soţia lui, timp de zece minute, strania formaţiune de sfere, după care ele au dispărut definitiv. Omul de ştiinţă est-german arată că nu este aşa de sigur pe afirmaţiile sale, deoarece s-ar putea să fi făcut o confuzie cu privire la natura locală a respectivelor corpuri luminoase.

Nici un anume domn Henke din Heidelberg nu este aşa de sigur în declaraţiile sale. Scepticul Henke a declarat într-o convorbire telefonică cu autorul cărţii că nu găseşte o explicaţie convenţională pentru evenimentele din pădurea Greifswald, însă la un mare studio de televiziune german a declarat contrariul: În acea perioadă pluteau pe cer baloane pe care soarele le-a luminat puternic. Când moderatorul de televiziune s-a declarat neîncrezător, neamţul a propus o altă soluţie: Acum erau nişte baloane umplute cu gaz luminiscent, ele fiind răspunzătoare pentru cele petrecute pe cer.

Poate Henke, ca un adevărat sceptic, ar trebui să se întrebe mai întâi despre îndoielile sale. Această schimbare de opinie a fost programată dinainte, căci când a ajuns cel de-al patrulea film de amatori în mâinile celor de la MUFON–CES, a comentat iarăşi precum cei trei predecesori ai săi. Calitatea şi lungimea acestui ultim film sunt impresionante: Minute întregi se pot observa apariţia şi dispariţia rapidă a corpurilor luminoase stranii, pe cerul serii care se lăsa progresiv. În acelaşi timp, în acest film se pot vedea mai multe sfere luminoase, care se alătură cuminţi formaţiunii de sus, ca să devină elemente ale grupului (Într-adevăr, stranii baloane!).

Verdictul conducătorului grupului MUFON–CES, Illobrand von Ludwiger, a fost la unison cu cel al specialistului în calculatoare Rolf-Dieter Klein: Nici una dintre posibilităţile de interpretare nu poate să explice fenomenul definitiv. Apariţia OZN din pădurea Greifswald rămâne nelămurită până în ziua de astăzi.

5

Dovezi definitive

În ultimii 25 de ani, piloţii noştri militari nu au semnalat sau raportat întâlniri cu OZN.

(**HANS RUDOLF-HĂBERLI**,
purtător de cuvânt al aviaţiei militare elveţiene)

Cine a întrebat în ultimele decenii sau în anii din urmă la centrul de presă al aviaţiei militare elveţiene, dacă au apărut pe ecranele radarelor ecouri inexplicabile, sau dacă vreun pilot a primit ordin să vâneze un OZN, primea veşnic aceeaşi informaţie: *Sunteţi informat greşit. Asemenea cazuri nu există.*

Ele există totuşi. În cartea mea **Götterspuren**, printre altele am arătat că:

- în serviciul de informaţii al aviaţiei militare elveţiene ocazional lucrează şi consilieri în domeniul OZN!
- cel puţin în anii cincizeci a existat o dilemă militară asupra observaţiilor OZN.
- au existat diferite rapoarte militare despre acest fenomen.
- în anul 1975 a existat un document cu circulaţie internă sub denumirea de 248-0 care a informat despre evoluţia cercetărilor asupra fenomenelor OZN din lumea întreagă.
- senatorul Kaspar Villiger s-a abţinut să nege categoric informaţiile despre OZN-uri, într-o scrisoare adresată lui Adolf şi Inge Schneider la data de 11 mai 1990.
- eu aş avea diferite surse de informare despre apariţiile OZN de la diferiţi piloţi militari elveţieni.

Prima dată l-am rugat pe președintele departamentului militar elvețian, senatorul Kaspar Villiger, să facă un comentariu oficial asupra acestor probleme. În afară de câteva afirmații contradictorii ale pilotului-șef Fernand Cavel și ale purtătorului de cuvânt, colonelul Hans-Rudolf Häberli, nu s-a întâmplat nimic altceva.

Chiar Villiger s-a dezis într-o oarecare măsură de afirmațiile pe care le-a făcut în noiembrie 1993 în cartea mea **Götterspuren** în legătură cu cele citite în biblioteca militară a aviației. Pe 2 noiembrie 1993, președintele bibliotecii mi-a explicat politicos că sunt foarte departe de ideea măturării sub covor a acestor informații, ba chiar dimpotrivă. În continuare el arată că s-a întocmit o listă generală cu toate materialele care se găsesc în bibliotecă pe această temă. Vizionarea, evaluarea și folosirea lor este desigur accesibilă pentru cercetare numai „clienților" lor. În ceea ce privește actele, după ce arhiva federală a ridicat interdicția privind studierea lor, materialele conținute acolo pe această temă sunt câteva din cele deja cunoscute din literatura OZN.

M-am adresat la arhiva federală cu întrebarea unde au fost depozitate documentele declasificate pe tema OZN. Undeva ar trebui să se găsească și acel buletin de informație 248-0, despre tema OZN, pe care l-am văzut în fața ochilor.

Câteva zile mai târziu m-a sunat la telefon un colaborator al arhivei federale, care cu prietenie m-a asigurat că mă va ajuta să găsesc materialul căutat. După aceasta nu am mai auzit nimic despre el. În schimb am primit la data de 27 ianuarie 1994 un înscris oficial al directorului adjunct de la arhiva federală. *Cu toate cercetările întreprinse de noi, nu am mai găsit nici un fel de acte, care să conțină indicii despre OZN-uri sau măcar relatări ale piloților elvețieni pe această temă.*

Aceste rapoarte există cu adevărat cu toate că atât șefii de la aviația militară cât și domnii de la arhiva federală nu vor să

ştie nimic despre ele. Putem mulţumi lui René Munz de la televiziunea elveţiană că am putut auzi oficial despre existenţa lor.

Munz a urmărit aceeaşi pistă ca şi mine, în cadrul unui reportaj pentru emisiunea **Elveţia actuală**. Pe căi ocolite el a reuşit să intre în contact în primăvara anului 1994 cu comandantul Hansruedi Fehrlin. Acesta a vorbit pentru prima oară în faţa camerelor de luat vederi despre existenţa unui dosar OZN la serviciul de informaţii elveţian, care cu toate că nu este considerat secret, nu a fost până acum dat publicităţii.

Drept urmare, purtătorul militar de cuvânt Hans-Rudolf Häberli nu a avut cunoştinţă de rapoartele adunate şi a fost nevoit să răspundă eronat la întrebările oficiale. Comandantul Fehrlin, care a vrut să salveze onoarea armatei, a declarat fotoreporterilor: *– Până în anul 1980 domnea războiul rece, noi nu ştiam ce se ascunde în spatele fenomenelor OZN.*

Cu toate că rapoartele adunate nu au fost prezentate jurnaliştilor, Munz a putut să vadă cu ochii lui dosarul misterios: *El conţine aproximativ o duzină de relatări ale martorilor oculari, precum şi o copie a buletinului de uz intern 248-0 care informa în anul 1975 despre fenomenul OZN. Unele relatări proveneau de la piloţi militari, altele de la persoane civile, printre care şi doi poliţişti. Dar, deoarece – după spusele lui Fehrlin – nu există nici un raport oficial al piloţilor militari, nu aş vrea să trag concluzii, dar cred că anumiţi comandanţi de avioane militare nu au raportat ierarhic evenimentele trăite.*

Alte relatări decât cele ale lui Fehrlin mi-au parvenit de la purtătorul de cuvânt, colonelul Hans-Rudolf Häberli, care a declarat într-un articol din 13 august 1987 că există toţi piloţii pot folosi o anumită frecvenţă pentru anunţarea unor evenimente sau constatări deosebite care se pot ivi în timpul zborului. Că respectivele rapoarte s-ar găsi, cel puţin descrise parţial, în dosarele misterioase, nu aş putea spune cu inima împăcată.

Informații despre modul de raportare am primit de la un informator bine informat care a dorit să-și păstreze anonimatul, pentru a cărui integritate răspund eu.

În jurul anului 1967

Piloții dintr-o escadrilă de observație elvețiană raportează un obiect mare de formă sferică, care pare să lucească în toate culorile și atârnă nemișcat în aer. Din cauza performanțelor limitate ale avioanelor nu se poate atinge înălțimea de 10.000 de metri, unde s-a estimat că s-ar găsi misteriosul obiect zburător.

Sfârșitul anilor '70

Pe ecranele radarelor a fost înregistrat un obiect zburător neidentificat care zbura la o înălțime de 10.000 de metri, împotriva vântului. Pilotul caută mai mult timp poziția ecoului radar. Pe ecranul radarului se văd clar două ținte. În mod straniu, pilotul nu poate să vadă la locul ecoului nici un corp zburător. Acest lucru este cu atât mai de neînțeles, căci țintele false au fost excluse categoric.

Anul 1980

Un avion de vânătoare decolează într-un zbor de zi în direcția Tessin. Condițiile meteo sunt excelente, iar pilotul poate să vadă clar lanțul de munți al Alpilor. Deodată el anunță prin canalul de frecvență de pericol, că zboară într-un nor dens la o altitudine de 8000 de metri, compasurile se învârt înnebunite și nu mai știe unde se află. Se încearcă să se limpezească situația. Situația este și mai surprinzătoare, când se stabilește că avionul se află în spațiul aerian al orașului Stuttgart. El a fost ajutat să se întoarcă prin ghidaj radar și radio.

Conform unui document explicativ de uz intern, pilotul și-a reglat compasul cu 180 de grade invers, așa că de la început a zburat în direcție greșită. Acest lucru este în discrepanță cu timpul de zbor și consumul de carburant, care nu poate fi pus în concordanță cu ruta de zbor. De asemenea,

serviciul german pentru siguranța zborului a arătat că ecoul de pe ecranul radar a apărut brusc.

În mod straniu, acest caz are o asemănare frapantă cu evenimentele care s-au petrecut pe 4 februarie 1993 în spațiul de zbor Nürnberg-München. Acolo, de mai multe ori avioanele de luptă au fost mutate în puține secunde cu kilometri întregi, atât lateral cât și în înălțime. Piloții respectivi au trebuit să se obișnuiască cu noua poziție, aparatele de bord neindicând nimic neobișnuit. În aceeași zi un avion de luptă american a raportat aproape o ciocnire între el și un vehicul de forma unui satelit sau capsulă spațială, care efectua niște manevre de-a dreptul imposibile.

În perioada anului 1980

În spațiul intern de zbor al Elveției este depistat un corp zburător la o altitudine de 12.000 de metri. De mai multe ori, neobișnuitul ecou este considerat țintă falsă și este îndepărtat din sistem. Dar semnul de pe ecran rămâne. Un avion de luptă supersonic decolează în direcția obiectului. Pilotul are contact vizual cu OZN-ul iar radarul de bord îl prinde. La apropierea avionului, obiectul dispare cu o accelerație impresionantă în direcția Austriei. Pilotul a trebuit să-și oprească urmărirea fără șanse de reușită. Explicația internă: balon meteorologic(!).

Noiembrie 1992

Diferite stații radar au localizat obiecte neidentificate puternic reflectate, care urcau și coborau cu o viteză ametitoare în regiunea centrală a Elveției și în Alpi. Întâlnirile au fost de scurtă durată: în câteva secunde OZN-ul a parcurs o diferență de înălțime de câțiva kilometri!

Corpurile zburătoare misterioase apar pe ecranele radarelor tot atât de rapid pe cât de repede dispar. În același timp piloții militari raportează că în regiunile unde au loc manevre militare, se apropie de avioane trecând rapid pe lângă ele sfere luminoase, care par să emită niște

excrescențe în formă de firișoare. Piloții nu pot să-și facă o idee despre mărimea acestor obiecte stranii, căci ele par să se despartă în mod regulat, iar după aceea să se topească înapoi într-un corp solid!

Câteodată patrulează întâmplător vreun avion de la U.S. Navy în locurile unde există faze active ale activităților OZN.

Iulie 1993

La ora 14:20 un pilot raportează că pe radarul din avionul său a captat diferite ecouri neidentificate. Obiectele – care s-au dispus în șase până la opt grupe – străbat spațiul aerian elvețian aliniate ca mărgelele. De multe ori intruşii străini stau pentru un timp în același loc pentru ca, în sfârșit, să se alinieze pentru zborul în formație. Experții în siguranța zborului n-au nici un fel de explicații pentru aceste apariții OZN, cu atât mai mult cu cât corpurile de zbor necunoscute se mișcă de multe ori împoriva vântului.

Informațiile despre cele petrecute în spațiul aerian al Elveției, în legătură cu câteva evenimente inexplicabile, le-am obținut din diferite surse. Un caz legat de o observație vizuală făcută de către un vest-elvețian s-a petrecut în anul 1980, acesta fiind personal contactat în urma celor întâmplate de însuşi autoritățile militare, invitat pe aeroportul militar Payerne şi rugat să vină chiar la Berna. Cu această ocazie reprezentanții militari s-au arătat interesați de materialul filmat privind fenomenul OZN.

Între timp a devenit cunoscut că radarele aviației militare elveține folosite în mod sporadic pe timp de noapte au prins în ultimii ani cu regularitate ecouri neconvenționale, de cea mai bună calitate, care au durat de la câteva minute la câteva ore. Aceste obiecte zburau în unghi ascuțit, dispăreau instantaneu, apăreau în altă parte, accelerau cu o viteză incredibilă, făcând imposibilă orice explicație convențională. Asupra provenienței

acestor fenomene se mai fac speculații chiar și în zilele noastre. Legătura cu fenomenele OZN pare cea mai evidentă.

Așa arată și celebrul buletin de informații scos de E.M.D. în anul 1975. Cu toate că mulți oameni de știință serioși sunt de părere că aceste așa-numite OZN-uri sunt de fapt numai fenomene normale și explicabile, ar fi greșo greșeală să nu luăm în considerație acel punct de vedere conform căruia nu tot ce nu se poate explica este numai fantezie sau superstiție.

6

Noi cazuri OZN

Există multe cazuri în care apariţia sau comportarea acestor obiecte nu se compară cu nimic cunoscut, astfel că trebuie să acceptăm ideea că observatorul ori minte ori se înşeală. Este posibil totuşi să fi văzut el ceva pe care nu-l putem explica la nivelul nostru actual de cunoştinţe.

(**HILARY EVANS**, *cercetător OZN*)

Următoarea serie de cazuri ne dă o imagine de ansamblu a apariţiilor OZN în spaţiul de vorbire german. Toate cazurile prezentate aici, cu toată cercetarea intensivă care s-a făcut, nu au putut fi elucidate nici până în ziua de astăzi.

Septembrie 1983, Hofstetten (Elveţia)

Vedeţi dumneavoastră, nu m-am înşelat. Nu m-am înşelat cu adevărat. Obiectul acela era aici...

Domnul M. din Hofstetten se uită gânditor la mine. Tocmai mi-a relatat în toate detaliile un eveniment OZN, o trăire pe care nu o înţelege nici astăzi. Despre această întâmplare a vorbit până acum cu puţină lume. Prea mare i-a fost frica, să nu fie luat în râs. Această apariţie a fost cu adevărat neconvenţională.

Era într-o vineri seară, către ora 23:00, ploua uşor, elveţianul venea acasă cu maşina, când deodată observă în dreapta sa un obiect zburător în formă de disc, care plutea nemişcat în apropierea unei linii de înaltă tensiune şi de acolo emitea un fascicul de lumină pe suprafaţa câmpului.

Martorului nu i-a venit să-și creadă ochilor și și-a lăsat în jos geamul de la ușa mașinii. Câmpul părea să fie luminat într-o nuanță mată, în timp ce obiectul emitea diferite lumini puternice roșii și verzi.

La vederea corpului zburător străin, elveţianului i-a trecut un fior puternic de spaimă pe șira spinării. După câteva secunde a smucit volanul și a plecat speriat. Obiectul acela ieșit din comun l-a urmărit până acasă, unde și-a stins luminile și a rămas suspendat peste casă ca o masă întunecată și nedefinită.

Deodată un pocnet asurzitor a străbătut norul inform. OZN-ul dispăruse. Rămăsese un martor ocular care nu-și putea explica lucrul ce-l văzuse. Cine l-ar putea crede? Și astfel domnul M. a hotărât să nu spună nimic din ceea ce văzuse. Până când a reușit să obțină numărul meu de telefon.

Încă se mai uită gânditor la mine. *Să descrii ceea ce simți când întâlnești un asemenea obiect străin este greu de exprimat* – m-a întrerupt el. *Știu numai că tot ceea ce s-a întâmplat este real. Îngrozitor de real!*

2 decembrie 1983, Dorsten (Germania)

Domnul G. din Hamm îmi relatează următoarele:

Vineri, 2 decembrie 1983, către ora 21:00 mă găseam pe nava mea fluvială pe o cursă în canalul Wesel-Dattel în direcția de mers Hünxe-Wesel. Se vedeau stelele. La cinci kilometri înainte de orașul Dorsten am observat deodată la 400 de metri lateral și aproximativ 150 de metri înălțime, ceva care arăta așa, ca și cum ar fi coada unui stol de păsări în zbor. Mi-am adus aminte că aici nu există decât câmpie. Mai mult, în glumă, i-am comunicat proprietarului vasului care venea în urma mea: Norbert, uită-te, eu cred că acolo zboară un OZN! După aceea am avut un simțământ deosebit. Toată treaba a devenit stranie.

După ce mi-am oprit nava, am luat binoclul și m-am uitat la obiect. El era format dintr-o mulțime uriașă de luminițe, care străluceau într-o nuanță de portocaliu. După vreo cinci

minute, după ce am observat obiectul, acesta a urcat rapid la o înălțime estimată de mine la 2000 de metri, iar de acolo s-a mișcat în direcție nord-vestică. După aceea, trecând peste mine, el dispăru. Ceea ce am văzut cu această ocazie nu se potrivește cu nici o schemă: Corpul zburător era format din patru pătrate luminate intens, care erau și ele ordonate sub forma unui dreptunghi. Fiecare din cele patru pătrate era împărțit în niște zone mai mici, iar obiectul lumina în ambele capete (în față și în spate) intens. Totul se petrecea fără nici un zgomot.

Relatări despre asemenea structuri nu sunt rare. Și mai interesant mi se pare că, după informațiile unei grupe de cercetători OZN din cadrul MUFON-CES, în noaptea de 19 spre 20 septembrie 1977, un obiect asemănător a zburat peste Rusia.

De asemenea, din anii şaptezeci datează o observație pe care am primit-o de la un cititor din Annaberg. El mi-a scris:

– Un cunoscut demn de încredere mi-a povestit următoarele. La începutul anilor șaptezeci era într-o excursie, împreună cu un prieten, în apropierea orășelului Elterlein din munții săsești metaliferi. (Ambii băieți aveau în vremea aceea între 12 și 14 ani). Când treceau peste o câmpie, au observat în aer un obiect zburător, care la o înălțime de 10 până la 20 de metri zbura cu o viteză de 30 până la 40 de kilometri pe oră oblic spre ei, trecând peste ei, pentru ca în sfârșit să dispară în înălțimi.

Era vorba despre un «grătar» dreptunghiular, făcut dintr-un material necunoscut închis la culoare, care și el era împărțit în dreptunghiuri egale. Trebuie amintit că obiectul se mișca fără să producă nici cel mai mic zgomot. Înălțimea la care zbura varia în funcție de conformația reliefului.

Ianuarie 1991: Wetzlar (Germania)

Aparițiile de puncte luminoase sunt mult contestate. Cerul de noapte cu stelele lui și celelalte lumini nocturne formează un câmp de observație fascinant, care este susceptibil

pentru multe apariții explicabile, atâta timp cât un observator le consideră ca atare.

Câteodată însă, acolo sus se petrec lucruri ciudate. Aș putea umple multe pagini cu rapoarte despre lumini zburătoare care își pot schimba direcția de mers în fracțiuni de secundă, cu 180 de grade. Asemenea evenimente nu prea pot să demonstreze ceva, aici posibilitățile de eroare fiind foarte mari. Lumini de avioane sau baloane de divertisment oranj au păcălit deja pe câțiva. Câteodată, ca în exemplul următor, apare și elementul neconvențional.

Un martor ocular, un băiat de 16 ani din Wetzlar, tocmai urmărea la televizor un film artistic când, către ora 23:00, s-a uitat întâmplător pe fereastră. Spre marea lui mirare a văzut pe cerul de noapte o lumină orbitoare, care făcea manevre deosebite în sus și în jos, și își schimba lumina în nuanțe de roșu.

Ce s-a întâmplat în continuare mi-a relatat personal martorul ocular. După un timp s-a întâmplat ceva neobișnuit. Obiectul s-a divizat deodată în două, ca și cum ar fi apărut două stele pe cer.

Băiatul, dând frâu liber curiozității, a ieșit în stradă să vadă mai bine obiectul. Dar tot așa de brusc, cele două obiecte s-au unit și s-au contopit într-unul singur. După câteva secunde i s-a părut că lumina a pâlpâit de câteva ori după care a dispărut definitiv. Eu nu vreau să afirm că pentru acest fenomen nu s-ar găsi o explicație plauzibilă, dar până acum nimeni nu a reușit să-mi precizeze ce ar fi putut fi, în definitiv, acest obiect.

2 Mai 1992 între Aurich și Bagband (Germania)

Pe data de 2 mai, diferiți oameni, printre care și doi polițiști, au observat niște lumini deosebite, care treceau după miezul nopții pe bolta cerească de la Großefehn și zburau în direcția Leer.

După ce a anunțat funcționari ai poliției locale, Thomas Haupt din Aurich a purtat cu niște martori oculari discuții

detaliate. Ei au luat întâi în considerație posibilitatea unor reflectoare rotitoare de la un spectacol muzical (așa-numitele **Sky Tracker**) dar au lăsat baltă această variantă, căci în acea perioadă nu era nici unul în funcțiune. Angajatul poliției i-a spus în continuare domnului Haupt: *Nici astăzi nu știm cu ce am avut de-a face atunci.* Aceasta este o depoziție interesantă, cu atât mai mult cu cât ipoteza cu reflectoarele nu este în concordanță cu declarațiile altor martori. Iată un exemplu: Soții E. care au trăit evenimentul au avut și ei o discuție minuțioasă cu domnul Haupt. Cu acceptul său amabil redau câteva pasaje din această discuție.

Întrebare: *Povestiți-mi, vă rog, exact ce eveniment ați trăit în noaptea de 2 mai 1992.*

Doamna E.: *Împreună cu o altă familie am mers cu mașina noastră către ora 1:00 de la Aurich la Bagband. În apropiere de o instalație de reciclat gunoiul am oprit pentru un moment.*

Domnul E.: *Când, la coborârea din mașină, m-am uitat întâmplător în sus, am văzut patru lumini puternice care se roteau într-un cerc. Imediat le-am spus însoțitorilor mei să coboare să se uite și ei. Am privit toți patru cum cele patru lumini se roteau în sensul acelor de ceasornic. Întâi s-au rotit peste rampa de gunoi, după care s-au apropiat de noi. Când au ajuns să plutească pe deasupra noastră, se răspândise un frig pătrunzător. Femeilor li s-a făcut frică și când luminile au început să coboare, am fugit cu toții. Ne-a fost tare frică fiindcă apariția era copleșitoare. Luminile au plutit peste noi aproximativ la înălțimea copacilor. În acest timp au oprit și alți automobiliști care priveau spectacolul. Ne-am urcat în sfârșit în automobile și am plecat în direcția Westgroßefehn, dar observasem că acel obiect ne urmărește. În acest timp ne întrebam ce ar fi putut să fie. Deodată am văzut cum cele patru lumini se transformaseră în șase și erau orânduite în formă de cerc. În plus, în mijlocul celor șase lumini a apărut una mult mai mare decât celelalte.*

Întrebare: *Ce culori aveau aceste lumini?*

Domnul E.: *Luminile erau foarte vii, erau ca luminile de neon. Lumina din mijloc lumina așa de tare, încât în automobilul nostru s-a făcut lumină ca ziua.*

Doamna E.: *S-a făcut o lumină atât de puternică, că puteam să disting mușchii sub îmbrăcămintea celor din automobil. Am simțit un fior pe șira spinării, dar cred că era numai frica.*

Domnul E.: *Cu toate că am accelerat mașina noastră la o viteză de peste 100 de kilometri pe oră, obiectul rămânea deasupra noastră. Am observat că viteza de rotație a luminilor creștea o dată cu creșterea vitezei mașinii noastre. Când a trebuit să oprim la o barieră lângă moara Spetzer s-a stins lumina din mijloc. După aceea s-au stins și cele două lumini suplimentare, așa că obiectul a rămas iarăși cu cele patru lumini ca la început. Ele au plutit puțin lângă noi, după care obiectul asemănător unei șaibe uriașe s-a înscris pe o traiectorie curbă în direcția Großefehn, iar noi am călătorit mai departe în direcția Strackholt.*

Întrebare: *Între aceste lumini ați putut observa materie solidă?*

Doamna E.: *Soțul meu trebuia să fie atent la stradă, dar eu am văzut o masă alb-maronie care plutea într-un abur. Am putut recunoaște contururi rotunde.*

Întrebare: *Ați putut lua în considerație ceva zgomote?*

Doamna E.: *Nu, nu am auzit nimic neobișnuit, și nu am simțit nici un curent de aer.*

4 mai 1992: Wildeshausen (Germania)

Peter W. din Wildeshausen a observat un corp zburător straniu în formă de bumerang care avea partea din față colorată în alb. El i-a relatat aventura sa cercetătorului OZN Hans Werner Peiniger din Lüdenscheid.

În acea zi am întreprins o scurtă plimbare cu bicicleta. În ziua de luni, amintită mai sus, am parcurs o tură prin curtea fabricii, pedalând. În acel loc făceam mereu o pauză. Am lăsat bicicleta jos și am privit din întâmplare spre stratul

îngust de iarbă care se întindea între terenurile a două firme. Acolo am zărit peste un gard viu de mesteacăn, plutind, un straniu obiect zburător argintiu. Întâi m-am gândit că ar putea fi vorba despre un corp zburător comandat prin radio, telecomandat de copii sau tineri (..) După circa 40 de secunde, obiectul a început să plutească încet spre tufișurile din fața halei. Voiam să mă așez în genunchi ca să mă pot apropia mai mult de acel obiect, dar el parcă m-a simțit și s-a ridicat iarăși în aer. Eu cred că el a observat apropierea mea. M-am ridicat iarăși; acum obiectul se îndrepta direct spre mine. El s-a apropiat pe deasupra mea la 10–15 metri, unde a rămas nefăcând nici un zgomot în aer. Cu această ocazie am reușit să văd contururile obiectului zburător. După circa un minut, acesta s-a înălțat accelerând puternic, până în cea mai joasă regiune cu nori. Astfel l-am putut observa încă vreo câteva minute, înainte ca el să dispară la mare înălțime într-un nor alb.

Între 21 și 25 septembrie 1992:
Mainholzen (Germania)

Doamna L. se găsea noaptea în automobilul său **VW Golf**, pe o stradă în apropiere de Mainholzen, când deodată, deopotrivă cu mașina sa, se pomeni prinsă într-o sferă transparentă și luminoasă. Și cu toate că luminozitatea era așa de intensă, martora nu era orbită. În același timp a constatat cu groază că automobilul ei plutea la aproximativ 40 de centimetri deasupra pământului!

În mod straniu, toată apariția a durat puțin sub 10 secunde, după care a dispărut tot așa de rapid precum apăruse. Acest fenomen nu și l-a putut în nici un fel explica, deoarece nu a reușit să înțeleagă ce s-a întâmplat: *Nu am simțit nici un șoc când mașina s-a așezat pe pământ. Nu am văzut nici când uriașa sferă s-a îndepărtat. Ea a dispărut pur și simplu. După aceea m-a cuprins o frică îngrozitoare și am condus cât se poate de repede spre casă.*

Foarte interesante pentru contextul acestui caz ar putea fi o serie de alte cazuri paralele, foarte bine documentate:

- C. Acevedos şi M. Moya au luat startul de etapă pe 23 septembrie 1970 într-un raliu care a început în luna august la Buenos Aires. Deodată a apărut un obiect aparent gol pe dinăuntru, care a ridicat pentru scurt timp maşina în aer.
- La 14 mai 1971, W. Raw-Eater tocmai străbătea împreună cu soţia sa teritoriul indienilor Blackfoot la Gleichen, Alberta (Canada), când pe deasupra maşinii a apărut un obiect foarte luminos care a ridicat pentru foarte scurt timp maşina în aer, după care a lăsat-o revină la sol.
- Şi Catherine Burk a relatat ceva asemănător jurnaliştilor: Ea se găsea în seara de 15 octombrie 1983 pe o stradă laterală din Altoona, Pennsylvania (SUA) când deodată, dinspre dreapta, s-a apropiat un disc puternic luminat, care i-a ridicat maşina, iar imediat după aceea a eliberat-o brusc. Doamna Burk s-a accidentat cu această ocazie atât de grav, încât a trebuit să poarte o lună la gât un bandaj de ghips.
- O ştire de senzaţie a fost cazul Mundrabilla. Atunci, la 20 ianuarie 1989, câmpul de forţă necunoscut al unui obiect în formă de ou a ridicat automobilul familiei Knowles de la pământ, care abia după un timp a fost iar lăsat jos. Cu toate că profesorul de fizică de la universitatea Woolongong, Glen Moore, a vorbit despre un meteorit având un conţinut mare de carbon care a trecut deasupra familiei Knowles, mama, Fay Knowles, a conchis tranşant cu această explicaţie: *Mai bine ne-am fi ţinut gura. Acum suntem toţi consideraţi mincinoşi şi intriganţi.*

Se observă în toate cele cinci cazuri care au fost mai sus descrise că evenimentele s-au întâmplat fie când începea să se întunece, fie dimineaţa când abia începea să se lumineze, iar martorii au arătat clar că obiectele erau extrem de luminoase.

13 decembrie 1992: Muttenz (Elveţia)

Pe 13 decembrie 1992, către ora 1:00 noaptea, jurnalistul Ronald Goldberger, împreună cu mai multe persoane, aflate

pe o stradă de țară, au observat cu uimire o apariție care evolua peste cerul orașului Muttenz de lângă Basel (Elveția). Fără să facă nici un zgomot, la fiecare câteva secunde, niște forme luminoase executau o mișcare ondulatorie pe firmament, în direcția Schwarzwald. Fiecare din aceste obiecte părea să aibă o structură fixă care era constituită din patru până la cinci corpuri zburătoare sferice. Ele luminau într-o nuanță caldă de galben, iar partea lor de jos sclipea într-un roșu închis. După cum domnul Goldberger i-a relatat autorului, părea că din fiecare din aceste formații de formă sferică se desprind niște protuberanțe luminoase în formă de picături, care și ele se dizolvau după câteva secunde.

Şi ca să tăiem avântul tuturor acelora care susțin cu entuziasm idei sceptice, arătăm mai departe: nu poate fi vorba de un satelit Re-Entry, şi nici de un meteorit, din cauza duratei de cinci minute estimate pentru o evoluție normală. Trebuie să le spunem tuturor scepticilor înverşunați că noi catalogăm această apariție ca pe un caz clasic OZN, cu atât mai mult cu cât integritatea martorilor nu poate fi contestată. (S-a întâmplat că unul dintre martorii oculari incomozi nu s-a putut obişnui nici până astăzi cu observațiile sale şi toate explicațiile primite i s-au părut neverosimile).

1 ianuarie 1994: în apropiere de Önsingen (Elveția)

Eu știu, este cu adevărat cea mai proastă noapte pentru un asemenea eveniment. Era ora 1:30 dimineața și ciocnisem cu câteva ore mai înainte în cinstea Anului Nou un pahar cu șampanie. Dar beți nu eram, fără discuție.

Monika Rötheli era cam agitată când mi-a relatat despre niște apariții stranii, pe care le-a văzut clar împreună cu ceilalți pasageri ai mașinii, pe o autostradă. O adevărată escadrilă de OZN-uri, constituită din șase până la zece obiecte zburătoare mari, metalice, a trecut în câteva secunde razant peste automobil. S-a uitat cu frică pe geamul

Foto 27

O escadrilă întreagă de farfurii zburătoare ar fost observată de elveţianca Monika Rötheli la 1 ianuarie 1994, în apropiere de Önsingen.

din spate al mașinii, dar obiectele misterioase dispăruseră deja.

Doamna Rötheli spune că este sigură sută la sută că nu erau nori, fulgere sau jocuri de lumini. Totul părea neobișnuit, căci aerul sclipea într-un mod straniu, foarte luminos.

O apariție asemănătoare a descris doamna G. din Gelterkinden, lângă Basel, în iunie 1993. Pe 25 aprilie 1993, către ora 23:30, tocmai deschisese câteva ferestre ale casei, când a observat pe firmament o formație de obiecte deosebite care părea să plutească spre ea. *Cele șapte până la nouă obiecte zburătoare arătau ca niște baloane de săpun, și luminau mat ca un vas de lapte* – mi-a spus ea și și-a mai reamintit că la mijloc aveau un inel întunecat. Până la urmă toate s-au stins pe rând, începând de la stânga. *Există posibilitatea ca ele să fi fost acoperite de un nor sau de acoperișul casei mele. Nu s-a auzit nici un zgomot de motor.*

7

Strania politică OZN a Statelor Unite

> Omenirii i se prezintă informaţii care sunt importante pentru hotărâri semnificative. De multe ori ea este informată greşit în chestiuni de importanţă vitală.
>
> (**RAMSEY CLARK**, *fost ministru al apărării al S.U.A.*)

Michael Hesemann, jurnalist din Germania şi expert OZN, consideră că cele spuse de maiorul Ed Dames sunt senzaţionale. El l-a intervievat pe fostul ofiţer al serviciului de informaţii al Statelor Unite în iunie 1993 pentru revista sa **Magazin 2000**. Şi dacă cele relatate de american se vor dovedi adevărate, atunci în faţa noastră se află nişte lucruri total aiuritoare.

Dames este director la PSI TECH, o firmă privată care este formată din ofiţeri cu pregătire militară (cei mai mulţi din serviciile *secrete* şi *speciale*) care odată aplicau cu succes în armata Statelor Unite tehnici parapsihologice şi de percepţie senzorială la distanţă. (În afară de consilierul lui Clinton, locotenent-colonelul John Alexander, din echipa PSI TECH mai fac parte astăzi şi alte persoane de rang superior ca general-maiorul Albert Stubblebine, care în timpul carierei sale a avut în subordinea sa mii de spioni ai serviciului de informaţii al Statelor Unite!)

Echipa noastră s-a format la începutul anilor optzeci, imediat ce Ingo Swann a dispus încetarea cercetării metodei de percepție de la distanță – a declarat șeful PSI TECH jurnalistului german atunci. Noi am fost o echipă militară din anul 1982 până în 1988/1989, când în urma situației politice am hotărât să facem publice cercetările și serviciile noastre și am înființat o firmă proprie.

PSI TECH a provocat senzație în anul 1991, când la cererea maiorului Karen Jansen din armata americană a sprijinit Națiunile Unite la găsirea arsenalului de arme de tip B și C ale lui Saddam Huseim în Irak. După o adâncă aprofundare și concentrare, mediumul (grupul de lucru cuprindea atât bărbați cât și femei) a furnizat factorilor de comandă din armată, răspunzători, schițe cu amplasamentele arsenalelor subterane din Irak.

Dames mai relatează și despre o serie întreagă de evenimente legate de fenomenul OZN. În timpul cât și-a îndeplinit serviciul operativ, a aflat de mai multe cazuri în care OZN-uri efectuau amnevre chiar deasupra arsenalelor militare atomice. Iar într-un caz, s-a întâmplat ca display-ul codului secret al rachetelor nucleare să indice surprinzător numai zerouri. *Acest incident a cauzat o mare îngrijorare în cele mai înalte cercuri ale Pentagonului*, și-a adus aminte Dames. *Aceste rachete comandate de la distanță se pot lansa numai printr-un cod format din șapte cifre.*

Motivul principal pentru care autoritățile americane au adoptat tăcerea este acela că armata americană nu și-a putut explica fenomenul. Fenomenele care nu se pot explica, nu sunt discutate deschis. O politică de altfel curioasă. Dar guvernul american o practică cu succes de decenii.

– Ah, acest raport NICAP este cea mai mare nerozie pe care am citit-o.

Bărbatul şi-a scuturat demonstrativ capul şi a aruncat partenerului un zâmbet batjocoritor.

Maiorul Keyhoe era dezamăgit. Lui îi era clar că reprezentantul armatei, care îi stătea alături, îşi făcea numai meseria.

Punctul de divergenţă al dezbaterii televizate era un studiu atent elaborat despre OZN-uri pe care organizaţia ozenistică NICAP a prezentat-o, prin şeful ei Donald Keyhoe, la începutul anilor şaizeci Congresului american. Acest studiu a ajuns la concluzia că la toate obiectele zburătoare neidentificate observate, ar putea fi vorba despre o tehnologie de provenienţă extraterestră. Citind această concluzie, aviaţia militară americană nu s-a bucurat prea tare. Şi nu în ultimul rând maiorul Keyhoe este răspunzător de publicarea anumitor cărţi la începutul anilor cincizeci în care arată că aviaţia militară americană a renunţat la ţinerea sub secret a diferitelor cazuri OZN. Aceste observaţii au provocat atunci o puternică furtună în diferite medii.

La data de 15 decembrie 1960, Keyhoe a apărut alături de Lawrence J. Tacker într-un studio de televiziune, acesta din urmă fiind unei cărţi despre OZN-uri în care adoptă o poziţie sceptică. El a luat în dezbatere toate observaţiile şi a arătat că aparitiile se bazează pe confuzii şi înţelegeri greşite ale fenomenului. Aviaţia militară i-a cântat în strună susţinând cele declarate de reprezentantul ei, căci domnii sperau ca odată pentru totdeauna să poată rezolva această problemă. Pentru Keyhoe a fost o situaţie neplăcută:

– Această aiureală, după cum afirmă ei, a fost în schimb iscălită de fostul şef al serviciului secret al statului, viceamiralul Hillenkoetter, şi contrasemnată de amiralul Knowles, colonelul Emerson şi alte aproximativ 200 de persoane printre care se găseau oameni de ştiinţă şi ingineri. Aceştia nu sunt cu toţii nişte nebuni. Ei sunt îngrijoraţi din cauza politicii de dezinformare a forţelor militare aeriene.

– *Aici trebuie să vă întrerup ca să vă spun că nu există o astfel de politică* – l-a întrerupt cu zel Tacker.

Keyhoe şi-a putut cu greu stăpâni un zâmbet:

– Politica este certificată de însăşi prezenţa OZN – acest lucru este clar redat în cartea lui Tacker. Ordinul intern 200-2 al forţelor aeriene trebuie să se străduiască să minimalizeze pe cât posibil rapoartele care nu se pot explica.

– *Paragraful 18 spune că toate informaţiile vor fi date publicităţii şi nu vor fi considerate secrete* – intervine din nou Tacker, după care continuă discuţia moderatorul televiziunii, Dave Garroway:

– Da, acest lucru corespunde, dar informaţiile care se dau publicităţii sunt reduse la minimum.

Keyhoe încuviinţează:

– Să luăm de exemplu anul 1957. Atunci au existat un număr de cazuri, şi nu ni s-a răspuns la nici unul!

Tacker nu schiţează nici un gest:

– *V-am relatat dumneavoastră acel caz pe care mi l-aţi cerut.*

– Eu cer acel raport al căpitanului Ryan în care aviaţia militară a ordonat unui avion aflat în aer să întreprindă un atac asupra unui OZN.

– *Noi nu am cerut nici unui avion aflat în zbor să urmărească asemenea obiecte.*

– Nici vorbă!

Maiorul îşi scutură nervos capul:

– Noi avem banda de magnetofon şi transcrierea testului. Amândouă se găsesc în biroul senatorului Monroney.

Trăsăturile lui Tacker devin neliniştite:

– *Dumneavoastră afirmaţi că aveţi banda. Eu nu am văzut-o sau auzit-o niciodată.*

– O puteţi auzi oricând, iar din întâmplare textul scris îl am la mine.

Convorbirea a luat o altă întorsătură. Tacker declara în continuu că Keyhoe ar avea oricând posibilitatea să intre în legătură cu purtătorul de cuvânt al aviaţiei militare prin care ar putea să se confrunte direct cu informaţiile care stau la dispoziţie.

– În anul 1948 – şi eu am confirmat existenţa acestui document – a existat o evaluare strict secretă, din care reieşea că aceste obiecte sunt de proveniență extraterestră. Acest document a fost făcut cunoscut de căpitanul Ruppelt.

– *Eu nu am auzit niciodată despre aşa ceva!*

Keyhoe nu se lasă:

(...) – Aş vrea să vă rog să ne explicaţi un caz.

– *Din partea mea, sunt de acord.*

– În august anul trecut doi polițiști au văzut la Red Bluff un obiect, care la un anumit moment plutea la o înălțime de 150 de metri peste maşina lor de patrulare şi care le-a scos acestora radioul din funcțiune. El baleia cu o lumină roşie pământul. Polițiștii şi-au îndreptat lanternele asupra obiectului zburător, în timp ce acesta urca spre cer cu mare viteză. Cum evaluaţi dumneavoastră declarația că aceşti oameni s-au înşelat şi au văzut planeta Marte şi stelele Aldebaran şi Betelgeuse?

– *Corespunde perfect!* jubilează Tacker.

– Dar am făcut o analiză la planetariumul Hayden de la Boston, cât şi împreună cu alți astronomi şi rezultatul a fost că Marte a apărut abia după o oră, Aldebaran, după două şi Betelgeuse, după trei!

Acum purtătorul de cuvânt a redevenit nesigur pe el. Acesta a căutat să îngâne ceva:

– *A fost o inversiune de temperatură. În cazul de față se formează o reflexie precum un efect de oglindă deasupra orizontului.*

– Nu pentru trei ore! (Încetul cu încetul, adversarul lui Keyhoe începuse, prin afirmațiile sale, să devină ridicol.) O stea care răsare abia peste trei ore nu poate fi oglindită!

Tacker a mai murmurat:

– *Eu redau numai ceea ce echipa noastră ştiinţifică mi-a relatat. Atât şi nimic mai mult.*

În realitate a devenit un secret de notorietate publică faptul că Air Force, în legătură cu serviciul secret de informații, au

desfăşurat în problema OZN, timp de ani de zile, o campanie de dezinformare, în aşa fel încât interesul legat de această chestiune să se menţină relativ limitat. Martorii oculari au fost înfricoşaţi, fotografiile au fost trucate, iar cazurile au fost ţinute secrete. Toată literatura OZN este plină de asemenea exemple şi cu toate că anumiţi colaboratori neloiali s-au pierdut pe drum, mai există o întreagă serie de relatări care de care mai incredibile, care face ca interesele militare să primeze.

Secretele serviciilor de informaţii sunt rareori nemuritoare, aşa s-a întâmplat în 1978 la o răsturnare de situaţie când **Ground Saucer Watch**, o grupă de cercetare americană a fenomenului OZN, după o dispută care a durat câteva luni, referitoare la jurisdicţia CIA asupra activităţilor de cercetare-evaluare, a lăsat să se dea publicităţii numeroase documente care înainte erau clasificate ca fiind secrete. Un model de eveniment OZN bine documentat urmează mai departe.

Luate în mare, documentele date publicităţii de CIA în primii ani în comparaţie cu cele ulterioare în problematica OZN, arată că există cel puţin o posibilitate de luat în seamă ca respectivele corpuri zburătoare să fie ori interplanetare, ori din alte ţări. Acest document a fost dat publicităţii într-un memorandum CIA, în martie 1949. Un alt document datat 14 aprilie, emis de experţi CIA în ozenistică, ne-a dat un indiciu suplimentar, despre felul în care această agenţie încearcă să distorsioneze relatările în această chestiune.

De asemenea, şi fostul comandant de escadră William Coleman este de părere că în America rapoartele OZN au fost de la început bine păzite. În timpul unui zbor ca pilot de bombardier el a văzut clar în anul 1955 un disc zburător care zbura peste Alabama, fără să facă nici un zgomot. La sfârşitul anilor '60, a relatat cele trăite de el la un post de televiziune american.

– Când am descoperit acest obiect argintiu, el zbura alături de noi. L-am depăşit şi ne aflam la un sfert de milă distanţă de el. Întreg echipajul era martor. El nu avea aripi, avea aproximativ 70 de picioare diametru, 15 picioare înălţime, era o adevărată farfurie zburătoare. Şi ea efectua manevre incredibile. Într-o secundă era aici, în cealaltă dispărea. Am încercat să o vânăm, dar mai târziu am pierdut-o.

În mod interesant Coleman, care mai târziu a devenit purtător de cuvânt al Air Force şi colaborator la celebrul **Project Bluebook** – care atunci era singura comisie de cercetare oficială asupra fenomenului OZN din Statele Unite – nu şi-a mai găsit raportul nicăieri. Cu siguranţă cineva l-a scos din circulaţie şi l-a trimis la foruri superioare.

Multe tipuri de informaţii bine documentate ţinute secrete de serviciile de informaţii au fost, după ridicarea interdicţiei de citire a lor, accesibile autorului britanic Timothy Good, care le-a cuprins în strălucitoarea sa lucrare **Above Top Secret**. În această carte, Good vorbeşte despre un posibil amestec al NASA în domeniul OZN şi ne face să ne gândim că *în fond ea este o organizaţie civilă, dar în acelaşi timp lucrează împreună cu CIA, cu Ministerul Apărării, cu NRO, cu NSA şi alte organizaţii.*

Englezului îi este clar că autorităţile americane care se ocupă cu zborurile spaţiale deţin materiale palpabile despre OZN-uri. În legătură cu aceasta poate fi pusă rătăcirea analizei diferitelor părţi metalice care în aprilie 1964 au fost găsite la Socorro, în New Mexico.

Ray Stanford şi alţi membri de la NICAP au contactat atunci centrul zborurilor spaţiale **Goddard** de la NASA, din Greenbelt, care le-a remis spre analizare exactă diferite aşchii metalice din rocile de acolo.

Doctor Frankel, colaborator permanent NASA, a aşezat imediat pietrele aduse sub microscopul său, şi-a exprimat presupunerea că particulele ar arăta aşa, ca şi cum ar fi ajuns

prinse în piatră într-o stare topită. Pentru o examinare atentă a trebuit să fie detaşate de piatră. Colaboratorii NICAP le-au dat probele cu o condiţie, să examineze particulele metalice imediat, timp în care specialiştii NASA s-au apucat de lucru.

Mare a fost surpriza când cercetătorii OZN au primit înapoi (după pauza de masă) pietrele complet curăţate. Nu au mai putut să descopere nici cea mai mică urmă de particule metalice.

Stanford era consternat şi îi arunca priviri nervoase lui Frankel:

– Ne-aţi promis că o să lăsaţi o parte din aşchiile metalice pentru cercetările noastre proprii!

Frankel dădea din colţ în colţ:

– Noi am încercat să vă lăsăm ceva şi dumneavoastră, dar a trebuit să luăm şi noi destul ca să putem face analize exacte.

Probele au fost atent cercetate spre a se stabili exact cantităţile diferitelor metale, iar după terminarea examinărilor să se poată da în câteva zile nişte declaraţii mai exacte.

Când, ceva mai târziu, Stanford a vorbit despre această problemă cu un reprezentant US-Navy la Washington, primul s-a făcut verde-albastru de furie, când acesta i-a spus râzând:

– Dacă metalul este într-un fel sau altul neobişnuit, niciodată nu vi se vor pune dumneavoastră la dispoziţie analizele care să arate din ce material sunt făcute probele. Oamenii de la Goddard ştiu exact că toate descoperirile, cum sunt aliajele acestea deosebite ale OZN-urilor, trebuie să le raporteze imediat la NASA. Aceasta îl informează imediat pe preşedinte, căci este vorba despre siguranţa şi stabilitatea naţională. O directivă a serviciului secret le va spune autorităţilor de la Goddard, în a cui competenţă cade tot cazul.

Stanford s-a gândit la ce este mai rău, când doctorul Frankel i-a telefonat din nou, la data de 5 august 1963. Dar acest telefon l-a bucurat cu adevărat şi a devenit destul de curios în urma celor ce i s-au spus: *Particulele misterioase sunt formate dintr-o*

combinație de metale care nu s-a putut forma pe căi naturale. Cercetate atent ele sunt constituite din două elemente metalice. Aliajul de zinc-fier din care sunt constituite particulele ne demonstrează o proprietate interesantă. Listele noastre cu aliajele cunoscute pe pământ inclusiv cele din URSS, nu conțin nici un aliaj cu o asemenea combinație specifică sau cu un asemenea raport al elementelor principale. După părerea noastră, rezultatul obținut confirmă teza că obiectul Socorro este confecționat dintr-un aliaj metalic de proveniență extraterestră. Însă trebuie făcute și alte cercetări, a arătat Frankel și i-a propus lui Stanford să-i mai telefoneze o dată în zilele următoare.

Însă, brusc, toată povestea își schimbă cursul: Cu toate că Stanford l-a căutat pe doctorul Frankel de câteva ori prin telefon la NASA, acesta nu a mai putut fi găsit. Sau era într-o conferință, sau nu se putea ajunge la el. În sfârșit, pe data de 20 august, a apărut un anume Thomas P. Sciacca de la NASA care i-a spus cercetătorului american OZN:

– Doctorul Frankel nu mai are autoritatea de a face declarații, i-a spus acesta lui Stanford, care-l asculta înmărmurit. De aceea vreau să vă înștiințez, în urma telefoanelor dumneavoastră repetate, despre rezultatele analizelor. În urma analizelor făcute am ajuns la concluzia că este pur și simplu vorba despre cel mai banal grohotiș terestru.

Chestiunea era deja pusă pe tapet. Lui Timothy Good i-a fost suficient să-și dea seama despre activitatea NASA și încâlcirea intenționată a lucrurilor în problema OZN. Și asta cu atât mai mult că fotografiile pe care le-au realizat avioanele rachetă în anii '60 nu mai erau acum disponibile.

Se poate protesta îndreptățit împotriva politicii legate de aparatele **X-15**, promovată de NASA, dacă a încercat în realitate să șteargă urmele. Totuși este adevărat că multe informații bune despre OZN-uri care au căzut în mâna celor de la NASA au

dispărut până la urmă, fără să mai reapară până în ziua de astăzi. Astfel, chiar fotografiile pe care le-a făcut astronautul american James McDivitt nu mai sunt disponibile.

Raportul lui McDivitt, care redă nişte lucruri demne de semnalat, mi-a parvenit sub forma unei copii, pe diferite căi ocolitoare; scrisoarea către Scott Carpenter este datată la 27 noiembrie 1972:

*– În timpul misiunii **Gemini 4**, când ne aflam într-un zbor de croazieră, am observat prin fereastra capsulei noastre un obiect. Mi s-a părut că are o formă cilindrică (..). Nu am putut estima nici mărimea, nici distanţa. Ar putea să fi fost foarte mic şi foarte aproape, sau foarte mare şi astfel să se fi aflat faţă de capsulă la o distanţă foarte mare. Eu am încercat, cu ambele aparate de fotografiat de la bord să-l fotografiez. Deoarece am avut puţin timp la dispoziţie, am făcut fotografiile la nimereală.*

*După aterizare, filmul din aparatul de pe Gemini 4 a fost dus la Houston, iar Ed White şi cu mine am fost nevoiţi să stăm trei zile în carantină la **Aircraft Barrier**. În acest timp, tehnicienii foto de la NASA au developat negativele şi au scos fotografiile, despre care se credea că arătau corpurile zburătoare misterioase. În mod nefericit, din cauza oglindirii soarelui pe hubloul capsulei, aceste fotografii, nu au avut nimic în comun cu acel obiect pe care l-am văzut. Fotografiile au fost date publicităţii, înainte ca eu să mă întorc pentru a repara eroarea care s-a făcut. Mai târziu m-am uitat şi eu la aceste fotografii, ca să găsesc o imagine a obiectului observat, pe care am încercat să-l fotografiez.*

Într-un mod interesant vorbeşte şi maiorul Dames de la PSI TECH despre activităţile OZN din univers, iar el consideră că fantomele zburătoare ar avea baze pe Lună: *Câţiva ani am avut o colaborare normală cu serviciul de informaţii, până când*

acesta ne-a ratat un set de fotografii care au fost luate de pe sateliții noștri care supraveghează spațiul cosmic – a declarat Michael Hesemann.

– Aceşti sateliți erau sisteme de avertizare, care staționau la circa 800 de kilometri pe orbite terestre, cu scopul de a detecta orice lansare a vreunei rachete din partea unui adversar potențial. Dar în loc de așa ceva, ei au fotografiat obiecte provenite cumva din spatele zonei de observație, dinspre hăurile universului şi care, evident, aveau o origine extraterestră.

Aceste cazuri au dat mari dureri de cap celor răspunzători.

– Noi ştiam că aceste lucruri nu provin din nici o țară de pe pământ, dar, de fapt, de unde vin ele?

Indicii suplimentare privitoare la această problemă au fost descoperite în continuare în timpul staționărilor pe Lună. O poveste aproape incredibilă, publicată mai târziu, dar întâmplată în acelaşi timp, s-a petrecut în Rusia în cazul unui proiect de cercetare OZN al unor astronauți ruşi. Este vorba despre un studiu girat de ministerul apărării şi care a fost supus celui mai strict secret.

Despre existența acestui studiu am aflat pentru prima oară de la doi experți americani în problematica OZN, Bryan Gresh şi George Knapp, care au reuşit după grele strădanii ce au durat timp de luni de zile şi au necesitat pregătiri îndelungate, să intre în legătură cu militari şi oameni de ştiință ruşi bine cotați, care au avut de a face cu aceste probleme şi aveau cunoştințe directe în acest privință.

Exact ca Dames, Gresh şi Knapp au relatat un caz, în care un OZN a manipulat sistemul de control al codului de lansare al unei rachete nucleare. Acest lucru, după spusele unui informator, Boris Sokolov, fost colonel, s-a petrecut la 5 octombrie 1983 în Ucraina. Sokolov era el însuşi amestecat în țesătura acestor mistere.

Numele acelui om cu care au dialogat cei doi americani,

28

29

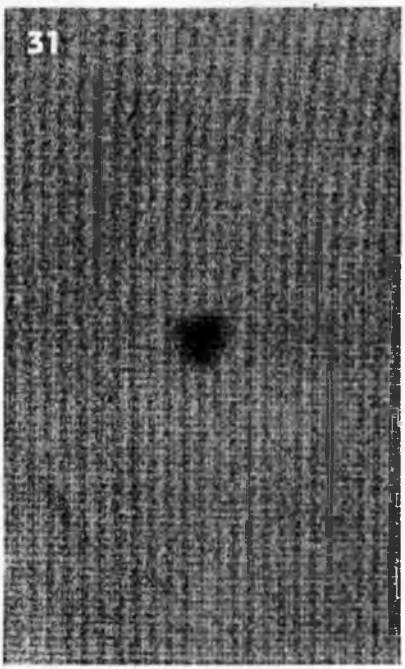

Foto 28-31
Cu puțin înainte de aterizare, pe suprafața lunară se vede clar, în această secvență de film NASA, un corp zburător necunoscut care a apărut pentru câteva secunde prin hubloul capsulei **Apollo**

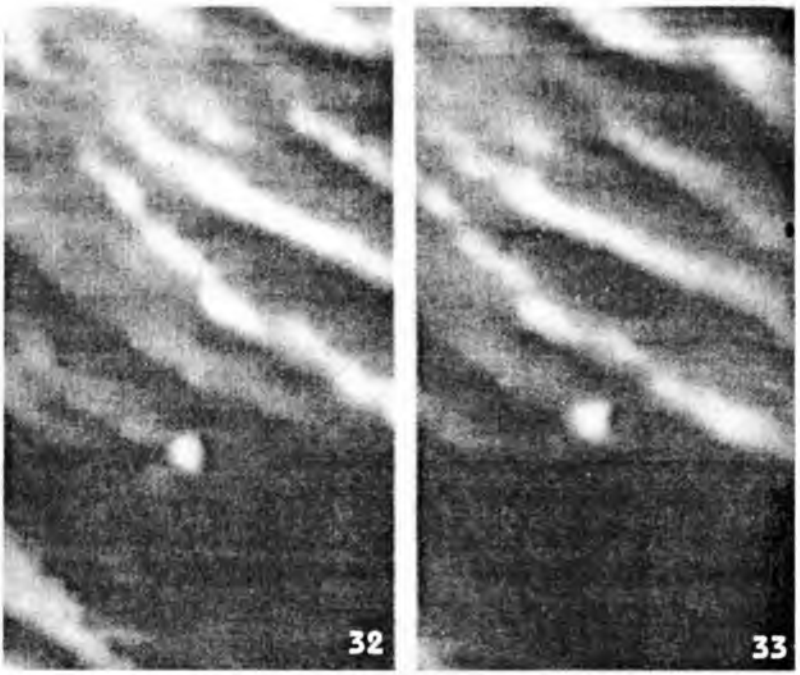

Foto 32-33
Un alt obiect de zbor necunoscut, care se deplasează cu viteză mare imediat după lansarea lui **Apollo 12**

conducătorul proiectului secret OZN a ministerului rus al apărării, din motive uşor de înţeles, nu a fost dat publicităţii. Dar a fost publicat totuşi în anul 1993 denumirea misteriosului studiu. Poartă numele de **Thread-3** şi se ocupă, printre altele, cu relatări despre apariţii OZN făcute de cosmonauţii ruşi.

Chiar şi înfricoşătorul serviciu secret rusesc KGB a declasificat 124 de pagini cuprinzând documente OZN. Deja în anul 1992 au apărut nişte zvonuri incitante care au însufleţit scena OZN sovietică, despre apropiata publicare a unor materiale informative deosebite despre fenomenul OZN. Zvonurile au fost confirmate în scurt timp, când redacţia revistei **Aviaţionyîie i Raketnie Dvigateli** (Motoare de avioane şi rachete) a fluturat

în fața opiniei publice un plic gros care conținea aparițiile OZN scoase din arhivele serviciului secret. Printr-o muncă minuțioasă, autoritățile clasificaseră acolo nenumărate relatări spectaculoase ale martorilor oculari în care erau incluse data, rangul și numele lor.

În martie 1993, cercetătorii ruși au prezentat pentru prima dată colegilor lor din Vest multe cazuri demne de amintit. Unul dintre ele a avut loc la 23 mai 1985 în regiunea Kabarosk: După ce tocmai asistase decolarea unei formații de bombardiere într-un zbor de antrenament, turnul de control a observat către ora 22:35 un obiect zburător de culoare oranj, emițând o lumină palidă, de proveniență necunoscută, care făcea nişte manevre

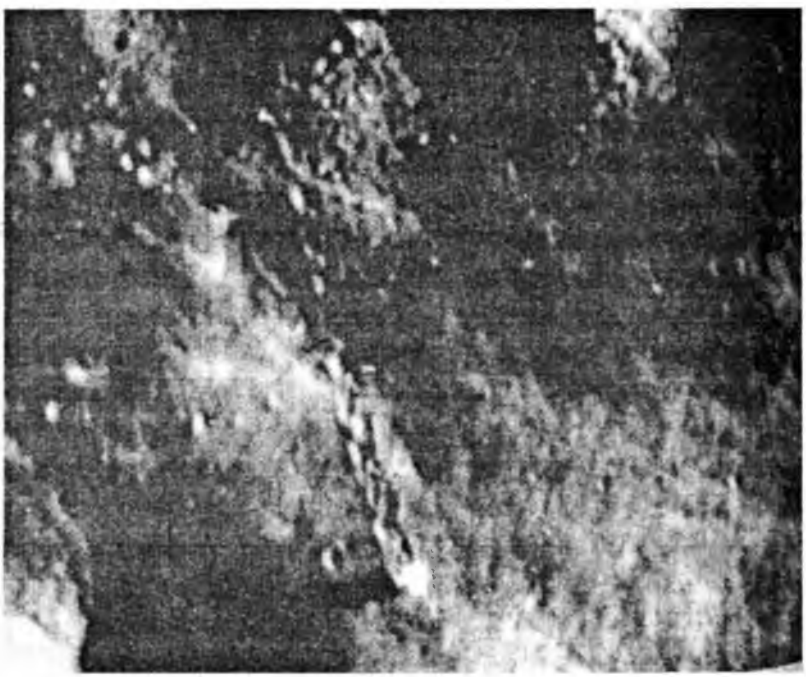

Foto 34

Urme neobișnuite pe Lună (fotografie oficială NASA). Simplu material de aruncat, cum ne asigură specialiștii, sau un obiect (fenomen) artificial?

neobişnuite, la o înălțime de 2000 până la 3000 de metri. După 13 minute a dispărut definitiv. După un interval de două ore, s-a putut observa pentru 10 minute un obiect asemănător. În timpul evoluției sale aeriene, obiectul a emis prin suprafața sa elipsoidală, în sus şi în jos, puternice raze de lumină.

Un alt caz tot aşa de spectaculos s-a petrecut la 28 iulie 1989 în apropiere de Kapustin Yar (regiunea Astrahan). Militarii au observat către miezul nopții, timp de vreo două ore, un disc sclipitor verzui care avea un diametru estimat la 4 până la 5 metri şi care făcea manevre peste hangarul local de rachete. Documentul KGB arată că în partea inferioară a discului apăreau emisii de lumină regulate. Mai târziu, la locul amintit mai sus, un fascicul intens de lumină scotocea sistematic împrejurimile.

Dar şi alte mari surprize ascundeau documentele **Thread-3**, pe care Gresh şi Knapp le-au putut vedea la fața locului: acestea conțin, conform celor spuse de cei doi americani, indicii clare despre aventurile inexplicabile ale astronauților occidentali, cât şi avertismente despre existența unor contururi clare care au putut fi observate pe Lună. De asemenea, aceste documente arătau că NASA nu a dat publicității rapoartele sale.

Imposibil, ar fi strigat criticii noştri. Asemenea evenimente mondiale, în definitiv, nu pot fi ținute tot timpul secrete.

Chiar imposibil? Abia în decembrie 1993, după 50 de ani buni, opinia publică a reuşit să afle cu stupoare despre cei 800 de subiecți umani iradiați în anii '40, despre experimentele pe care oficialitățile militare americane le-au făcut pe nişte oameni care nu bănuiau nimic. Pentru studierea modului în care reacționează corpul uman la doze mari de radiație, un mare număr de persoane a fost infestat cu plutoniu înalt-radioactiv. Majoritatea victimelor testului nu au supraviețuit. Acestea au murit de leucemie sau alte boli canceroase.

De asemenea, în timpul celui de-al doilea război mondial, Marina SUA a făcut nişte teste secrete. Soldații au fost în parte siliți să îmbrace noile costume antigaz şi trimişi în camere de

gazare, pentru testare. Rezultatul a fost deprimant: costumele nu erau etanşe, soldaţii au căpătat boli îngrozitoare.

Victimele nu au primit despăgubiri. În loc de asta oamenii au fost ameninţaţi prin metode mafiote şi diverse constrângeri să-şi ţină gura. Aceste metode au fost aşa de eficiente, încât câţiva dintre aceştia nu au îndrăznit să spună nici măcar soţiilor lor ce li s-a întâmplat. Abia în anul 1994, când s-a dat publicităţii o parte din documente, au îndrăznit şi ei să adopte o poziţie mai curajoasă.

Sună foarte ironic faptul că în februarie 1994, cercetătorii de la laboratorul naţional Lawrence Livermore au primit de la ambele servicii secrete CIA şi NSA distincţia **Intelligence Community Seal Medallion** pentru un proiect care a fost supus celor mai stricte măsuri de siguranţă. În timpul ceremoniei s-a spus cu multă precauţie că această distincţie s-a dat pentru rezolvarea unei serii de probleme tehnice de o mare complexitate, care a condus la o capacitate operaţională extrem de eficace prin acumularea de cunoştinţe noi.

Şi Michael Hesemann a avut de mai multe ori impresia, în timpul dialogului cu Ed Dames, că maiorul ştia mai multe decât vroia sau putea să ne spună. Totuşi americanul a declarat că *va da curând publicităţii mai multe aspecte legate de OZN cercetate de grupa sa*. Şi el a confirmat cu mâna pe inimă un raport exploziv despre o scenă OZN petrecută de curând. Şi anume că celebrul regizor Steven Spielberg a fost însărcinat să producă un film cu tematică OZN, în a cărui derulare să fie incluse filme originale cu scene de pe Lună, ţinute secrete până acum de autorităţile americane, care cuprind un OZN prăbuşit şi fiinţele dinăuntrul său. Lucrul acesta s-ar fi întâmplat în anii '90.

Un gând fascinant, dar din păcate nimic mai mult. Probe definitive despre un asemenea eveniment ne-ar putea parveni prin armata SUA ori prin Dames (iarăşi?).

Despre o ofertă asemănătoare ne poate relata şi producătorul american de filme documentare Robert Emenegger. Încă din anul 1972, serviciile secrete i-au transmis oferta unei pelicule

cu un OZN aterizat, pe care să-l cuprindă într-un film documentar cu tematică OZN. Emenegger a făcut mai multe călătorii, s-a întâlnit cu militari de rang înalt, unde s-au discutat detalii secrete. Dar tot aşa de rapid cum au lansat oferta, cei răspunzători s-au retras. Cazul Watergate le-a încurcat socotelile. Naţiunea ar fi fost prin asta prea neliniştită. Încă *nu venise timpul* pentru aşa ceva.

8

Artiști ai schimbărilor

De ce farfurii zburătoare? De ce nu cuburi sau piramide zburătoare? Sau de ce nu elefanți zburători sau chiar clădiri zburătoare?

(**ALLEN HYNEK**, *astrofizician*)

1973. Undeva, pe coasta de est a Statelor Unite. Este deja seară târziu, când o pereche de americani bine dispuși părăsește restaurantul local și se îndreaptă spre automobil. După câteva secunde, regiunea este învăluită într-o lumină stranie și amândoi observă spre marea lor spaimă că această emisie de lumină vine de la un corp zburător care descria lent o curbă pe deasupra lor, în direcția unor construcții. Deodată, ca acționate de o mână nevăzută, s-au deschis, într-una dintre clădiri, două clape uriașe. Corpul zburător straniu, fără să facă nici un zgomot, a pătruns prin deschizătura formată.

Frica le-a intrat celor doi americani în toate mădularele. Înfricoșați, se aruncară în mașina care demară în trombă. Timp de două zile ei nu vorbesc cu nimeni despre întâmplarea trăită, până într-o seară, când la o petrecere fac cunoștință cu un cercetător local OZN. Acesta s-a arătat interesat de cele auzite și mai târziu i-a îndrumat spre jurnalistul Perry Collins.

Collins s-a arătat fascinat într-un asemenea mod de cele relatate de cei doi, încât a început imediat să caute și alte relatări care să se potrivească în cadrul OZN general acceptat. John Keel și Jacques Valleé, ambii renumiți cercetători OZN, îi remit

un protocol din arhiva lor privată pe această temă şi, precum alţi cercetători, îi fac legătura cu martorii oculari care au văzut lucruri asemănătoare.

Iată unul dintre cazurile cele mai fascinante, prin intermediul căruia Collins a putut afla ce s-a petrecut în martie 1967: o familie tocmai traversează cu automobilul lor Long Island, din statul federal New York, când observă la o oarecare distanţă un corp zburător în formă de disc, care se pregătea de aterizare pe un câmp alăturat. De obiect s-a apropiat o limuzină întunecată. Când automobilul opreşte scurt în faţa OZN-ului, se deschide un fel de uşă şi doi bărbaţi care nu arată a fi pământeni, sar din ciudăţenia asemănătoare unui disc direct în maşină. Obiectul se ridică rapid şi dispare fără nici un zgomot, iar maşina care a preluat bărbaţii accelerează rapid în direcţia autostrăzii.

Un reporter de la **Miami Herald** relatează un caz asemănător, ce s-a petrecut la Miami (Florida). Acolo, proprietarul unui supermarket, împreună cu doi poliţişti chemaţi la faţa locului au avut de asemenea posibilitatea să urmărească aterizarea unui OZN: din corpul principal s-au desprins două obiecte cilindrice ce au plutit spre pământ. Containerele s-au deschis. În timp ce din unul s-a desprins o limuzină, din celălalt au coborât mai mulţi oameni îmbrăcaţi, cu valize diplomat în mână. Ei au urcat în maşină cât ai clipi din ochi, roţile au scrâşnit, motorul a urlat şi în câteva secunde automobilul a dispărut pe o stradă.

Tot aşa de clar s-au petrecut lucrurile în multe alte relatări: bărbaţi care urcă în asemenea obiecte care îi aşteaptă, alţii venind cumva în schimbul lor. Collins spune că tot ceea ce a auzit adunând relatări bizare ale martorilor oculari, i se părea ca fiind la limita credibilităţii.

Şi eu m-am lovit în decursul cercetărilor mele de o serie întreagă de relatări exotice. Astfel experţii OZN francezi au intervievat pentru revista lor tematică **Lumières dans la nuit**, o martoră care mergea cu motoreta pe data de 22 august 1956,

de la Le Boulu la Céret. Şi aici s-a întâmplat ceva ce nu se poate vedea zilnic. Ea a relatat colegilor francezi despre două uriaşe motociclete nichelate care au depăşit-o una după alta. S-a minunat mult când a văzut înfăţişarea motociclistului şi a pasagerului din spate. Aceştia aveau nişte costume deosebite, purtau nişte căşti metalice prin care nu se putea arunca nici o privire, nici la gât, nici bărbie. Deodată, şi-au întrerupt cursa şi printr-o manevră bruscă au împiedicat femeia să meargă mai departe. Ea a făcut un mare efort să-i ocolească. Când, după câteva secunde, s-a uitat înfricoşată înapoi, i s-a oprit respiraţia. Strada era goală. Misterioşii motociclişti se dizolvaseră în aer!

Un alt caz l-am descoperit în anul 1988, în revista engleză de specialitate **Flying Saucer Review**, de data aceasta sub semnătura lui Claude Devismes, un cunoscut cercetător canadian. Devismes relatează cele trăite de un prieten de-al său la 14 octombrie 1987, pe autostrada de la Baden-Baden spre Frankfurt. Respectivul a fost martor la apariţia unui automobil tip limuzină care deodată a fost cuprins de flăcări dense şi învăluit într-un fum alb-verzui, pentru ca apoi să dispară cât ai clipi din ochi.

Asemenea relatări ne arată vădit că în spatele fenomenului OZN există lucruri mult mai dure prin evidenţa lor decât dacă am fi manipulaţi sau influenţaţi de cineva. Este posibil ca atât serviciile secrete americane, cât şi NASA să aibă vreo legătură cu astfel de activităţi. Unele poziţii ale actualei politici a Statelor Unite privind fenomenul OZN s-au putut clarifica abia de puţin timp. O mare parte a dilemelor pluteşte încă fără răspuns în aer. Nimeni încă nu a soluţionat astăzi marea ghicitoare şi am serioase îndoieli că în anii ce urmează vom reuşi să aflăm mai multe.

Poate totuşi a venit timpul să ne formăm o nouă părere despre natură, despre ceea ce este în spatele fenomenului OZN şi să ne luăm rămas bun de la vechile şi depăşitele imagini pe

care le aveam asupra lumii. Trebuie să luăm în considerare că suntem mereu limitați de anumite prejudecăți prin vectorii gândirii contemporane, peste care va trebui să tragem o linie, dar această viziune nu o vom putea șterge definitiv.

Direcția, proprietățile, înfățișarea și comportarea viitoarelor evoluții tehnologice pe care am încerca măcar să le bănuim, ori să le folosim pentru câștigarea de noi cunoștințe în domeniul fenomenului OZN, vor crea probleme asemănătoare. Cine se uită la filme science-fiction sau la seriale realizate la începutul televiziunii observă imediat cât este de greu să ne documentăm exact asupra imprevizibilului dezvoltării tehnice a culturii terestre.

Dacă privim retrospectiv, putem să observăm exact că unii scenariști au mers față de țintă mult mai departe. Viziunea despre timpul nostru actual era cu mult mai îndrăzneață. Alte idei, care atunci păreau ademenitoare și realizabile, astăzi ele nu se mai pun în același fel și mod în discuție. Deci iarăși ajungem la concluzia că viitorul a fost de multe ori supraevoluat sau dimpotrivă. Creatorii de cărți de atunci nu s-au putut baza pe anumite experimente ale gândirii, căci nu aveau cunoștință despre anumite descoperiri tehnice care astăzi ne însoțesc pas cu pas și pe care dezvoltarea ulterioară le-a asimilat modului de viață cotidian. Un exemplu ar putea fi dotarea interioară a legendarei nave cosmice **Enterprise** ale cărei console tehnice din anii șaizeci nu erau formate decât dintr-un număr impresionant de comutatoare și beculețe colorate. Calculatoarele erau reprezentate într-un asemenea mod, cum își închipuiau oamenii de știință că se vor dezvolta în viitorul lor previzibil. Dacă facem astăzi o comparație – cu exact câteva decenii mai târziu –, cu ceea ce se presupunea că vor realiza în viitor calculatoarele, nu ne putem reține un surâs.

Asemenea interpretări se lovesc la extrapolarea fenomenului OZN, în mod obișnuit, de reticență. Peste tot există reprezentanți

ai teoriilor explicației plauzibile care se consumă în dezbateri aprinse despre urmele neidentificate în observațiile neconvenționale OZN. După părerea lor este vorba despre:

a) disimulări și metode de cercetare superficiale la reconstituirea datelor;
b) proiecte actuale privind controlul psihicului nostru;
c) fenomene extraterestre;
d) vizitatori din viitor.

În acest timp se constituie școli noi. Reprezentanții lor nu mai văd izolat soluționarea fenomenelor OZN, ci într-o sinteză a diferitelor ipoteze. Și ei sunt pe drumul cel bun, cu atât mai mult cu cât, după estimarea tuturor cazurilor cunoscute de apariții OZN, par să se cristalizeze opt puncte principale care până acum nu au găsit nici o soluție posibil acceptabilă, dintre propunerile de explicație prezentate:

1) Vizitatorii străini evită în mod straniu un contact oficial cu noi;
2) Mereu apar în locuri și timpuri unde pot, pentru o perioadă scurtă, să fie bine observați;
3) OZN-urile se joacă cu echipajele avioanelor noastre precum câinele cu pisica, lucru ce nu ar părea să aibă vreun rost. Din contră, aceste manevre par să urmărească un singur scop și anume acela să ne demonstreze că dispun de o tehnologie net superioară, și asta în fața personalului nostru școlit. Câmpurile magnetice ale OZN-urilor, care au fost înregistrate deja de multe ori, îndeplinesc în mod sigur același scop. Vizitatorii par să fie conștienți de acțiunea perturbatoare pe care o au asupra sistemelor noastre tehnice și cred că în unele cazuri o folosesc conștient. Trebuie să remarcăm că aceste deranjamente se află într-un mod interesant mereu la limita suportabilității, astfel că niciodată ele nu produc stricăciuni serioase, pe care cu siguranță, în mod potențial, le-ar putea produce.

4) Dacă le trecem în revistă, cu puține excepții, avem cel puțin câte două rapoarte despre același caz OZN. Formele de bază sunt mereu aceleași, dar nu și prezentarea lor.
5) Design-ul aparatelor de zbor observate, atât exteriorul cât și – dacă încercăm să-i credem pe diferiții martori oculari – dotarea interioară, corespund cu o consecvență sâcâitoare închipuirilor umane dominante.
6) La modul general putem arăta clar că există prea multe relatări OZN. Prea multe în raport cu posibila prezență a unor ființe extraterestre care prioritar ne cercetează (estimări atente ne vorbesc că în toată lumea se raportează mai mult de zece apariții pe zi). Distribuția istorică a aparițiilor înregistrate – consemnate de-a lungul secolelor – ne dă de asemenea de gândit.
7) Repartizarea geografică a observațiilor (inclusiv apariții ocazionale, regionale) este pur și simplu întâmplătoare, fără un model cunoscut dinainte. În realitate, interpretarea datelor acestor apariții abia dacă poate să realizeze vreo câteva corelații, cu o schemă oarecum logică.
8) Ființele inteligente extraterestre par să se acomodeze bine cu gravitația terestră. Comportarea lor corespunde aproape în detaliu închipuirilor noastre, mai vechi sau mai noi, despre astfel de evenimente. Chiar și potențialele solii sau alte comunicări (avertismente) pe care martori oculari le-au primit de la aceste ființe, sunt în mare măsură naivități și nu prezintă în nici un mod vreun mare interes intelectual. Oricum, nu în forma și conținutul în care am aștepta noi înșine să primim aceste informații de la vizitatori mult superiori nouă.

Un nou mod de gândire conduce de multe ori la noi cunoștințe. În ultimul timp, în spațiul de vorbire german, se

face o legătură potențial benefică între modurile de explicare extraterestră și fenomenele psiho-sociale. Argumentele sunt servite pe tavă cercetătorilor, înainte de toate, chiar de observații, căci toată istoria OZN se poate soluționa de minune sub aspect sociologic și psihologic, argumentând că toate sunt de fapt mituri și legende vechi prezentate într-o haină contemporană. Dacă înainte oamenii erau răpiți de spiriduși și zâne, astăzi intervin OZN-urile. Acest lucru merge bine numai atâta timp cât nu avem înaintea ochilor unele aspecte fizice ale fenomenului OZN, cum ar fi urmele pe sol, acțiunea câmpurilor de forță magnetică sau realitatea că obiectele observate apar ocazional și pe ecranele radarelor. Aici grila explicațiilor psihologice, cum am amintit mai înainte, dă greș.

Tot mai clar devine faptul că cineva necunoscut caută de mult timp să ne manipuleze, cu mai mult sau mai puțin succes, câteodată chiar să ne conducă activ. Acest ceva sau cineva pare să se joace cu frica și așteptările noastre. Și o face atât de incitant, încât noi să ne întrebăm cu seriozitate ce se află în spatele unor astfel de lucruri. Este de netăgăduit faptul că pentru noi înfățișarea acestei forme de viață extraterestră pe care nu putem să o recunoaștem reprezintă un impediment și că nu există o posibilitate de contact adecvată, numai dacă peste mult timp ne-am putea confrunta cu vizitatorii străini conform așteptărilor și închipuirii noastre. Ar fi bine ca respectivele entități să ia în calcul limitele viziunii noastre culturale și să creioneze proiecții ca să ne cruțe de existența lor potențială. Nu mă pot gândi cum aș reacționa dacă o inteligență extraterestră mult mai emancipată și-ar face apariția sub forma unei mase informe, urât mirositoare. Masca unor ființe humanoide ne este de la naștere mult mai familiară și poate constitui o premisă a cunoașterii, extrem de potrivită pentru un asemenea eveniment.

Cum ar putea decurge în detaliu o întâlnire cu o inteligență foarte avansată este greu de estimat. Dar presupunem că ea va

opera, dintr-un punct geografic precis, dintr-un loc pe care l-a căutat cu atenție, ca să-şi coordoneze de acolo activitatea. Un loc care o protejează de ochii prea curioşi. Cel puțin atâta timp, până când omul îşi va putea forma un punct de vedere ştiințific, tehnic şi etic despre formele de viață extraterestre. Acest punct critic temporal a fost atins la mijlocul secolului, o dată cu prima aselenizare. Aşa că nu este nici o întâmplare că oamenii de ştiință ruşi, în timpul unui simpozion internațional SETI, desfăşurat în perioada 16-20 august 1993, la Universitatea California din Santa Cruz, au luat în discuție posibilitatea existenței unor artefacte extraterestre pe Lună, prezentându-le colegilor de breaslă uluiți programe specializate de cercetare pentru găsirea şi studierea unor astfel de indicii.

9

Fulgere lunare

Stimaţii cititori sunt rugaţi, dacă văd mişcându-se pe Lună lumini roşii dintr-un loc într-altul, să nu creadă că este vreun semn de viaţă. Căci oficial nu reprezintă altceva decât unul dintre cele mai rare fenomene: vulcani deplasându-se în galop!

(**FRANK EDWARDS**, *jurnalist*)

De fapt, ar trebui să mulţumim Lunii. Dintotdeauna selenarul nostru însoţitor acţionează asupra Pământului prin forţa sa de atracţie şi generează fluxul şi refluxul. Fără prezenţa sa, vremea pe pământ ar lua-o razna. Acest lucru îl afirmă cei doi astrofizicieni Jacques Laskar şi Philippe Robutel, de la Biroul parizian de măsură a longitudinilor. Cei doi francezi sunt siguri că au descoperit un posibil mister în faptul că satelitul nostru, prin puterea sa de atracţie, nu supune Pământul unor oscilaţii continue, pe care le-am putut stabili şi măsura în cazul multor altor planete. Fără această paradoxală stabilizare lunară, ar exista, după părerea lor, variaţii climatice bruşte şi turbulenţe, de natură să fi întârziat, dacă nu chiar şi blocat apariţia şi dezvoltarea vieţii pe planeta noastră, astfel încât astăzi nu ne-am mai fi făcut probleme în această privinţă...

Dacă unii cititori şi-ar fi dorit poate ca Luna să nu fi întâlnit niciodată Pământul, atunci ar trebui să nu se mai chinuie cu ideea deloc plăcută că, acolo sus – contrar tuturor aşteptărilor – ar putea totuşi exista viaţă.

În realitate, în decursul ultimelor secole s-au observat pe satelitul nostru lumini stranii. Aceste apariții – știința vorbește despre **Moon-blinks** – dau mult de furcă experților. Deoarece nu există nici un consens despre natura și originea acestor fulgere lunare, cei mai mulți oameni de știință emit ipoteza că ar fi vorba despre o potențială activitate vulcanică sau reflexe de lumină în straturile de praf dislocate prin emanații gazoase. De fapt această rutină de documentare astronomică pe tema fulgerelor lunare a atins scadența, într-un mod caracteristic: Până în ziua de astăzi, cei interesați de rapoarte neortodoxe trebuiau să facă o muncă obositoare căutând în publicații științifice și alte jurnale de specialitate. Acest lucru a meritat efortul de fiecare dată, deoarece relatările documentate despre apariții luminoase pe Lună par să arate clar că nu suntem chiar așa de singuri pe cât am vrea să credem câteodată:

- W.J. Giddings a relatat în anul 1946, în numărul 104 al revistei **Science**, despre fulgere luminoase masive, pe care el le-a distins cu ochiul liber pe suprafața Lunii;
- Frederick Vreeland a scris în anul 1949, în **Popular Astronomy**, nr. 57, despre o apariție luminoasă observată în timpul unei eclipse de Lună, dinspre partea întunecată a corpului ceresc;
- Daniel Logue a relatat în anul 1955, în **Strolling Astronomer**, nr. 8, cum a văzut la 5 ianuarie 1955, timp de o jumătate de oră, o puternică lumină albastră pe suprafața Lunii;
- Tot în **Strolling Astronomer**, Robert Adams a prezentat în numărul 10 din anul 1956, observația făcută de bunicul său, Robert Miles. Acesta a descoperit la 16 ianuarie 1956 o lumină albă pe satelitul nostru, care a emis precum un semnalizator peste o oră – timp în care își schimba culoarea spre albastru;

- La 28 decembrie 1963, Y. Yamada a observat împreună cu alți șase martori, timp de peste o jumătate de oră, un sector colorat în roșu în craterul Aristarchus. Observația lui a fost consemnată în anul 1964 în numărul 22 din **New Scientist**;
- De asemenea, la data de 25 aprilie 1972, Rainer Klemm, din Passau, a imortalizat fotografic o fântână de lumină, care s-a manifestat timp de mai multe minute în zona Aristarchus. Un raport detaliat despre observațiile sale a apărut în anul 1972 în numerele 8 și 9 ale revistei de specialitate **Stele și Univers**.

După cum relatează **Orlando Sentinel** la 19 iunie 1966, Jaylee Burley (NASA) și Barbara Middlehurst (Universitatea din Arizona) reușiseră încă din anii șaizeci să adune peste 200 de relatări despre fulgere pe suprafața Lunii, consemnate în decursul mai multor secole. După cele declarate de ambele doamne, cel puțin 159 de observații sunt credibile.

Cu aproape doi ani mai târziu, NASA a publicat în nume propriu o clasificare a fenomenelor lunare. Autoarea era din nou Barbara Middlehurst, iar catalogul ei conținea deja peste 500 de consemnări asemănătoare.

Un alt raport de cercetare despre fenomenele luminoase neexplicate de pe satelitul nostru provin de la observatorul astronomic Pulsnitz din Saxonia și este datat în anul 1969. Și aici se vorbește de peste 500 de asemenea apariții. Astfel, împrejurul craterului Aristarchus s-au înregistrat, între iulie 1963 și octombrie 1966, 27 de cazuri, iar numai în ianuarie 1968 au fost observate peste 140 de cazuri. *Nici o altă zonă a Lunii nu ne-a oferit atât de multe observații*, ne-au spus în continuare astronomii est-germani, iar în apropiere de craterul Plato au fost 42 de cazuri, după care urmează Alfonsus, Gassendi și Tycho, cu câte 13 apariții.

De asemenea, și cunoscutul astronom britanic Patrick Moore amintește ocazional de lumini misterioase. Specialiști ca Moore

vorbesc, în legătură cu aceasta, de **Transient Lunar Phenomena (TLP)** care înseamnă *fenomene lunare de scurtă durată.* În continuare, Moore a arătat: *Există nişte indicii clare despre această realitate (personalităţi ale astronomiei clasice au confirmat observaţiile asupra unei lumini roşii în anul 1958, în craterul Alfonsus), dar noi ştim totuşi puţine despre natura fenomenelor. Cu toate că au apărut o serie întreagă de teorii, nu înţelegem încă originea şi repartiţia lor. (...) Există câteva formaţii ca Aristarchus, Alfonsus şi Gassendi, unde aceste fenomene luminoase au apărut mai des, ele ar trebui să fie cercetate cu prioritate.*

Chiar Moore ne atenţionează că existenţa luminilor pe Lună este pusă la îndoială de câţiva oameni de ştiinţă, cu toate că NASA trage concluzia, după terminarea misiunii **Apollo**, că o oarecare activitate vulcanică pe satelitul nostru s-ar putea constitui într-o posibilă explicaţie. Dar asta nu l-a împiedicat să scoată un catalog cu apariţii luminoase pe Lună, care cuprinde în jur de 700 de observaţii.

Pe cei împătimiţi în cercetările asupra luminilor lunare pare să-i intereseze prea puţin controversele formate în jurul existenţei lor: pentru că ele continuă să se manifeste cu regularitate. Unul dintre cazurile cele mai noi a apărut, bine documentat, în revista astronomică de specialitate **Sterne und Weltraum**. Conform celor publicate acolo, la 23 mai 1985 un astronom amator grec a reuşit să fotografieze un fulger pe Lună, care a durat 0,8 secunde. Specialistul în probleme lunare Gerhard Hirth a arătat: *Întâi am crezut că este un defect pe film. Sub microscop s-a putut constata că emulsia filmului a fost totuşi expusă. Acest lucru nu ne-a dat pace: această pată deschisă provine de pe suprafaţa Lunii, sau sursa luminoasă se află între Pământ şi Lună?*

Nenumărate comparaţii şi calcule l-au condus pe specialist la concluzia că evenimentul are o origine lunară. După o exami-

nare temeinică a fenomenului, Hirth a declarat sobru: *Durata destul de scurtă a apariției (maximum 15 secunde), marea intensitate, apropierea de suprafața Lunii și lipsa unui nor de praf în fotografiile următoare ne fac să avem o atitudine prudentă.*

Apariția acestei lumini a rămas neexplicată, cu toate că experți americani celebri au avansat o explicație, în pofida celor declarate de Hirth. Ei presupun că fenomenul luminos descris mai sus ar fi o reflexie a soarelui pe un satelit artificial. În acest sens, Harvy Varvoglis și John Seiradakis au refuzat categoric o propunere de clarificare a problemei, venită din partea Universității Thessalonik (Grecia) și apărută sub forma unei scrisori primite de la cititori în revista de specialitate **Sky and Telescope**.

În februarie 1994, l-am întrebat pe Gerhard Hirth în ce măsură este el însuși convins că ar putea exista viață în afara Pământului. Hirth, care este în principal fizician licențiat la Institutul Max-Planck pentru astronomie de la Heidelberg, mi-a răspuns: *Viața, așa cum o cunoaștem noi, necesită o serie întreagă de condiții ideale (de exemplu, un complex sistem fizico-chimic adecvat, în legătură directă cu planeta de origine sau distanța planetei față de steaua centrală, steaua care furnizează energia). Pentru ca toate aceste condiții să existe numai întâmplător – cum ne arată teoria evoluționismului – este foarte improbabil, chiar imposibil. Ca să fim corecți, trebuie să luăm în considerare și posibilitatea că viața ar putea exista și pe baza altor principii. Dacă noi suntem în stare să recunoaștem cu știința noastră, simțurile și posibilitățile noastre o formă de de viață complet străină, este o altă problemă.*

Printre alții și Guido Wemans, jurnalist de știință și specialist în probleme lunare din Elveția, nu exclude întru totul ipoteza că fulgerele lunare ar putea fi rezultatul unor activități extraterestre, cu toate că – asemenea lui Hirth – spune că toată această înșiruire logică are un caracter speculativ.

În contradicție cu ceea ce declaram înainte, am devenit mult mai deschis în astfel de interpretări, deoarece sunt de părere că nu suntem singuri în Univers – ne-a declarat el în timpul unei convorbiri telefonice la data de 2 aprilie 1994. *În acest caz au existat în mod preponderent motive de natură să privească interesele generale ale umanității. Am ajuns foarte simplu la concluzia că noi nu înțelegem încă multe lucruri. Și deoarece nu înțelegem niște lucruri, nu trebuie să aruncăm peste bord, a priori, întreaga muncă și argumentație.*

Wemans s-a exprimat foarte clar în legătură cu informațiile pe care NASA le ține în secret: *Pur și simplu nu îmi pot închipui cum astăzi mai este posibil, la fel ca înainte, ca lucruri cum sunt cele descrise de Raportul Conrad, să fie timp de decenii ținute sub cheie.*

Aici nu sunt de aceeași părere cu Wemans, chiar și expertul englez Timothy Good în probleme OZN este de altă părere. Englezul își poate aminti încă destul de clar de un fenomen luminos care s-a petrecut în timpul transmiterii televizate a aselenizării lui **Apollo 11**: *Mai reținîncă sigur cum unul dintre astronauți a relatat, în timpul transmisiunii televizate, despre o lumină pe care a văzut-o deasupra unui crater. Stația de urmărire de pe Pământ a cerut și alte informații. După aceea nu s-a mai auzit nimic.*

Și alți astronauți, ca Harisson Schmitt (Apollo 17), au relatat despre fulgerele luminoase misterioase de pe Lună. Jurnalistul american Joseph Goodavage, care se bazează pe transcrierile originale ale convorbirilor prin radio cu Apollo 16 și Apollo 17, arată că ele conțin diferite remarci despre apariții asemănătoare fulgerelor (*„Hei, chiar acum am văzut un fulger puternic pe suprafața Lunii!" „Undeva, acolo afară, la nord de Grimaldi"*, sau *„Știi, nu o să mă crezi. Eu mă aflu exact pe marginea Mării Orientale. Tocmai m-am uitat în jos și am văzut un fulger de lumină"*). De altfel, respectata revistă de specialitate

Sky and Telescope confirmă această poveste misterioasă, în anul 1991.

Un alt jurnalist, care s-a ocupat intens de fulgerele lunare, este Hellmuth Hoffmann, din păcate decedat de curând. În materialul apărut în anul 1974 în revista de specialitate **Esotera**, care se ocupă cu științele de graniță, el prezintă un material despre un caz inexplicabil, obținut în mod fericit de la unul dintre funcționarii din conducerea NASA. Acest funcționar a fost interesat ca un anumit eveniment ce s-a petrecut în timpul zborului lui **Apollo 15** să devină public, dar a preferat să rămână anonim. Cu toate că între timp mi-a parvenit și mie o transcriere a evenimentului, nu vreau să minimalizez importanța primei apariții. Deoarece de la acest caz au trecut mai bine de 20 de ani, voi divulga, în premieră, identitatea celui care a lucrat în acea perioadă la Centrul Spațial Goddard. Numele său este James R. Booth și scrisoarea misterioasă este datată noiembrie 1973.

Booth scrie: *Într-adevăr, în timpul misiunii s-a întâmplat ceva, în același timp deosebit și inexplicabil: întreaga casetă ALSEP, un complex de instrumente care funcționează continuu și care după plecarea misiunii Apollo rămâne pe Lună, și-a întrerupt brusc funcționarea și implicit transmisia diferitelor date la Houston. Spre marea noastră surprindere, când astronauții au adus înapoi caseta SIM pe Pământ, ea înregistrase semne clare ale unui fenomen luminos, nu prea îndepărtat de teritoriul lui Hadley, și anume exact în același timp când transmiterea datelor telemetrice s-a întrerupt.*

Câteodată, în convorbirile radio între Apollo și baza terestră, apar relatări care conțin referiri la anumite anomalii privind suprafața lunară, care sunt în parte codate. De aceea, jurnalistul Joseph Goodavage l-a contactat pe geologul și instructorul astronauților de la NASA, dr. Farouk El Baz, cu care a avut în anii șaptezeci o discuție detaliată:

Goodavage: La ce s-a gândit de exemplu Young când deodată a amintit cuvântul «Barbara»?

El Baz: Nici eu nu ştiu, presupun că era un cod.

Goodavage: Ar putea «Barbara» să aibă de-a face cu anumite anomalii geologice?

El Baz: Vă pot spune doar că nu toate descoperirile s-au făcut cunoscute. Se presupune, de exemplu, că sub suprafaţa lunară ar exista gheaţă şi diferite spaţii goale şi s-au făcut diferite experimente, spre a se demonstra ceva în acest sens.

Goodavage: Dar «Barbara» este o expresie destul de rară, nu?

El Baz: Da, pentru mine este un mister. Cum am arătat deja, poate este un cod. Condiţiile de pe Lună sunt mai mult decât neobişnuite. Noi am cercetat unele aspecte. Există de exemplu nişte indicii că ar exista apă sub scoarţa Lunii, sau rapoarte despre o structură asemănătoare cu un mare pod în Marea Crisium. Dacă s-ar fi găsit apă sub scoarţa lunară, am fi avut indicii exacte, pe care vi le-am fi relatat. Aceasta este tot ce vă pot spune despre acest lucru.

Goodavage: Ştiţi despre o relatare care are în vedere un pod? Confirmaţi că ar exista pe Lună nişte structuri artificiale sau altfel de asemenea lucruri care nu ar avea ce căuta acolo?

El Baz: Nu. Aşa departe nu aş vrea să merg. Dar dacă începem să ne gândim la tot ce s-ar fi putut întâmpla, ar fi posibil aproape orice. Speculaţiile asupra lucrurilor pe care le-au relatat astronomii în ultimele secole nu cunosc graniţe. Iar astronauţii au fost mult mai aproape de aceste lucruri.

Goodavage: Care din anomaliile observate se pot considera a fi neconvenţionale?

El Baz: Ceva ce nu pot cu adevărat să explic, deoarece nu ştiu nimic despre ele, *sunt enormele fulgere luminoase.* Fără nici o îndoială aici este vorba despre nişte lucruri teribile. Nu sunt comete, nu este nimic natural. Trei dintre fulgere au fost văzute peste partea de vest, iar observatorii erau Ken Mattingly, de pe Apollo-16, precum şi Ron Evans şi Jack Schmitt, de pe Apollo-17.

10

Există viață pe Lună?

> Luna a fost în trecut bombardată de numeroase comete, care în cea mai mare parte erau formate din apă, iar o teorie spune că moleculele de apă s-ar deplasa spre cele mai reci și întunecate zone ale Lunii. De aceea, afirmația că ar exista gheață pare să conducă la o descoperire importantă.
>
> (**PAUL SPUDIS**, *colaborator științific la proiectul **Clementine 1***)

Colaboratorul NASA, doctorul Farouk El Baz în persoană, a vorbit despre o serie de indicii incomplet verificate care atestă existența apei pe Lună. Un lucru straniu, căci apă nu ar trebui să fie acolo sus. Aceasta infirmă părerile științifice acceptate, învățate la școală. Pe de altă parte, s-au întâmplat unele evenimente care pun sub semnul întrebării punctul de vedere clasic. Apollo-12 și Apollo-14 au lăsat pe suprafața Lunii câte un exemplar al aparatului de măsură SIDE. Aceste aparate au sarcina să analizeze atmosfera lunară, chiar atât de rarefiată cum este ea, iar rezultatele să le transmită regulat spre Pământ. Mare a fost surpriza când ambele dispozitive, care erau așezate la o distanță de circa 200 de kilometri unul de celălalt, au arătat la 7 martie 1971 că există o prezență sporadică de hidrogen timp de 12 ore bune! Această descoperire spectaculoasă a fost dată publicității în octombrie 1971 de John Freeman, de la Universitatea Rice, într-o conferință de presă la Houston.

NASA a replicat imediat printr-o ironie deplasată, susținând că a fost vorba, în cazul determinărilor de mai sus, nici mai mult nici mai puțin decât de resturi de urină de la astronauții americani, care se mai plimbă încă prin această zonă din Univers (Autorul Holger Heuseler a pățit un lucru asemănător. Astfel a fost contestată la o sesiune din Tübinger descoperirea *goethitului*, un produs de oxidare a fierului, în probele lunare, despre care minerologi de la Universitatea Cambridge s-ar fi exprimat într-un mod categoric şi batjocoritor: *You have pissed on the probes**, conform afirmațiilor unui minerolog american implicat în această problemă).

Rosemary Ellen Guiley consacră acestei teme controversate, în **Almanahul Lunii** – 1991 – un capitol întreg. Printre altele, ea descrie ce a relatat un astronom în anul 1932. Atunci el şi-a notat următoarele: *O mică pată albă a apărut şi s-a extins în câteva minute în direcție nord-estică până a atins marginea craterului. Această observație a fost verificată de prietenul meu, căci eu nu îmi credeam ochilor. Pata s-a format şi se mişca la fel ca un nor de abur, dacă îmi este permisă o asemenea afirmație.*

Mai departe, americanca ne vorbeşte despre cele relatate de doi astronomi amatori în anul 1958: *Când priveam suprafața Lunii, am rămas surprinşi de ceea ce am putut vedea în interiorul craterului Alfonsus. Un mare nor nedesluşit acoperea conul central al craterului. Norul avea un diametru de aproximativ 20 de mile şi contururi neregulate.* Două lucruri deosebite le-au atras atenția: norul era prea mare în comparație cu vârful muntelui pe care îl acoperea şi de acolo se răspândea o stranie lumină difuză.

Geologul El Baz nu a vorbit numai despre apă, ci şi despre anumite anomalii tectonice neelucidate şi a amintit de nişte rapoarte privitoare la o structură asemănătoare unui pod în Marea Crisium.

---

* Ați urinat pe probe (lb. engleză în original).

Prima relatare despre o asemenea construcție pe Lună provine de la celebrul specialist în probleme lunare, doctor Percy Wilkins. El a fost atenționat de un fost jurnalist, John O'Neill, de la **New York Herald Tribune**, încă din anul 1953, despre existența unei uriașe structuri, asemănătoare cu un pod, care se întindea pe o lungime de 12 mile, între Lavinium și Olivium, pe suprafața Lunii.

Wilkins nu a mai pierdut nici un minut și, cu prima posibilitate ivită, a făcut observații prin telescopul său. Și nu mică i-a fost mirarea: această construcție uriașă exista în realitate, el reușind să o recunoască după umbra pe care o lasă pe suprafața Lunii. *Acum apar două întrebări – încearcă el să concluzioneze cercetarea sa: dacă această structură există de mai mult timp, de ce nu a fost observată până acum, și cum a reușit să reziste cu succes la meteoriții care au căzut, sau la alte influențe? Dacă podul s-a format relativ recent, lucrul este și mai încurcat. Cum s-a format el oare? Și dacă, după toate așteptările pertinente, podul pare să aibă o origine artificială, atunci se deschide un câmp larg speculațiilor. Dar nu am ajuns deocamdată atât de departe. Totuși, construcția, indiferent dacă este artificială sau naturală, este o structură interesantă care a fost descoperită cu ajutorul telescopului* (N-ar trebui oare examinat dacă podul mai există și astăzi?).

Din acest punct totul devine și mai interesant: Axel Ertelt, din Halver, relatează și el despre curioase structuri tectonice dispuse pe suprafața Lunii. Conform spuselor sale, astronauții de pe Apollo au văzut în sectorul Fra-Mauro un număr de piramide mici, ordonate într-o formă geometrică. *O origine naturală a acestor obiecte este exclusă*, concluzionează el singur. Din păcate, acest lucru este infirmat de NASA. Gradul de probabilitate este infim, dar există îndoieli serioase în ambele ipostaze. În timpul unei transmisii la televiziunea germană, privitorii atenți au putut să observe existența acestor piramide – inserate în

imagine – între astronauți și stația de pe sol. Unii dintre aceștia au telefonat imediat la televiziune ca să afle și alte detalii. Conducerea televiziunii a vorbit cu NASA, dar nu a primit nici un răspuns. Acest lucru le-a fost comunicat și celor care priveau la televizor.

După cum mi-a confirmat personal Ertelt în anul 1993, a fost martor la respectivul schimb de replici: *Din păcate, totul s-a petrecut de foarte mult timp, iar eu nu mai pot să spun nimic exact. Cu precizie pot să spun numai că a fost vorba despre o transmisie de la ARD sau ZDF – atât mai pot astăzi certifica – în care tocmai se comenta zborul lui Apollo-12. Dacă îmi aduc bine aminte, moderatorul, un anume* ***Schiemann****, sau ceva asemănător, comenta emisiunile despre zborurile spațiale. Cu toată bunăvoința, nu pot spune mai mult.*

Și mai interesantă apare structura pe care Felix A. Bach a descoperit-o pe suprafața lunară (Bach și-a publicat descoperirea sa în revista americană **The Gate**). În timpul observațiilor asupra Lunii din anul 1985, în apropierea craterului Rost, americanul a descoperit o aparatură stranie, care consta dintr-un soi de catarg pe care erau fixate șapte obiecte asemănătoare unor bulbi. Bach a estimat înălțimea acestui *lucru* la 20 de mile!

Un an mai târziu, el a încercat să regăsească aceeași structură prin telescop și nu mică i-a fost mirarea: între timp catargul fusese poziționat altfel, iar *obiectele* fixate atârnau acum deasupra craterului Schiller. *Ele arătau ca niște piese de lenjerie atârnate pe o frânghie de rufe* – a fost de părere americanul.

Și eu sunt destul de marcat, dar mai mult din cauza evidentei realități – în afară de unele fotografii NASA destul de contestate – că există numai atât de puține materiale fotografice despre acele structuri. NASA afirmă mereu că nenumărate materiale fotografice din misiunile **Apollo** *sunt oficial abordabile.* Michael Appel, din Essen, mi-a oferit ceva mai bun. El a realizat, cu mulți ani în urmă, un interviu cu Martin Rebensburg, un fost

colaborator NASA. Graţie unei convorbiri telefonice purtate în anul 1993, am primit încă o dată confirmarea autenticităţii interviului lui Appel, într-un mod foarte clar:

Appel: Domnule Rebensburg, lucraţi în calitate de colaborator direct pentru NASA?

Rebensburg: Eu am fost un colaborator liber pentru NASA.

Appel: Ar fi posibil ca extratereştrii să fi construit o bază pe Lună?

Rebensburg: Astronauţii au ajuns în mai multe locuri pe Lună, dar cea mai mare distanţă străbătută de aceştia este de şapte kilometri. Noi nu ştim despre Lună aproape nimic. Că acolo ar putea fi o staţie extraterestră, este foarte posibil.

Appel: Dumneavoastră aţi amintit în prima noastră discuţie că la NASA ar exista filme care i-ar face pe oameni să cadă de pe scaun; sunt ele arătate publicului?

Rebensburg: Aceste filme nu au fost date încă publicităţii. Reporterul şef de la NASA a fost însărcinat să facă filme cu tot ce are legătură cu zborul cosmic. El mi-a spus că ar exista asemenea filme pe care nu le-am putea crede ochilor.

Appel: Au făcut în timpul zborului astronauţii observaţii OZN?

Rebensburg: Da, mulţi astronauţi şi piloţi de avioane au confirmat că au observat OZN-uri. Nu numai americanii, dar şi cosmonauţii sovietici au confirmat că au fost urmăriţi de OZN-uri.

Afirmaţiile lui Rebensburg au fost confirmate, în 1990, în revista de specialitate **Mufon UFO Journal**, prin expertul american OZN Bob Gribble, care l-a citat pe doctorul Garry Henderson, expert recunoscut la nivel mondial. Henderson nu este numai convins că astronauţii americani au văzut şi fotografiat nişte obiecte stranii, ci şi de faptul că aceste imagini sunt şi astăzi ţinute în secret de NASA. Americanul a vorbit personal cu un astronaut, care cu inima deschisă i-a relatat nişte lucruri strict confidenţiale ce nu au fost date publicităţii.

Aceste informații sunt întregite de două filme NASA reprezentând adevărate surprize documentare, la care am avut de altfel și eu acces. Secvența A se bazează pe un fragment de montaj de film NASA, **For All Mankind** (Pentru întreaga omenire). Cu puțin înainte de aselenizarea modulului, se poate vedea foarte clar, timp de câteva secunde, un obiect rotund, care venind din dreapta, a trecut razant peste suprafața lunară, îngrozitor de aproape de modulul lunar și care abia după ce a făcut o manevră abruptă de evitare, a dispărut din câmpul vizual oferit de modul.

Secvența B conține o scenă asemănătoare. De data aceasta sunt imagini luate de pe **Apollo 12**, care arată un obiect zburător gonind în diagonală față de locul de decolare a modulului de pe suprafața Lunii. În timpul acestui eveniment, a fulgerat timp de câteva fracțiuni de secundă o lumină peste craterul survolat.

Apariții OZN, fulgere de lumină și construcții misterioase. Pe satelitul nostru se întâmplă lucruri inexplicabile. Adevăratele motive pot fi numai ghicite. S-a construit pe Lună o bază operativă pentru OZN-uri? Există acolo forme de viață biologic normale sau anumite forme de viață necunoscute folosesc corpul lunar doar ca pe o legătură într-un înnebunitor joc cosmic? Întrebări peste întrebări! Cât de mult și cât de bine este informată armata despre aceste apariții, nu putem decât presupune, dar că nu se știe nimic despre aceste lucruri rămâne fără discuție sub semnul îndoielii.

În mod simptomatic, nu cu mult timp în urmă, nu NASA, ci chiar Ministerul Apărării al Statelor Unite, la 25 ianuarie 1994, pentru prima dată după 20 de ani, a trimis un corp zburător spre Lună. Numele noii sonde este **Clementine 1**, a fost catapultată de o rachetă de croazieră de tip **Titan 2** și la 20 februarie a cartografiat întreaga suprafață lunară, cu o cameră multispectrală de o concepție cu totul nouă. Până la sfârșitul lui

aprilie 1994, ar fi trebuit să fie terminate măsurătorile tectonice. Acum se are în vedere să se trimită sonda **Clementine 1** în direcția planetei pitice Geographos, complet neexplorată.

După cum declară locotenent-colonelul Pedro Rustan, de la US Air Force, managerul misiunii, demersul acestei explorări are în principal scopul de a testa noi tehnologii spațiale. Sonda a fost dotată cu un întreg arsenal de aparate de măsură foarte sensibile, iar imaginile care vor apărea pe ecranele centrului de calcul și control al datelor vor fi de o precizie și o exactitate a detaliilor greu de imaginat. Acest lucru ne face să fim cu atenția și mai încordată, mai curioși.

Speranța rămâne numai aceea ca sonda **Clementine 1** să nu aibă la un moment dat aceeași soartă ca sonda **Mars Observer**, trimisă în anul 1993. La scurt timp înainte de amartizare, din motive necunoscute, s-a întrerupt contactul radio cu centrul de control de pe Pământ.

Partea a 4-a

Schimbare de paradigme

Lumea este plină de specialiști incapabili de o realizare majoră, dar care au umplut mii de pagini tipărite, a atras atenția în mod zgomotos omul de știință Erwin Chargaff, în legătură cu evoluțiile din breasla sa.

De aceeași părere cu Chargaff sunt și autorii Cristopher Cerf și Victor Navasky. Lucrarea lor, **The Experts Speak**, *o alcătuire de texte, definitivă, cuprinzând informații de vârf, de maximă autoritate*, făcută cu mult zel, cuprinde declarații ale unor oameni de știință și personalități celebre. Părerile despre experimentele desfășurate în decursul timpului au un numitor comun: toate s-au dovedit, dacă privim retrospectiv, ca fiind false!

Într-adevăr, declarațiile capacităților recunoscute s-au dovedit a cântări prea greu, în felul acesta de multe ori s-au adus prejudicii dezvoltării științifice în general, care s-ar fi putut evita printr-o evaluare mai atentă a lucrurilor. În special pripitele păreri negative ale experților în legătură cu noile idei au agățat pietre de moară dezvoltării umane.

Calea ferată, automobilul sau avionul: fiecare nouă descoperire a fost mai întâi considerată ca fiind utopică și fără nici un temei, și aceasta chiar înainte să se lupte în ring deschis pentru impunerea ei în urma unei aprecieri obiective.

În ciuda tuturor experiențelor, descoperirile incomode sunt împinse spre domeniul modurilor de cercetare parașiințifice, de anumite cercuri conservatoare, care și astăzi le mai consideră ca făcând parte dintr-un imperiu al fanteziei.

De unde această aversiune împotriva științelor de graniță și declarațiilor neconvenționale – rezultat al studiilor din aceste domenii – este greu de spus în mod evident; probabil că ar trebui luate totuși în considerare și noile domenii de cercetare care ar putea fi o întregire binevenită în direcțiile științifice deja fundamentate. Aceste idei enumerate mai sus, în loc să fie întâmpinate de o rezistență sistematică și absurdă, ar putea mobiliza punctele slabe din știința academică spre clarificări decisive. Căci nici oamenii de știință nu sunt scutiți de slăbiciuni omenești ca vanitatea, prejudecățile și necinstea...

1

Corifeii în lumina crepusculară

Filozoful şi psihologul William James a propus sportul ca un înlocuitor pentru război; s-ar putea tot atât de bine lua ca exemplu disputele din lumea ştiinţelor naturii şi a celor sociale. Chiar şi luptele ştiinţifice au armatele lor, regulile, tactica schimbării neaşteptate, suferinţe ţinute sau nu în frâu, înfrângeri, retrageri şi liste cu pierderi.

(**ALFRED DE GRAZIA**, *sociolog*)

Trebuie să existe aşa ceva?

Cristel Lauterbach, referent de presă la Universitatea Gießen, a răspuns printr-un oftat semnificativ când, în martie 1993, a fost întrebată telefonic despre stadiul cercetărilor în afacerea Lohmann.

Wolfgang Lohmann, profesor titular de biofizică, era bănuit atunci că a manipulat cu bună ştiinţă date ale cercetării. Acest lucru l-a declarat Harald Neubacher, un fost colaborator al lui Lohmann, în mai 1990. Discrepanţa între cercetările efectuate şi rezultatele date publicităţii era enormă, a declarat Neubacher Consiliului profesoral. Acesta din urmă a hotărât să regleze conturile în familie. A fost vorba despre teama pentru renumele ştiinţific. După multe tergiversări, domnii abilitaţi s-au reunit în sfârşit să facă *un apel la conştiinţa ştiinţifică a participanţilor.*

Lohmann a fost somat să facă *un raport despre eventualele scurgeri de informații asupra metodelor sale de diagnosticare.* Acest lucru nu i-a plăcut și a cerut formarea unui tribunal de onoare, care, printr-o comisie de experți, să ateste libertatea cercetării. Pe scurt, instanța a hotărât în cele din urmă că dreptatea se află de partea profesorilor care l-au incriminat: *Comisia universitară și-a arogat niște drepturi pe care nu le avea.*

Lohmann a continuat șirul de procese. Profesorul Gerhard Uhlenbruck, renumit cercetător și director al Institutului de imunobiologie din Köln, a urmat aceeași cale. El s-a sustras interpelărilor, timp în care a manipulat cu abilitate informațiile date publicității. În timpul evenimentului, era șef de sector la o clinică medicală. Într-o bună zi, unul dintre asistenții lui i-a înmânat un proiect de cercetare. Aparatul necesar, o minune a tehnicii, în valoare de 250.000 de mărci, a fost construit cu ajutorul banilor dați de stat. Timp de o săptămână, totul a decurs fără probleme. *Apoi, pe nepusă masă, asistentul a fost chemat la o instituție privată de lucru, nemaiavând timp pentru activitatea de laborator. Astfel s-au pierdut șapte ani.*

Și asta pentru că asistentul – între timp el s-a reabilitat cu o altă temă și s-a transferat la altă clinică – în momentul transferului, păstrase cheile de la camera de cercetare. Și, stupoare: scumpul aparat, prin faptul că nu a fost folosit timp de câțiva ani, devenise o relicvă și era acoperit cu o crustă de praf dezagreabilă. Laboratorul a fost curățat, iar părțile care se mai puteau folosi din el au fost vândute unui comerciant de vechituri.

Uhlenbruck și-a făcut socotelile totuși, fără să țină cont de conducerea clinicii. El a cerut, după o jumătate de an, un raport detaliat cu rezultatele obținute de aparat. *Am fost mereu presat să produc rezultate, căci fundația, din fondurile căreia s-a plătit analizatorul, îmi cerea neapărat un raport* – și-a amintit fără plăcere profesorul. *Eram complet năucit – trebuia să scot niște rezultate în funcție de care aș fi primit noi mijloace și un program de cercetare.*

Pe scurt, după un timp a umblat într-adevăr pe drumuri, cu un raport de la Uhlenbruck către fundația respectivă. *Cum s-ar spune, fundația a răspuns mai târziu și a admis că rezultatele erau mulțumitoare, după care proiectul s-a considerat finalizat, lucru care arată cât de bine se potrivesc rezultatele obținute în cercetarea clinică cu cele din literatura de specialitate.*

În America există de mult timp detectivi științifici, care devin activi în cazuri asemănătoare. Este vorba despre cel mai mare scandal, care s-a ivit pe tema criminalității științifice, devenit un caz de notorietate publică în 1993, în urma căruia din cei aproximativ 2600 de studenți și docenți chestionați, mai mult de jumătate au declarat că din experiență proprie au luat cunoștință de cel puțin un asemenea caz de manipulare a datelor de cercetare. Aceste constatări îngrijorătoare au intrat în vizorul Institutului Acadia din Maine, și al unor membri ai celebrei *American Association for the Advancement of Science* (AAAS). Câteodată în urzeala argumentațiilor sau a experimentelor insolite sunt salvatoare subtilitățile, atât în metodele cât și în felul de lucru. Limbajul de specialitate trebuie să fie însă acceptabil ca nivel de percepție.

2

Trucul cu limbajul de specialitate

> Mulţi sunt de părere că multe cuvinte străine şi un stil complicat ar ridica valoarea ştiinţifică şi credibilitatea lucrării lor. Colaterale şi lipsite de conţinut, toate acestea dau naştere unor texte formale, de o calitate ştiinţifică îndoielnică, care de multe ori nu au nici măcar valoarea hârtiei pe care au fost scrise.
>
> (**CHRISTA HAENICKE**, într-o scrisoare publicată în ***Tages-Anzeiger***)

Modul de exprimare ştiinţific trebuie să fie inteligibil. Lucrul acesta este cerut de Hubertus Tschopp, preşedintele Societăţii elveţiene pentru institute de învăţământ superior şi de cercetare. De la sfârşitul anilor optzeci, sub conducerea sa, s-au acordat premii în bani pentru lucrări de diplomă şi numeroase dizertaţii. După spusele lui Tschopp, au avut loc acţiuni regulate în care se cerea *o calitate ridicată a limbajului lucrărilor ştiinţifice.* De mult nu mai este nici un secret faptul că limbajul complicat ştiinţific poate fi formulat şi într-o formă mai inteligibilă.

Părerea noastră că această delimitare de limbaj trebuie să constituie un punct de răscruce în literatura ştiinţifică, este împărtăşită şi de Werner Hauck, de la Cancelaria federală. La cea de-a patra festivitate de înmânare a premiilor din anul 1993, el a prezentat propuneri concrete şi interesante despre modele

de exprimare concise. Cu succes. La sfârşitul expunerii sale, reformulările propuse de el pentru legile emise se prezentau la jumătate ca număr de cuvinte, dar dublu ca eleganţă şi claritate.

Câştigătorul premiului, Cristoph Frei de la Universitatea din St. Gallen, a fost răsplătit pentru lucrarea sa de doctorat, lungă de 25 de pagini, despre biografia cercetătorului politic Hans Joachim Morgenthau. Lucrarea aceasta a fost deja publicată sub forma unei cărţi, deoarece, după spusele lui Frei, *nu a vrut să fie rezervată unui cerc restrâns de persoane, ci să fie o lucrare de interes general. Ea a fost scrisă în aşa fel ca şi mama mea să o citească cu plăcere.*

O parte importantă din succesul elveţianului se datorează (şi nu în mică măsură) părinţilor săi adoptivi din lumea ştiinţelor, profesorii Alois Riklin şi Jürg Martin Gabriel. Ei au sprijinit spontan stilul *neştiinţific* al protejatului lor care nu a vrut să-şi divizeze lucrarea sa cu fel de fel de subtitluri, ci a găsit mai multă plăcere să le înlocuiască cu accente de exprimare şi cu mijloace graduale de creştere a tensiunii. *Mulţi dintre cei care îşi ornează textele cu anumiţi termeni ştiinţifici şi cuvinte străine sau neologisme pretenţioase se sustrag răspunderii. Ei rămân neclari, ca să nu poată fi atacaţi*, a declarat Frei, cu ocazia primirii premiului, jurnalistei Marlies Strech de la **Tages Anzeiger** din Zürich.

Doctorul Heinz Kretzenbacher, însărcinat cu anumite probleme privitoare la limba germană pe lângă Facultatea de limbi străine din München, face un pas înainte în acest domeniu sensibil. În timpul cercetărilor sale lingvistice, a distins trei elemente care străbat aproape toate textele ştiinţifice. El vorbeşte despre tabuul-eu, tabuul metaforei şi tabuul povestirii, şi desemnează aceste structuri ca pe cele mai importante strategii lingvistice, care marchează limbajul folosit în mod curent în textele ştiinţifice. Această aşa-zisă *transparenţă* îngreunează (fie ca cititor, fie ca ascultător) perceperea unui text ştiinţific,

iar pe de altă parte reprezintă nu numai *un vehicul pentru transmiterea cunoştinţelor, ba chiar poate constitui baza unor forme şi extinderi ale cunoaşterii.*

Limbajul ştiinţific este dominat de a treia persoană a verbului (*se poate observa*, *observaţia a dat*), căci ştiinţa aşteaptă ca reprezentanţii ei să raporteze, nu să povestească, este de părere Kretzenbacher şi nu este deloc de acord cu această situaţie. *Tabuul-eu sugerează că ştiinţa este independentă şi că există independent de un subiect uman, şi că o exteriorizare ştiinţifică este de asemenea independentă de partenerii specifici de comunicare. Un tabu metafizic sugerează că o dovadă ştiinţifică poate fi prezentată numai într-un mod precis (...) iar în fine tabuul povestire sugerează, asemănător cu tabuul-eu, că în textele ştiinţifice dovezile vorbesc de la sine, fără să necesite un subiect uman ca o instanţă de transmitere.*

Cât de mult se pot ocoli în realitate valenţele limbajului în publicaţiile ştiinţifice, încercăm să exemplificăm prin următoarele cazuri. Le-am preluat dintr-o lucrare demnă de citit, **The Scientist Speculates**, scrisă de autorul I.J. Good.

- Este clar că mai este nevoie de multă muncă, pentru ca rezultatele obţinute să demonstreze ultimele consecinţe. (**Propriu-zis:** *Actualmente nu înţeleg încă această presupunere*).
- Se cunoaşte de mult că... (**Propriu-zis:** *Nu mi-am dat silinţa să caut şi să verific izvoarele acestor informaţii*).
- Rezultatele au o mare importanţă atât practică, cât şi teoretică. (**Propriu-zis:** *Eu le consider ca fiind interesante*).
- Se presupune..., Ar putea fi... (**Propriu-zis:** *Eu cred că*).
- La modul general se consideră că... (**Propriu-zis:** *Şi alţi cercetători gândesc ca mine*).
- Ar putea fi nişte obiecţii că... (**Propriu-zis:** *La această obiecţie am un răspuns foarte bun, la care voi reveni*).

Aceste tertipuri retorice, care exploatează fiecare dram de slăbiciune omenească, ar trebui să ne dea de gândit. Trebuie

oare ca toate textele ştiinţifice să fie concepute într-un mod sec? Patima frenetică de a folosi constant cuvinte străine nu mai are de mult nici un sens, atât timp cât cea mai mare parte dintre noţiunile problematice pot fi exprimate clar în termeni comuni. Putem citi într-un articol de specialitate despre *corelaţia semnificativ pozitivă dintre creşterea de însuşire efectivă şi timpul de prelucrare*, care se poate spune simplu că, cine învaţă un timp mai îndelungat învaţă mai mult. *Aceste exemple reprezentative despre propoziţii şi construcţia lor constituie expresia unei imitaţii de prost-gust, care printr-o terminologie pretenţioasă vor să creeze aparenţa abordării la un nivel ştiinţific elevat* – această afirmaţie îi este atribuită doctorului Wolfgang Frühwald, profesor de istorie a literaturii germane la universitatea din München.

Dar exemplele cele mai semnificative provin constant din domeniul sociologiei. Să vă exemplific acum următoarea monstruozitate lingvistică dintr-un curs de sociologie de 750 de pagini, apărut în 1991. În primul rând, vreau să vă dau exemplu următoarea propoziţie: *Această tradiţională figură de argumentaţie sociologică este într-atât afirmativă, pe cât noţiunea de competenţă subiectivă este definită ca posibilitate de folosire, şi care rămâne în acest fel o metodă eminamente sistemică. Apare deci, restrângerea categoriilor disjuncte ale determinării sociologice prin comportarea socială în directă legătură cu constituirea obiectivă a structurii subiective funcţie de activarea unei nonconformităţi potenţiale, care poate să demonstreze o identitate ambivalentă – ca pe un moment de iniţiere pentru înlăturarea presupunerilor subiectiviste.*

Nu este oare tocmai acesta motivul pentru care toată această complexitate lingvistică artificială are, în afara cercurilor profesionale academice, o foarte mică audienţă? Ar trebui măcar o dată să ne imaginăm că este posibil ca vioiciunea textelor să se poată baza pe anumite pasaje creatoare. Aceste pasaje ar trebui

să rămână deoparte față de formulări stereotipe și de sobrietăți obtuze. De asemenea, ar putea fi câteodată „condimentate" cu câte o glumă lingvistică.

Omul de știință ne face atenți asupra eventualelor stângăcii sau falsificări care n-ar face decât să dăuneze textelor. Cu mâna pe inimă: invers nu este tot așa? Prin publicarea unei limbi impersonale, lipsită de emoție, nu avem totuși de-a face cu o falsificare? Dacă ne vom decide o dată pentru una dintre variante, să lăsăm loc o dată și pentru un limbaj accesibil sau narativ. De fapt, lumea este și-așa destul de cenușie...

3

Ereticii lumii de astăzi

Mulţi văd acelaşi lucru, atât cu ochiul stâng, cât şi cu ochiul drept. Şi obiectivitatea înseamnă să crezi în ceea ce vezi.

(**STANISLAV JERZY LEC**, *scriitor*)

1993. Un om vrăjeşte Germania. David Copperfield, cel mai cunoscut magician din lume, călătoreşte pentru prima oară în Europa, umple jucându-se sălile de spectacole şi îi face pe spectatorii germani să aplaude frenetic arta sa. O ţară întreagă trăieşte „febra Copperfield". Şi aceasta dintr-un motiv temeinic. Căci trucurile americanului sunt unice, de ani de zile nu pot fi atinse de nimeni. De pe bolta sălii de spectacol pluteşte înconjurată de un văl de ceaţă, învăluită în ritmuri sonore adecvate – o ladă de modă veche. Voalurile subţiri se deschid, cutia este goală. În răstimpul câtorva secunde, lada se închide şi se deschide din nou, un strigăt se aude din mulţime. Acolo unde cu câteva minute în urmă domnea lada goală şade acum magicianul legendar. Publicul este în delir.

Şi acesta este numai preludiul unui spectacol, care aruncă în aer toate graniţele fanteziei. Copperfield îşi schimbă trucurile cu fiecare ocazie şi lucrurile pe care le-a prezentat publicului în ultimii ani devin tot mai incredibile. Un avion cu reacţie a dispărut la fel de uşor ca un vagon masiv de cale ferată: peste ultimul a fost întinsă o simplă prelată. Vagonul *împachetat* a plutit ca ridicat de mâna unui spirit, iar când voalul magic a fost

scuturat, acolo unde cu câteva clipe înainte stătea masivul obiect, acum se înghesuia publicul emoționat, care nu putea să conceapă cum s-a putut întâmpla acest lucru.

Trucul cu vagonul de cale ferată nu i-a fost suficient magicianului american, deoarece puțin mai târziu a făcut să apară într-un mod asemănător un vapor întreg. Contrariul acestuia: următoarea stație a fost Statuia Libertății. Folosind patru stâlpi de susținere din oțel, colosul a fost învăluit de o pânză neagră. Când pânza a căzut, statuia dispăruse.

În Germania, David Copperfield și-a entuziasmat fanii în principal cu instalațiile spectacolului, care i-au permis să zboare prin sală, condus parcă de o mână nevăzută. La sfârșit, a invitat o doamnă din public să vină pe scenă, împreună cu care s-a învârtit peste capul spectatorilor într-un ultim tur festiv. Germania era înnebunită și chiar unii reprezentanți ai presei își băteau în fel și chip capul, cum de au putut fi concretizate asemenea minuni.

Zürich, câteva luni înainte, James Randi, coleg de breaslă cu Copperfield, este prezentat de Institutul universitar de la Zürich ca deținător al premiului întâi din partea unei fundații pentru cercetarea creierului. Meritul său: lupta consecventă împotriva superstițiilor moderne.

În comparație cu gradul de celebritate a lui Copperfield, spectatorul Randi putea numai să viseze. Așa că el s-a dedicat altor lucruri și a început să studieze, în slujba științei, aparițiile paranormale. Cel mai mult a incitat relevarea celebrelor și contestatelor metode de tratament homeopatic în revista de specialitate **Nature**, cu toate că argumentele sale de atunci nu erau îmbrățișate în cercurile de specialitate.

Cel puțin lui Randi i se pot atribui meritele privind cercetările făcute în unele cazuri demonstrate, despre cât de îngustă este granița dintre trucurile vrăjitorești și puteri efectiv inexplicabile. Consecvent și direct, el arată că descoperirile sale au

putut explica numai o parte din cazurile paraştiinţifice. Aceste lucruri nu l-au împiedicat pe american să emită diferite supoziţii aflate la graniţa ştiinţei şi să înceapă lupta pentru fundamentarea acestor idei.

Sociologul german Gerhard Eberlein, de la Universitatea tehnică din München, nuanţează cu bun simţ: *Prin categoria ştiinţelor şcolare el înţelege un conglomerat de întrebări, teorii, metode şi rezultate susţinute în interiorul unor cercuri universitare, pe când denumirea de «paraştiinţă» atinge mai mult domeniul sociologic. Ea construieşte în coexistenţă cu ştiinţele şcolare domenii structurale şi procesuale asemănătoare, cu partea (...) programului de cercetare de o valoare considerată ca nedefinită, până la nedefinitoriu. Totuşi, unele teorii se pot folosi în parte ca fiind afirmaţii paraştiinţifice.*

Eberlein evită în mod conştient folosirea noţiunii de *pseudo-ştiinţă*. Aceasta pentru că el consideră termenul respectiv ca fiind nefericit ales. Cine pledează pentru un dialog între ştiinţele şcolare şi cele paraştiinţifice, cum susţine profesorul, poate fi interesat în descifrarea implicaţiilor directe ale acestei juxtapuneri. Acela ar trebui să asculte mai atent discursul cercetătorului în domenii de frontieră, înainte să arate ce fel de criterii şi norme de comportament ştiinţific sunt potrivite de urmat. Prin consecinţă, la refuzul acestei abordări se impune convingerea că cercetătorul de formaţie academică nu a făcut în mod necesar un pact cu adevărul – spune mai departe profesorul de sociologie. De asemenea, capătă relevanţă problemele omeneşti, şi nici nu poate fi singurul model de cunoaştere.

Constrângerea de tip medieval sub forma toleranţei restrânse faţă de nou se manifestă şi astăzi evident, aşa numeşte profesorul Raimund Kaufmann, şeful Institutului de medicină laser de la Universitatea Heinrich-Heine din Düsseldorf, părerile inchizitoriale ale unor colegi de-ai săi. *Aceşti aşa-numiţi apărători declanşează adevărate focuri încrucişate cu un zel cu care ar*

putea mai bine să facă altă treabă, decât să-şi declare incapacitatea creativă printr-un principiu de compensaţie dirijat într-o direcţie greşită.

Kaufmann s-a angajat într-o discuţie deschisă cu toţi membrii **GWUP** (*Societatea pentru abordarea ştiinţifică a paraştiinţelor*), cu sediul la Rossdorf şi care cuprinde ca membri în principal oameni de ştiinţă reputaţi, reuniţi cu scopul declarat de a lupta împotriva superstiţiilor moderne. Pe savant nu îl interesează trecutul ştiinţific al nimănui. Ştiinţa real existentă nu e mereu aceeaşi cu ce ar trebui să fie, şi anume căutarea adevărului dincolo de susţinerea dogmelor ştiinţifice şi prejudecăţilor. *Iar cui crede în lebede albe îi va fi destul de uşor să găsească şi mai multe lebede albe – acela va trece sigur cu vederea peste o lebădă neagră care se află într-un colţ al lacului.*

Şi astrofizicianul german Illobrand von Ludwiger s-a lovit de practicile grupului GWUP. Ludwiger aparţine unei societăţi internaţionale **Society for Scientific Exploration**, o societate compusă din oameni de ştiinţă în opoziţie faţă de principiile GWUP, care discută şi cercetează foarte deschis teorii noi, neconvenţionale şi fenomene situate la frontierele cunoaşterii.

La invitaţia profesorului Eberlein de la Universitatea tehnică din München, cercetătorii de la **Society for Scientific Exploration** s-au reunit într-o sesiune, în august 1992. A fost numai o chestiune de timp apariţia unei prezentări critice asupra conferinţei în paginile publicaţiei **Skeptiker**, patronată de grupul GWUP. Timp de luni de zile, domnii respectivi s-au plâns de referatele *pseudoştiinţifice* şi lipsite de un suport critic autorizat, apărute în revistă. Acest lucru s-a făcut totuşi într-un mod fals şi neştiinţific, aşa că Ludwiger, care prezentase actualul stadiu al cercetării ştiinţifice asupra fenomenului OZN, a fost nevoit să-şi asume o luare de poziţie transmisă revistei **Skeptiker** pentru publicare. După cum urmează, astrofizicianul münchenez a declarat: *Titlul revistei societăţii GWUP ridică în mod*

obligatoriu ştacheta obiectivităţii care este atât de necesară la redarea realităţii. Prezentarea aşa de simplistă a relatărilor în articolul critic trebuie să ne întărească convingerea că asemenea afirmaţii nu au suport în realitate.

De fapt, Ludwiger este un vechi cunoscător al practicilor GWUP, şi el şi-a format, în timpul îndelungatei sale activităţi de cercetare în domeniul ştiinţelor de frontieră, anumite aptitudini pentru acceptarea fenomenelor paraştiinţifice şi a mănunchiului de întrebări care reies de aici. Cine are dreptate? Cine va izbuti să găsească adevărul? Ce fel de metode urmează să le continuăm? Răspunsul lui Ludwiger la aceste întrebări este simplu: *Urmează pe cei ce se îndoiesc, dar ia-i în considerare şi pe aceia care spun că deţin adevărul. Sfatul acesta s-a dovedit a fi valoros în toate controversele ideologice.* Münchenezul analizează metodele de argumentare ale contemporanilor săi sceptici, în decursul anilor, şi a formulat trei postulate care se potrivesc mereu:

Postulatul 1: *Toate evenimentele naturale se pot explica prin metodele ştiinţifice pe care le avem la îndemână.*

Postulatul 2: *Nu există fenomene inexplicabile, ci numai interpretări greşite, acţiuni inconştiente de inducere în eroare şi halucinaţii de natură psihotică.*

Postulatul 3: *Cine consideră că sunt posibile fenomene anormale, este iraţional, neştiinţific şi nu este critic cu el însuşi.*

Confirmarea poziţiei lui Ludwiger a venit din partea parapsihologului american Robert McConnell, de la Universitatea Pittsburgh, în urma unei anchete sociologice vizând o parte din membrii Academiei Naţionale de Ştiinţă din Statele Unite, pe parcursul anului 1992. El a întrebat 491 de membri ai Academiei de Ştiinţe, care este părerea lor despre manifestările parapsihologice, precum percepţia extrasenzorială şi psihokinezia. Din cele 239 de persoane care au răspuns anchetei, trei sferturi au plasat aşa-numitele apariţii direct în domeniul fanteziei. Totuşi,

patru membri au considerat *asemenea anomalii ca fiind probabile*. Peste două treimi dintre cei întrebați și-au motivat îndoiala prin faptul că manifestările PSI extrasenzoriale nu pot fi încadrate în actualul context științific și în imaginea standard asupra lumii, iar numai a 20-a parte din ei acceptau dilema ca atare.

Concluzia năucitoare a lui McConnells: *Cei mai mulți nu iau în considerație fenomenele PSI din lipsa unui cadru adecvat de studiu. În această situație, comunicatele lor susțin ideea unor manifestări îndoielnice, care nu se explică prin legile naturale cunoscute, bazându-se și pe anumite puncte de vedere defăimătoare ale altor oameni de știință.*

În zilele noastre se impune totuși o acțiune benefică în domeniul parapsihologiei, înainte de toate prin străduința Institutului de parapsihologie din Freiburg, singurul institut universitar din Germania ce posedă o catedră specializată. Catedra a fost înființată de profesorul Hans Bender, decedat de curând.

Astăzi, profesorul Johannes Mischo continuă moștenirea lui Bender. În această activitate este sprijinit de expertul în tematica PSI Walter von Lucadou. Lucadou este *doctor în fizică și psihologie* aparținând – cum am putut să mă conving personal – acelei categorii de oameni care, în mod eronat, pot fi considerați naivi sau creduli. El asigură la institutul din Freiburg consultanța telefonică și printre altele se ocupă de continuarea și evaluarea diferitelor lucrări din domeniul psihokineziei. Un alt mare pionier din acest domeniu este J.B. Rhine, care în perioada anilor treizeci-patruzeci a experimentat cu succes influențarea mentală a unor zaruri ce se rostogoleau pe un plan înclinat. Un observator independent a fost pus în situația de a-și dori o anumită combinație demonstrativă. Lucru interesant: rezultatele obținute au depășit de câteva ori media statistică

normală. Cu cât experimentul dura mai mult, cu atât mai scăzut era gradul de precizie, cotat drept *întâmplare*. Acest lucru, Rhine l-a explicat prin oboseala progresivă care acționează asupra persoanei în cauză. Concluzia sa: *Spiritul dispune de o putere care poate să reacționeze în raport discret cu materia.*

Criticii nu au așteptat mult și au reacționat prompt, găsind o altă soluție pentru rezultatele deosebite: conformația zarurilor sau frecarea inerentă oricăror acțiuni mecanice. Abia după introducerea așa-numitelor mașini Schmidt, disputele au luat sfârșit.

Noile aparate au fost concepute de fizicianul germano-american Helmut Schmidt, care a prezentat o construcție bazată pe încercări repetate, capabilă să facă previziuni mult mai bune, căci mașina Schmidt lucrează pe baza dezintegrării radioactive. O construcție specială traduce procesul dezintegrării în semnale luminoase, roșii și verzi, afișate în partea exterioară a aparaturii. Acolo există un observator neutru care încearcă să influențeze mental realitatea, căci dezintegrarea radioactivă este considerată în știință ca întâmplătoare și necontrolabilă la nivel cuantic.

Cu atât mai interesante apar rezultatele obținute de Rhine, cu cât acesta nu avea un aparat atât de performant, precum cel al lui Schmidt. Cotele rezultatelor norocoase erau cu mult peste cele medii așteptate. Dar și acum criticii au găsit un contra-argument: în cazul acestora, precum și în încercările ulterioare au fost făcute publice numai seriile pozitive de rezultate, celelalte au fost pur și simplu aruncate la coș.

Expertul în psihokinezie, doctor Von Lucadou, poate doar să dea neîncrezător din cap la ideea unei asemenea posibilități. *Dacă se pornește de la faptul că efectul psihokineziei reprezintă un artefact statistic, după cum s-au publicat numai cele 332 de rezultate bune în perioada 1970-1985, rezultă că cel puțin 4500 de rapoarte experimentale au fost aruncate la coș.* Omul de știință din Freiburg este convins că *din punctul de vedere al*

raportului de cercetare în parapsihologie, o asemenea acceptare este nerealistă, dacă ne gândim mai ales că el ţine de un «bon ton» în acest domeniu deschis comunicării, care publică şi experimente nereuşite.

Rezultate asemănătoare ne-au parvenit la mijlocul anilor optzeci din SUA. În acest caz, cercetările ştiinţifice arată că pacienţilor cu probleme de inimă pentru care s-a invocat ajutorul divin prin rugăciunile unor terţe persoane, le-a mers mult mai bine decât altui grup martor. Acest experiment a fost făcut de Scott Rogo, un cercetător al fenomenelor **PSI**, mort între timp, din păcate.

Ca demonstraţie, Rogo a prezentat cercetările făcute asupra unor pacienţi bolnavi de inimă, de către doctorul Randy Byrd, specialist în problemele inimii şi cardiolog la spitalul general din San Francisco. Byrd a programat calculatorul pentru 192 de persoane, testate pe timp de un an – pentru care s-au spus rugăciuni, după confesiunea fiecărui pacient revenind în jur de şapte protestanţi, catolici sau evrei la un singur bolnav asistat. Acestui prim eşantion i-a fost asociată pentru control o grupă martor de 201 pacienţi, aleşi la întâmplare, care au fost la fel de bine trataţi ca prima grupă, din punct de vedere medical. Rezultatele primei grupe, după raportul Rogo, s-au dovedit reale şi în mod semnificativ pozitive.

Publicaţia de referinţă a Asociaţiei elveţiene de parapsihologie mai adaugă în anul 1987: *Cu toate că autorul dispune şi de alte cercetări (...) creşte credibilitatea ipotezei că ar exista o intervenţie divină. De asemenea, el vede posibilitatea unui fel de puteri paranormale, emanată din efortul grupurilor care şi-au exteriorizat prin rugăciune starea lăuntrică. Proveniența percepţiei extrasenzoriale şi psihokinetice nu este încă explicată. Mai important decât întrebarea, Scott Rogo consideră eficienţa rugăciunii. Aceasta înseamnă o descoperire epocală, după care ar putea să se ia atât religia, cât şi medicina şi parapsihologia.*

Să nu ne facem iluzii: cercurile ştiinţifice ar băga de regulă asemenea indicii în sertar, chiar dacă parapsihologii şi-ar da silinţa să se facă ascultaţi cu relatări şi dovezi situate la graniţa ştiinţifică. Examinări rudimentare sau supraestimarea experimentală dau greş adesea din cauza lipsei de dovezi concrete. Aceste lucruri au fost spuse de profesorul doctor Hans Bender şi doctorul Walter von Lucadou la Uniunea de Cercetare Germană încă din anul 1978, la tema **Cercetări experimentale în problema psihokineziei**. Sprijin nu au găsit la nimeni (şi cei bine intenţionaţi erau de părere că demonstrarea existenţei efectelor psihokineziei se poate baza pe metodele ştiinţelor naturii care prezintă un interes larg).

La 6 iunie 1980 a apărut din nou un compendiu de recenzii al Uniunii de Cercetare Germane, de data aceasta cu ajutorul profesorului doctor J. Mischo. Au fost formulate iarăşi simpatice răspunsuri standard, dar din nou nici un proiect sponsorizat.

După trei ani a fost remis un memorandum la ministerul pentru ştiinţă şi cultură din landul Baden-Württemberg, cu titlul: *Care este viitorul parapsihologiei în Republica Federală Germania?* Acest memorandum a fost semnat de 57 de persoane, din care 20 profesori. Autorităţile au rămas mute, iar la 28 martie 1984 s-a subliniat din nou că nu se vede nici o posibilitate de sprijinire într-un mod sau altul a unui proiect de psihokinezie.

Walter von Lucadou, animatorul întregii probleme, nu s-a lăsat păgubaş. El a trimis în noiembrie 1986 o petiţie cu sprijinul Fundaţiei Ştiinţifice pentru Cercetare în Parapsihologie, în care ruga să poată constitui măcar o grupă de circa trei oameni de ştiinţă care să se ocupe intensiv cu cercetarea psihokineziei. Atunci au răspuns la acest apel aproape 40 de profesori universitari din toată lumea. Dar şi această încercare a fost sortită eşecului. Să nu ne mirăm că tribunalul landului a catalogat parapsihologia la data de 21 februarie 1978 ca fiind neştiinţifică, aparţinând mai degrabă doar credinţei, superstiţiilor şi închipuirilor.

Data de 15 mai 1993 a marcat o schimbare pozitivă. La acea dată, renumitul jurnal ştiinţific britanic **New Scientist** a publicat un reportaj de cinci pagini despre cercetările psihologului Chuck Honorton, care a reuşit clar să demonstreze existenţa puterilor telepatice şi aceasta cu ajutorul unor raţionamente ştiinţifice care i-au lăsat chiar şi pe extrem de criticii savanţi fără contraargumente. Proaspetele rezultate ale testelor publicate erau aşa de frapante, încât au fost prezentate oficial la instruirea anuală a celebrei *American Association for the Advancement of Science* (AAAS).

Susan Blackmore, psiholog la universitatea Bristol, a numit rezultatele ca o clarificare pentru toţi scepticii şi a pledat energic la o sesiune GWUP pentru examinarea fără prejudecăţi a experimentelor. În motivaţia apelului ei, Blackmore a arătat că structura experimentelor corespunde în mare măsură cerinţelor, care au fost solicitate de oamenii de ştiinţă sceptici. Ea spune că rezultatele nu sunt cu siguranţă o întâmplare, cu toate că relatările celor de la GWUP nu fost foarte entuziaste. Acest lucru nu a fost o minune, căci dacă ne luăm după profesorii münchenezi Hans Dieter Betz şi Herbert L. König, scepticii din grupul GWUP şi-au pierdut de mai multe ori simţul măsurii, în strădaniile lor de raţionalitate.

Concluzia ar fi că grămada de gunoi nu a fost curăţată, ea a fost numai schimbată prin ignoranţă. Căci oamenii de ştiinţă sunt şi ei oameni. Oameni cu posibilităţi de adaptare limitate şi cu un orizont de experienţă mărginit. Oameni cu toate erorile şi slăbiciunile lor. Oameni care se iau ei înşişi prea mult în serios.

Pentru risipi îndoielile privind lipsa de certitudine a confraţilor săi, profesorul Jack Baldwin, conducătorul Centrului de Ştiinţe Moleculare de la Oxford, declară: *Practica experimentală ne demonstrează de destule ori cu claritate câte din părerile noastre preconcepute, acceptările şi presupunerile noastre, ipotezele noastre cumînţi şi prejudecăţile sunt greşite.*

Experimentatorii ne protejează de o cutezanță prea mare, au grijă de umilința vindecătoare și ne aduc înapoi pe pământ cu realitatea.

Să-l ascultăm așadar pe profesorul Gerhard Vollmer și pledoaria sa pentru o formulare explicită a problemelor neelucidate, și în același timp să ne păzim de experții care găsesc la orice întrebare răspunsul potrivit. Deoarece *adevărul* – așa cum spunea poetul și filozoful indian Rabindranath Tagore – *este doar numele pe care îl dăm greșelilor noastre schimbătoare.*

Documente

Unele remarci privind documentele următoare:

a) Armata elveţiană şi problema OZN (*documentele 1-6*).

În anii cincizeci, serviciul de informaţii elveţian a transmis diverse scrisori oficiale prin J.R. Lécher, de la Departamentul pentru aviaţie şi apărare antiaeriană, în calitate de specialist în problemele OZN (*documentul 1*) şi a trimis doamnei Lon Zinsstag din Basel, un chestionar destinat personalului militar (*documentul 3*), insistând ca această hârtie să fie tratată cu seriozitate (*documentul 2*).

Chiar în anii optzeci şi primii ani din nouăzeci, actualul şef de presă al aviaţiei militare, colonelul Hans-Rudolf Häberli, a avut legături cu Lécher în problema fenomenelor OZN (*documentul 4*). În afară de aceasta, în timpul când Häberli era în acest serviciu, nici piloţii, nici personalul radar nu au trimis rapoarte (*documentele 4 şi 5*).

În anul 1994, departamentul militar elveţian, la presiunea opiniei publice, şi-a schimbat politica de informare pe tema OZN. Deodată, s-a pus la dispoziţie un dosar care, printre altele, conţinea un buletin de informare al lui Lécher pe tema OZN, cuprinzând unele apariţii descrise de piloţi şi cazuri radar neclarificate, care au fost totuşi discutate la 26 aprilie 1994, în cadrul unei emisiuni televizate. Acolo s-a răspuns şi la întrebările oficiale în adevăratul sens al cuvântului (*document 6*).

document 1

Abteilung für Flugwesen
und Fliegerabwehr

Service de l'aviation
et de la défense contre avions

Servizio dell'aviazione
e della difesa antiaerea

Telephon:
81 Interne Nr.: 3826

Fräulein
Lou Zinstag, UFO Sekretariat
Nadelberg 31

B a s e l

Ihre Zeichen: V.réf. - V.rif.

Ihre Nachricht vom: V. communic. du - V. comunicato del

Unsere Zeichen: Notre réf. - N. rif.
ND/Léhe

Bern, Viktoriastr. 65
29. Aug. 1956

Betrifft: Zusammenkunft 7.10.1956 in Basel

Ihre Zuschrift vom August 1956 verdanken wir Ihnen. In Ihrem Informationsblatt Nr. 7 laden Sie alle jene, die sich für die Angelegenheit der UFO interessieren, auf Sonntag, den 7. Oktober 1956, 15.00 Uhr, zu einer Zusammenkunft und Aussprache ein.

Als Sachbearbeiter dieser Fragen - allerdings mehr vom militärischen Standpunkt aus gesehen - wird der Unterzeichnete mit Vergnügen an dieser Zusammenkunft teilnehmen.

Mit vorzüglicher Hochachtung
Abteilung für
Flugwesen und Fliegerabwehr
Nachrichtendienst:

J.R. Lécher

Beilage:
Da Sie die Anmeldung zu bestätigen wünschen, legen wir ein an uns adressierter Briefumschlag bei.

Serviciul pentru aviație și apărare antiaeriană
Telefon:
61 - număr intern: 3826

D-șoara
Lou Zinsstag, Secretariat OZN
Nadelberg 31
Basel

Referire: Întrunirea din Basel la 07.10.1956

Vă mulțumesc pentru scrisoarea d-voastră din august 1956. În foaia d-voastră de informație nr. 7, vă invităm pe toți cei care vă interesați de problema OZN, duminică 7 octombrie 1956, ora 15.00, la o întrunire cu dezbatere.

Pentru a oferi un puct de vedere cât de cât pertinent – mai mult din perspectiva militară – subsemnatul va participa cu plăcere la această întrunire.

Cu multă stimă,
Departamentul pentru aviație
și apărare antiaeriană

J.R. Lécher

P.S.:
Dacă doriți să ne confirmați prezența, vă transmitem și un plic cu adresa noastră.

Abteilung für Flugwesen und Fliegerabwehr
Service de l'aviation et de la défense contre avions
Servizio dell'aviazione e della difesa antiaerea

BERN, den 8. Oktober 1956

Fräulein
Lou Zinsstag
Nadelberg 31

B a s e l

Diese Geschäft betrifft
Cette affaire concerne Ø 3826

Reg. No.

In der Antwort bitte angeben
Indiquer dans la réponse s.v.p.

NL/Lehe

Sehr geehrtes Fräulein Zinsstag,

Für die an mich gerichtete Einladung sowie für die gestrige interessante Zusammenkunft möchte ich Ihnen hiermit nochmals meinen besten Dank aussprechen. Ich ersuche Sie freundlichst, auch Herrn Dr. [redacted] und Herrn Dr. [redacted] für ihre anregende Unterhaltung zu danken.

Wie ich Ihnen versprochen habe, sende ich Ihnen beiliegend einen unserer Fragebogen für Sichtmeldungen von UFO's. Ich bitte Sie aber, diesen Fragebogen in keiner Weise der Oeffentlichkeit, (Presse oder anderen Mitteln) bekanntgeben zu wollen.

Mit freundlichen Grüssen
Abteilung für
Flugwesen und Fliegerabwehr
Nachrichtendienst:

J.R. Löcher

Beilage:
1 Fragebogen

Departamentul pentru aviație și apărare antiaeriană.
Berna, 8 octombrie 1956
Viktoriastr. 85

D-șoarei
Lou Zinsstag
Nadelberg 31
Basel

Mult stimată d-șoară Zinsstag

Vă mulțumim încă o dată atât pentru invitație, cât și pentru interesanta întrunire de ieri. Cu prietenie încerc să mulțumesc și pentru convorbirile incitante pe care le-am avut cu domnul doctor X și domnul doctor Y.

După cum v-am promis, vă trimit alăturat și un chestionar pentru persoane care au de comunicat apariții ale OZN. Vă rog ca acest chestionar să nu îl dați publicității (presă sau alte mijloace).

Cu salutări prietenești,
Departamentul pentru aviație
și apărare antiaeriană

J.R. Lécher

Anexă:
1 Chestionar

Abteilung für
Flugwesen und Fliegerabwehr
Nachrichtendienst

Laufende Nr. .....

Fragebogen für Beobachtungen von UFO's

A. Beobachter:

Name ..... Vorname ..... Stellung/Beruf .....
Alter ..... Militärische Einteilung .....
Adresse .....
Telephon a) Privat ..... b) Büro .....
Zeugen 1. ..... Adresse .....
2. ..... Adresse .....
3. ..... Adresse .....
Bemerkungen .....
.....
.....

B. Umstände:

Wetterlage ..... Bewölkung .....
Sicht ..... Wind ..... Sonne .....
Gewitterneigung ..... Mond/Sterne .....
Wie kam die Sichtung zustande .....
Beobachtungsstandort .....
Bemerkungen .....
.....

C. Beobachtung:

Datum ..... Tageszeit ..... Dauer .....
Standort d. UFO ..... Richtung ..... Elevation .....
Flugweg .....
Grösse (im Vergleich zur Mondscheibe) ..... Anzahl .....
Distanz ..... Geschwindigkeit ..... Höhe .....
Form .....
Farbe .....
Beweglichkeit und Bewegungsart .....
.....
Geräusch .....
Antriebserscheinungen (z.B. Rauch) .....
Art und Weise des Verschwindens .....
Bemerkungen .....
.....
.....

.....

Departamentul pentru aviație și apărare antiaeriană
Serviciul de informații

Număr curent .....

Chestionar despre observații OZN

A) **Observatori:** Nume..... Prenume ..... Poziție/Profesie .....
Vârsta ..... Situația militară .....
Adresa .....
Telefon a) acasă ..... b) servici .....
Martori 1. ..... adresa .....
2. ..... adresa .....
3. ..... adresa .....
Observații .....
.....
.....

B) **Împrejurări:** Starea vremii ..... Situația norilor .....
Vedere ..... Vânt ..... Soare .....
Tendințe furtună ..... Lună/Soare .....
Cum a devenit vizibil fenomenul .....
Observații .....
.....

C) **Observația:** Data ..... Timpul zilei ..... Durata .....
Localitatea OZN ..... direcția ..... elevație .....
Mărime (în comparație cu Luna) ..... număr .....
Distanța ..... Viteza ..... Înălțimea .....
Forma .....
Culoarea .....
Mobilitatea și felul mișcării .....
.....
Zgomot .....
Mod de antrenare .....
Modul și felul dispariției .....
Observații .....
.....
.....

Eidgenössisches Militärdepartement
Département militaire fédéral
Dipartimento militare federale

document 4

Kommando der Flieger- und Fliegerabwehrtruppen
Commandement des troupes d'aviation et de défense contre avions
Comando delle truppe d'aviazione e di difesa contraerea

3003 Bern, dem 13. 8. 87

Sachbearbeiter/in
Reglet du F 67 38 84

Reg.No.

Ichen/Référence

Herrn
Luc Buergin
Gundeldingerstrasse 177

4053 B a s e l

Unterlagen über UFO's

Sehr geehrter Herr Buergin

Bezugnehmend auf Ihr, an das EMD gerichtetes Schreiben in vorstehender Sache teilen wir Ihnen folgendes mit:

- In der Schweizer Armee oder bei den Flieger- und Fliegerabwehrtruppen wird keine besondere Forschung im UFO - Bereich betrieben.
- In den vergangenen 25 Jahren d.h. seit meiner Amtszeit sind von Militärpiloten keine konkreten Meldungen oder Berichte über die Sichtung von UFO's eingegangen. Diese, obwohl für alle Piloten ein Meldesystem existiert, das besondere Vorkommnisse oder Feststellungen während dem Fluges erfasst. Damit können situationsbedingt auch keine Sammlungen erstellt oder Archive geführt werden.
- Bis zum Vorliegen glaubhafter Feststellungen oder konkreter Beweise kann bezüglich der Existenz von UFO's durch das Kommando der Flieger- und Fliegerabwehrtruppen keine offizielle Meinung vertreten werden.
- Ueber UFO's behalten wir im Informationsdienst lediglich die von Zeit zu Zeit erscheinenden Zeitungsartikel auf. Ein derartiges Exemplar legen wir Ihnen bei.
- Der Name von Herrn R. Lécher wurde vor Jahren ohne sein Wissen und völlig unberechtigt in einer Publikation in Zusammenhang mit UFO's veröffentlicht. Schon zu seiner Amtszeit hat er sich stets energisch von dieser Sache distanziert. Auch nach seinem Uebertritt in den Ruhestand hat er es auch konsequent abgelehnt, in dieser, für ihn unliebsamen Geschichte noch behelligt zu werden. Wir sind deshalb nicht befugt, Ihnen die heutige Adresse von Herrn Lécher zu vermitteln.

Abschliessend müssen wir auf die Tatsache hinweisen, dass die Flugsicherung und Luftraumüberwachung in Friedenszeit nicht beim Militär, sondern bei den zivilen Flugsicherungsbehörden liegt. Damit müssten Sie sich allenfalls an diese Instanzen wenden. Wir bedauern, Ihnen in dieser Sache nicht weiterhelfen zu können und verbleiben

mit freundlichen Grüssen

Kommando der Flieger-
und Fliegerabwehrtruppen
Chef Informationsdienst

Oberst H. R. Häberli

x K an: EMD-Info D

Comandamentul trupelor de aviație
și apărare antiaeriană
3003 Berna 13.8.87

Domnului
Luc Bürgin
Gundeldingerstrasse 177
4053 Basel

Suport pentru observații OZN

Mult stimate domnule Bürgin

În legătură cu scrisoarea pe care ne-ați adresat-o, vă comunicăm următoarele:

- în armata elvețiană sau în trupele de aviație și apărare antiaeriană nu se fac nici un fel de cercetări deosebite în domeniul OZN.
- în ultimii 25 de ani, în perioada când am fost în funcție, piloții militari nu au făcut relatări sau rapoarte concrete despre apariții de OZN. Aceasta, cu toate că toți piloții dispun de un sistem de semnalizare, care cuprinde toate evenimentele și constatările din timpul unui zbor. De aceea, nu s-au putut face nici un fel de colectări de rapoarte sau nici un fel de arhivă.
- până la prezentarea unor constatări credibile sau demonstrații concrete despre existența OZN, comandamentul aviației și cel ale trupelor de apărare antiaeriană nu pot să formuleze o opinie oficială.

- despre OZN-uri, serviciul de informații deține numai informații care apar din când în când în ziare. Vă trimitem alăturat un asemenea exemplar.
- numele domnului R. Lécher a fost menționat cu ani în urmă fără știința sa într-o publicație, în legătură cu fenomenul OZN. Încă din perioada în care era în serviciu s-a interesat energic de această problemă. Și după ce a fost pensionat, a trebuit mereu să se dezică de faptul că a participat la această poveste. Prin urmare, noi nu suntem autorizați să vă comunicăm adresa domnului Lécher.

În continuare, trebuie să vă arătăm că în realitate, în timp de pace, siguranța zborului și supravegherea spațiului aerian aparțin de autoritățile de asigurare a zborului civil. De aceea ar trebui să vă adresați acestor instanțe. Ne pare rău că în această privință nu vă putem ajuta și vă transmitem salutări cordiale.

Comandamentul pentru aviație și
trupe de apărare antiaeriană

Șeful serviciului de informații

Colonel **H.R. Häberli**

Kommando der Flieger- und Fliegerabwehrtruppen
Commandement des troupes d'aviation et de défense contre avions
Comando delle truppe d'aviazione e di difesa contraerea

3003 Bern

8. Dezember 1989

Reg No

Zeichen/Reference Hi/kl

Herrn
B.P. Schaffer
Boite 430

1882 Gryon

Unbekannte Flugobjekte (UFO's)

Sehr geehrter Herr Schaffer

Durch die Korrespondenz-Zustellung des Schweizerischen Bundesarchivs erhielten wir Kenntnis von Ihrem Begehren um Akteneinsicht oder nach Auskünften über angebliche Begegnungsmeldungen von Schweizer Militärpiloten mit ausserirdischen bzw unidentifizierten Flugobjekten (UFO's).

In Ihrem Schreiben stützen Sie sich auf "Informationen aus verschiedenen Kanälen" über solche Pilotenmeldungen. Vorab teilen wir Ihnen hiezu mit, dass uns das zeitweise Zirkulieren solcher Gerüchte bekannt ist, dass aber in der gesamten Bundesverwaltung keine Dossiers mit derartigen Pilotenmeldungen existieren.

Der Militärflugdienst kennt seit Jahrzehnten das Meldeverfahren über "Vorkommnisse im Flugdienst". Dabei ist jeder Militärpilot verpflichtet alle, während eines Fluges gemachten anormalen Feststellungen technischer, operationeller, medizinischer oder umweltmässiger Art unverzüglich nach der Landung mit dem vorerwähnten Formular zu melden. Während über 25 Jahren war ich persönlich an der Auswertung der Vorkommnisse im Flugdienst beteiligt und in dieser Zeit ging keine einzige Meldung ein, die auf das Auftreten eines UFO's hätte schliessen lassen; von einer Verfolgung der UOF's durch Militärflugzeuge kann schon gar nicht gesprochen werden. Auch aus dem ganzen militärischen Luftüberwachungs- und Radarbereich erfolgte nie eine derartige Meldung. Daraus ergibt sich zwangsläufig, dass keine Dossiers über militärische UFO-Sichtungen existieren können. Wenn allenfalls ein Militärpilot einmal in einem privaten Kreis über ein besonderes meteorologisches oder atmosphärisches Phänomen gesprochen haben sollte, (wie auch von Zeit zu Zeit von Linienpiloten zu lesen ist) so könnte dies nicht mit einer sogenannten UFO-Meldung in Zusammenhang gebracht werden.

Das einzige was ich im ganzen UFO-Bereich verfügbar habe, sind einige Zeitungsmeldungen zu diesem Thema. Auch habe ich mich durchschnittlich einmal pro Jahr bei privaten Interessenten und Medien (inkl Fernsehen) dazu zu äussern. Mangels anderer und konkreter Erkenntnisse erfolgt die Beantwortung aber immer vorstehendem Sinn. Dass vor Jahresfrist ein gewisser EMD-Sprecher namens Hug am Fernsehen die Existenz von UFO's im schweizerischen Luftraum bejaht hätte, ist mir völlig fremd.

einerseits ist mir schon der Name dieses angeblichen Sprechers unbekannt und anderseits traf es in den vergangenen Jahren immer mich persönlich, um gegenüber Presse, Radio und Fernsehen derartige Erläuterungen abzugeben. Meine diebezügliche und deutliche Aussage im erwähnten Fernsehfilm von 1988 stammte übrigens aus einer, vor etwa zehn Jahren aufgenommenen Fernsehreportage zum gleichen Thema.

Abschliessend bedaure ich, Ihnen von militärischer Seite in Ihren Bemühungen nicht weiterhelfen zu können. Aufgrund der herrschenden Sachlage wird dies wohl auch für den Departementsvorsteher, Herrn Bundesrat Villiger der Fall sein. Ich kann Ihnen aber versichern, dass wir im Kommando der Flieger- und Fliegerabwehrtruppen den UFO-Belangen auch weiterhin unsere Aufmerksamkeit schenken und ansich daran interessiert wären, auch einmal konkrete und verifizierbare Anhaltspunkte darüber zu erhalten.

Mit freundlichen Grüssen

Kommando Flieger- und
Fliegerabwehrtruppen
Chef Information

Oberst H.R. Häberli

z K an

- Dir Schweizerisches Bundesarchiv
- C Info EMD
- C Militärbibliothek EMD
- Kdt FF Trp (über C AKP)
- CPE
- Waf C FF Trp

Comandamentul pentru aviație
și trupe antiaeriene

Domnului
H.P. Schaffer
Boite 430
1882 Gryon

Obiecte zburătoare neidentificate (OZN)

Mult stimate domnule Schaffer,

Prin transmiterea corespondenței serviciului de informații elvețian am luat la cunoștință dorința dv. de a vedea documente sau rapoarte despre eventualele relatări ale piloților militari elvețieni asupra unor eventuale obiecte de zbor neidentificate (OZN).

În scrisoarea dv. vă sprijiniți pe informații obținute din diferite surse. De aceea, vă informăm că ne este cunoscut faptul că au circulat asemenea știri, dar în toată administrația federală nu avem nici un fel de dosare despre asemenea relatări ale piloților.

Serviciul militar aerian cunoaște deja de decenii sistemul de comunicație „Evenimente în timpul zborului". Fiecare pilot militar este obligat, imediat după ce a aterizat, să raporteze evenimentele anormale tehnice, operaționale, medicale, cât și cele de mediul înconjurător. În timpul celor 25 de ani cât am participat la zboruri, nu mi-a parvenit nici un comunicat privind OZN-urile. Nici din supravegherea militară aeriană și din domeniul radar nu a existat nici un fel de apel. Din aceasta rezultă

că nu există nici un fel de dosare militare despre apariții OZN. Dacă vreodată un pilot militar a vorbit despre astfel de fenomene într-un cerc privat (cum se poate citi că uneori piloții militari au făcut acest lucru), ele nu pot fi puse în legătură cu o așa-zisă relatare oficială.

Singurul lucru pe care îl am în întreg domeniul OZN sunt niște tăieturi din ziare pe această temă. Acest lucru l-am explicat cel puțin o dată anual (inclusiv la televiziune). Din cauza lipsei concrete de cunoștințe în acest domeniu, răspunsurile trebuie să aibă un oarecare sens. Îmi este total străină informația că un anumit purtător de cuvânt EMD pe nume Hug a arătat că a fost vânat de un OZN în spațiul aerian elvețian. Pe de o parte, acest nume îmi este total străin, iar pe de altă parte nu l-am întâlnit niciodată personal ca să fac în presă, radio sau televiziune asemenea afirmații. Singura informație clară am dat-o într-o secvență de film în anul 1988, care provenea însă dintr-un reportaj televizat cu circa zece ani înainte.

La sfârșit, vreau să mă scuz că din partea militară elvețiană nu pot să vă ajut în străduințele dumneavoastră. Pe baza ideii dominante, acest lucru este un caz și pentru președintele departamentului, domnul Villiger. Îl pot asigura că la comandamentul trupelor aeriene și antiaeriene se dă în continuare toată atenția cercetărilor OZN, și am fi interesați să obținem și alte puncte de sprijin verificate.

Cu salutări prietenești
Comandamentul trupelor de aviație
și antiaeriene

Șeful serviciului de informații
colonel **H.R. Häberli**

Kommando der Flieger- und Fliegerabwehrtruppen
Commandement des troupes d'aviation et de défense contre avions
Comando delle truppe d'aviazione e di difesa contraerea
Swiss Air Force and Anti-Aircraft Command

CH-3003 Bern, 16.05.94
Tel: 031/324 38 44
Reg. No.

Herrn
Roland Keller
St. Alban-Vorstadt 16
4001 Basel

UFO-Angelegenheit

Sehr geehrter Herr Keller

Bezugnehmend auf Ihr Schreiben vom 7. Mai 1994 teile ich Ihnen mit, dass die von Ihnen aufgeworfenen Fragen von meinem Vorgesetzten, Herr Divisionär H.R. Fehrlin, anlässlich der Fernsehsendung "Schweiz aktuell" vom 26. April 1994 eingehend erörtert wurden. Dabei kam meine Position in dieser Angelegenheit bereits in der Programmansage und dann auch im Sendebeitrag klar zum Ausdruck.

Bezüglich des Buches "Götterspuren" habe ich mich in Wahrung meiner persönlichen rechtlichen Interessen zur gegenwärtigen Zeit nicht zu äussern.

Auch bin ich nicht befugt, Angaben über den vor über zehn Jahren altershalber aus dem Bundesdienst ausgeschiedenen und inzwischen verstorbenen Herrn J.R. Lécher zu machen.

Mit freundlichen Grüssen

Kommando der Flieger-
und Fliegerabwehrtruppen
Chef Information

H.R. Häberli

z K: Divisionär H.R. Fehrlin

Comandamentul aviației şi
trupelor de apărare antiaeriană

Domnului
Roland Keller
St. Alban Vorstadt 16
4001 Basel

Problema OZN

Mult stimate domnule Keller

În urma scrisorii dv. din 7 mai 1994, vă informez că în legătură cu întrebările puse predecesorului meu, domnul general H.R. Fehrlin, cu ocazia emisiunii de ştiinţă „Schweiz aktuell!" de la 26 aprilie 1994, poziţia mea a apărut deja cu această ocazie în programul prezentat în care mi-am exprimat clar punctul meu de vedere.

Referitor la cartea **Götterspuren**, nu am ce apăra în propriul meu interes.

Şi nu sunt dispus să fac declaraţii despre cineva care cu zece ani în urmă a fost demis din serviciul federal şi care între timp a murit, aşa cum a fost domnul J.R. Lécher.

Cu salutări prieteneşti
Comandamentul pentru aviaţie şi
trupe de apărare antiaeriană
H.R. Häberli

b) Raportul UE pentru energie, cercetare şi tehnologie pe tema OZN (*documentul 7*).

În 1993, deputatul italian Tullio Regge a înaintat un raport către Parlamentul European, printr-un document intern, despre starea actuală în problema OZN (document 7). Din păcate, unele puncte din raportul său au fost critice, iar alte aspecte abia au fost atinse.

EUROPÄISCHES PARLAMENT

Sitzungsdokumente

AUSGABE IN DEUTSCHER SPRACHE

2. Dezember 1993 A3-0389/93

BERICHT

des Ausschusses für Energie, Forschung und Technologie

über den Vorschlag zur Schaffung eines Europäischen Beobachtungszentrums für "UFOs" (B3-1990/90)

Berichterstatter: Herr Tullio REGGE

DOC-DE\RR\241196 PE 202.202/endg.
Or. IT

La Editura ***LUCMAN*** au apărut:

a) În colecția de carte școlară

• ***Gramatica limbii engleze***
de Georgiana Gălățeanu-Fârnoagă 23900 lei

• ***Exerciții de gramatică engleză***
de Georgiana Gălățeanu-Fârnoagă 27900 lei

• ***Sinteze de gramatică engleză, exerciții şi teste de evaluare***
de Georgiana Gălățeanu-Fârnoagă 25900 lei

• ***O gramatică pentru toți***
de Georgeta Cristian Fogel 17900 lei

• ***Ghid de conversație român-turc***
de Agiemin Baubec şi Ferian Ismail 7500 lei

• ***Ghid practic de cultură generală pentru elevi şi studenți***
de Paul Godard 22900 lei

• ***Exerciții de gramatică pentru admiterea în facultăți, colegii şi licee***
de Elena Vinți-Filimon 27000 lei

• ***Formule de matematică, fizică şi chimie***
de Jean-Noël von der Weid 20000 lei

b) În colecția OZN

• ***Întoarcerea la stele***
de Erich von Däniken (nr. 1) epuizată

• ***Străini veniți din spațiu***
de Donald Keyhoe (nr. 2) 7500 lei

• ***Misterul lumilor uitate***
de Charles Berlitz (nr. 3) 9200 lei

• ***Kiribati***
de Erich von Däniken (nr. 4) 12900 lei

• ***Paradoxul secretomaniei***
de Călin N. Turcu (nr. 5) 12000 lei

• ***Imperiul extraterestru***
de Andreas von Retyi 15000 lei

c) În colecția PSI-PARANORMAL

• ***Trăim numai o viață?***
de Richard Rifkin (nr. 1) 9000 lei

• ***Secretele decorporării***
(Ghid practic de părăsire a corpului)
de Bernard Raquin (nr. 2) 8500 lei

• ***Lumea misterelor***
(Ghid fundamental de esoterism şi parapsihologie)
de Paola Giovetti (nr. 3) 13900 lei

• ***Călătoria în timp - fapte, dovez, posibilități***
de Jenny Randles (nr.4) 15000 lei

d) În colecția CARTEA

• ***Cartea verde – Cum să trăim sănătos şi ieftin***
de A.G. White 17900 lei

• ***Cartea medicinei –***
Ghid complet de medicină complementară
de William Collinge 19900 lei

• ***Cartea Sănătății***
(Ghidul medical al pacientului)
de Nicolas Evrard 22900 lei

• ***Cartea energiilor (Ghid de armonizare a energiilor)***
de William Collinge 15900 lei

• ***Iliada, Odiseea şi Eneida, repovestite pentru copii***
de George Andreescu 17900 lei

• ***Poveşti nemuritoare egiptene***
de Abu Rashid 21900 lei

e) În colecția DRAGON:

• Seria **SAS**: ***Operațiunea Scud***
de Shaun Clarke 14000 lei

• Seria **SBS**: ***Asalt final***
de Shaun Clarke 14000 lei

• Seria **ACTION**: ***Misiunea Cobra***
de Alistair Mac Lean 15000 lei

• Seria **ACTION**: ***Dispărut în misiune***
de Zach Taylor 12000 lei

• Seria **ACTION**: ***Forța cinci***
de Alistair MacLean 10000 lei

f) În **Colecția DETECTIV:**

• ***Țintă mobilă***
de Peter Cheyney 12000 lei

• ***Pact cu diavolul***
de John Higgins 12000 lei

• ***Cadavre la minut*** de J.H. Chase

g) În colecția SF:

• ***Rătăcitor în spațiu***
de Isaac Asimov 15000 lei

h) **În colecția DICȚIONARELE *LUCMAN***

• ***Dicționar universal de rituri, credințe și simboluri***
de Catherine Pont-Humbert 24000 lei

• ***Dicționar de antonime***
de Onufrie Vinteler 20000 lei

• ***Dicționar de omonime*** de Gh. Bulgăr și N. Felecan
18000 lei

• ***Dicționar de paronime***
de Silviu Constantinescu 26000 lei

i) În colecția CONTABILITATE — Teorie și practică

• ***Contabilitatea și consolidarea conturilor anuale la societățile de grup***
de lector univ. dr. Victor Munteanu 20000 lei

• ***Contabilitatea financiară a întreprinderilor***
de lector univ. dr. Victor Munteanu

- vol. I 50000 lei
- vol. II 30000 lei

• ***Controlul și auditul financiar***
de lector univ. dr. Victor Munteanu 50000 lei

j) Colecția TRAISTA CU POVEȘTI

• ***Făt-frumos și Împăratul Roșu*** -
Cele mai frumoase basme populare românești 9000 lei

• ***Jungla colorată*** - carte de colorat cu versuri
de George Țărnea 10000 lei

Apariții în afara colecțiilor:

• *DIANA -*

Ultimele zece zile ale vieții și ancheta asupra accidentului
de Jean Pierre Geirt 14900 lei

Lucrări în curs de apariție:

Colecția DRAGON

• ***Delta One Zero*** de Peter Corrigan

• ***Campania din Marea Egee*** de Ian Blake

Colecția OZN

• ***Ultra Top Secret*** de Jean Sider

• ***Fulgere pe Lună*** de Luc Burgin

• ***Cele 12 triunghiuri ale morții*** de Antonio Ribera

Colecția DETECTIV

• ***Fabrica de crime*** de Dashiell Hammett

Colecția PSI - PARANORMAL

• ***În căutarea vieților anterioare*** de Bernard Raquin

• ***Destinul implacabil*** de Peter Krassa

Cei interesați în procurarea titlurilor de mai sus pot lansa comenzi direct Editurii ***Lucman*** prin telefon/fax **016.17.12.55**, cu indicarea exactă a adresei destinatarului, plata urmând a se face prin ramburs la primirea coletului.

Printed in Romania

grupul dragoprint

fed print sa O societate Butan Gas

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

OZN

La 16 ianuarie 1956, lui Robert Miles, care studia Luna, nu i-a venit să-şi creadă ochilor. Timp de mai bine de 30 de minute, a putut vedea pe suprafaţa Lunii o lumină strălucitoare care clipea cu regularitate. Astronauţii vorbesc despre urme ale extratereştrilor pe Lună, iar astronomi renumiţi au observat fulgere orbitoare pe suprafaţa selenară. La mai bine de un sfert de secol de la aselenizare, ies la iveală indicii uluitoare care duc la concluzia că nu noi am ajuns primii pe Lună!

În seara zilei de 5 ianuarie 1998, între orele 18 şi 19, pe suprafaţă Lunii a putut fi observat unul dintre rarele şi misterioasele fenomene luminoase: o cruce albă care a rămas vizibilă până în jurul orei 23:45! Un fenomen similar a mai fost observat şi fotografiat în ziua de 26 noiembrie 1956, în statul american New Mexico.

ISBN 973 - 9439 - 06 - 3